

บทที่ 5

การวิเคราะห์ผู้รับสาร : การรับรู้ ทัศนคติ และสร้าง ความหมายของคุณในภาพยนตร์ไทย

ในบทนี้เป็นการวิเคราะห์ผู้รับสาร เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 2 ที่ต้องการจะศึกษาว่า ผู้รับสารในกลุ่มสังคมต่างกัน มีการรับรู้ ทัศนคติ และสร้างความหมายของคุณที่อยู่ในภาพยนตร์ เหมือนหรือต่างกันอย่างไร และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณลักษณะและตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ต้องการผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับโลกแห่งคุณ รวมทั้งผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคุณเลย โดยทำการสัมภาษณ์ผู้รับสารกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะลึก (In-Depth Interview) ทั้งหมด จำนวน 15 คน โดยแบ่งผู้รับสารเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับคุณในแง่ของการใช้อำนาจ ได้แก่ พศดี (ผู้คุม), กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับคุณในแง่ของการถูกใช้อำนาจ ได้แก่ นักโทษ และกลุ่มผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรงกับคุณ

สำหรับวิธีการสัมภาษณ์นั้น กลุ่มตัวอย่างผู้รับสารทุกกลุ่มจะต้องดูภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชายมาก่อน แล้วผู้วิจัยจึงมาทำการสัมภาษณ์ โดยขณะสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะติดต่อภาพให้ผู้รับสารกลุ่มตัวอย่างดู เพื่อหาคำตอบในประเด็นหลักหรือแก่นหลักที่ผู้วิจัยสงสัย โดยให้ผู้รับสารวิเคราะห์ความหมายของภาพที่คัดเลือกมา

ทั้งนี้ในส่วนของการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้อาศัยผลการวิเคราะห์ที่ได้จากประเด็นคำถามนำวิจัยข้อที่ 1 คือ การวิเคราะห์ภาพตัวแทนของคุณ และการใช้อำนาจของคุณผ่านสื่อภาพยนตร์ของไทย ซึ่งได้กล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 4 มาเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ และอาศัยแนวคิดเรื่องประสบการณ์ตรง ประสบการณ์ผ่านสื่อ และการสร้างความเป็นจริงทางสังคม มาเป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์

ส่วนขั้นตอนในการวิเคราะห์ผู้รับสารนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยจะแบ่งประเด็นเป็น 3 หัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

1. เปรียบเทียบการรับรู้ความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน
2. เปรียบเทียบการตีความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน
3. เปรียบเทียบการสร้างความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

ทั้งนี้จากการวิเคราะห์การรับรู้ การตีความ และการสร้างความหมาย ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้รับสาร สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบการรับรู้ความหมายของคุณโดยผู้รับสาร ที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

ในหัวข้อนี้เป็นการเปรียบเทียบการรับรู้ความหมายของกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณ ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณ ในแง่ของการใช้อำนาจ ได้แก่ พศดี (ผู้คุม) กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณในแง่ของการถูกใช้อำนาจ ได้แก่ นักโทษ และกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรง เกี่ยวกับคุณ

ทั้งนี้ การรับรู้ (perceive) หมายถึง จากการชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชายแล้ว ผู้รับสารได้เห็นอะไรบ้างของคุณ เสี้ยวไหนของคุณที่จะมองเห็น หรือต้องอยู่ในความคิดของ ผู้รับสาร เช่น เห็นตัวละคร เห็นการกระทำของตัวละคร เป็นต้น

ในประเด็นของการรับรู้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์โดยใช้เกณฑ์ ที่สืบเนื่องมาจากบทที่ 4 ใน ส่วนของการสร้างความหมายตามองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเล่าเรื่อง (Narration) ซึ่งได้แก่

1. โครงเรื่อง
2. แก่นความคิด
3. ความขัดแย้ง
4. ฉาก
5. ตัวละคร
6. จุดขึ้นของการเล่าเรื่อง

เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าวของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์นั้น จะมีการเริ่มต้นของ ภาพยนตร์ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ ไปจนกระทั่งตอนจบของภาพยนตร์ เสมือนเป็น การวิเคราะห์การรับรู้ของผู้รับสารที่ชมภาพยนตร์ว่า เมื่อชมภาพยนตร์ตั้งแต่ต้นจนจบแล้วรับรู้ หรือ เห็นอะไรบ้างที่อยู่ในภาพยนตร์ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องของการรับรู้ การเห็นอะไรบ้างของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย กลุ่มตัวอย่างได้เล่าว่า

“...เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษ การดำเนินชีวิต แต่ที่ทำงานมา 10 กว่าปี ไม่มีนะที่คล่องเปรม อย่างในหนังคือสร้างมาแล้วให้คนดูอินไปแล้วกลัวอะไรแบบนี้ คือสร้างเกินความเป็นจริง” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

...เห็นความเป็นอยู่ ความโหดร้ายในคุก ในเรือนจำว่าเขาอยู่กันยังไง เขาใช้ชีวิตกันยังไง สิ่งที่ไม่เห็นหรือไม่ได้รับรู้ ในฐานะที่เป็นผู้คุมที่ไม่มีในหนังคือการที่ผู้ต้องขัง ฉากสุดท้ายที่ว่ามันหลบหนีเพราะเป็นไปได้อย่างที่จะมีระเบิดตูมตาม ตูมตาม ในเรือนจำเป็นไปได้อย่าง ในเรือนจำพูดถึงระเบิดจะมาจากไหน แล้วก็อีกอย่างมีการวางแผนวางระเบิด คือประตูเรือนจำมันไม่ได้เปิดง่าย ๆ มันไม่ได้มีแค่ชั้นเดียว ประตูมีหลายชั้น เจ้าหน้าที่ประตูที่ผ่านการอบรมมาแล้ว ถ้ามีเหตุการณ์ข้างในเกิดขึ้นเขาจะไม่เปิดประตูเด็ดขาด ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าผู้คุมจะถูกจับ จะไม่มีการเปิดจนกว่าจะได้รับคำสั่งจากผู้บัญชาการเรือนจำ... ผมดู น.ช. ตัวเอกของเรื่องที่ผมดูก็คือว่าเขาเข้าไปอยู่ในคุก ตัวเอกของเรื่องที่เขาเข้าไปอยู่ในคุกนี้ไม่ได้มีนิสัย สันดานที่แบบเป็นอันตรายกับใคร แต่ที่เขาติดคุก เพราะว่า ถูกกอดค้น ถูกบีบบังคับ กลั่นแกล้งให้เขามีอารมณ์โกรธ โมโหเลยต้องคิดที่จะกระทำความผิด เพราะความแค้น คือเขาไม่ได้มีสันดานแบบนั้น ไม่ได้มีความคิดที่จะทำใคร ถ้าใครไม่ทำเขาก่อน (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“...ตัวเอกของเรื่องเหมือนถูกบีบบังคับ แรงกดดัน ทำให้ต้องกระทำความผิด ส่วนเรื่องเจ้าหน้าที่ เราไม่ได้มีเจ้าหน้าที่เหมือนอย่างในหนัง มีผู้ต้องขัง 1 พันคน มีเจ้าหน้าที่ไขกุญแจอยู่คนเดียว มันต้องอยู่กับความเคยชินเหมือนวัดดวงวัดใจ” (กริชาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

...มองถึงกระบวนการของศาล บางอย่างก็ไม่ได้ยุติธรรม ขบวนการของศาลบางอย่างก็ผิดเพี้ยน โดยความคิดส่วนตัวกระบวนการของศาลมันผิดพลาดได้ เห็นตัวนักโทษเห็น น.ช. ที่เป็นตัวเอกของเรื่องที่เขาขับรถชนตาย ที่ทำไปเพราะว่ามีเหตุผลที่แกต้องทำไง คือกระบวนการยุติธรรมบางอย่างถ้าไปต่อสู้อยู่ในรูปแบบ ในช่องทางของมัน มันเข้ามันไม่ทันใจต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบ คือผู้ชายที่เป็นนักโทษ ถ้าไปต่อสู้ตามกระบวนการ

บางครั้งเราอาจจะเป็นคนแพ้ก็ได้ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นผู้ถูกกระทำ เขาก็เลยหาทางออก
รู้ว่าการฆ่าคน รู้อยู่แล้วว่ามันต้องติดคุก เขาก็หาวิธี ฆ่ายังไงให้ได้รับโทษน้อยที่สุด
มีการวางแผนที่จะฆ่าคน เพื่อจะเลี่ยงกระบวนการของศาลให้ได้รับโทษน้อยที่สุด
(เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
ผู้มีสถานะเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องของการรับรู้ การเห็นอะไรบ้างจากภาพยนตร์ จะเห็นได้
ว่าผู้คุมส่วนใหญ่ที่ได้ชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้รับรู้หรือเห็นภาพของคุณในประเด็น
เรื่องของการใช้ชีวิตของนักโทษ การดำเนินชีวิตของนักโทษ เห็นความเป็นอยู่ของนักโทษ รวมถึง
การเห็นตัวเอกของเรื่องก็คือเรย์ ว่าการที่เขากระทำความผิดนั้นไม่ได้เกิดจากตัวของเขาเอง แต่เกิด
จากการที่เขาถูกแรงบีบบังคับ หรือสังคมภายนอกบังคับให้เขาต้องกระทำความผิด ในขณะเดียวกัน
จากการสัมภาษณ์ พาศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่จะบอกว่าภาพยนตร์สร้างเกินความเป็นจริง คุณในโลก
ของจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น เช่นในกรณีของการที่เกิดระเบิดภายในคุก คุณของจริงเป็นไปไม่ได้เลย
หนังได้สร้างมาเพื่อให้คนดูรู้สึกตื่นเต้น ชวนให้ติดตาม ซึ่งจากที่ดูก็ดูเกินจริงในหลาย ๆ เรื่อง หรือ
พูดอีกนัยหนึ่งถึงกรณีพัศดีว่า พาศดีนั้นถูกกำหนดจากหนังให้มองผ่านสายตาของนักโทษ (ตัวละคร
เอกของเรื่องออกไป)

นอกจากนี้ ยังมีพัศดี (ผู้คุม) บางคนรับรู้ถึงกระบวนการยุติธรรม หรือความล่าช้าของ
ศาล ซึ่งบางครั้งผู้ที่ถูกกระทำอาจจะรอกระบวนการดังกล่าวในการลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ไหว
จึงใช้วิธีของตน โดยการทำให้เป็นการเกิดอุบัติเหตุ เพื่อที่จะทำให้ตนเองได้รับโทษน้อยกว่าปกติ

สำหรับการรับรู้ถึงตัวละครที่เป็นคนดีและคนเลวในคุคนั้น จากการสัมภาษณ์ผู้รับสาร
ที่มีประสบการณ์ตรงในกรณีของ พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นของการรับรู้เรื่องคนดี
ในคุก หรือคนเลวโดยสันดาน สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

...คนดีที่มาติดคุก ก็คิดว่าน่าจะมีบ้าง ไม่ใช่ว่าจะไม่ดีซะทุกคนเลย มันก็ไม่ใช่ ติดมา
โดยเหตุสุดวิสัยอะไรแบบนี้ เช่น ขับรถโดยประมาท บางทีมันก็ได้ตั้งใจ แต่มัน
พลาดมาแล้ว โดนศาลตัดสินมาแบบนี้เขาก็ต้องมารับโทษเหมือนกัน ตำรวจก็จะทำ
สำนวนขึ้นไป แล้วศาลก็จะเป็นคนตัดสิน แต่ก็คงคดีพวกนี้ก็ไม่นานเกิน 10 ปี... ส่วน
คนเลวในคุก ก็มี ก็พยายามแหกกฎแหกระเบียบของเรือนจำ บางทีก็จะรวมกลุ่มกัน
เล่นการพนัน ไปลักลอบแอบเล่น บางทีในกลุ่มมีเพื่อนรวมกันเยอะ ก็จะไปข่มผู้ต้องขัง
อื่นที่ไม่มีพรรคพวก ข่มเหงว่าพวกตัวเองมีพรรคพวกเยอะ (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์,

18 เมษายน 2552)

...ในความรู้สึกของผม นักโทษทุกคนเป็นคนดีหมด แต่จะคือเขาจะแสดงความไม่ดี ความชั่ว ความก้าวร้าว อะไรก็แล้วแต่ของเขาที่สังคมภายนอกจับไม่ได้ เขาจะต้อง สุดท้าย ๆ จริง ๆ เขาจึงแสดงออกตรงนั้นออกมา เพราะว่าอย่างลูกน้องของผมที่อยู่กับผม หลาย ๆ ปี ก็คือนั่งคุย ก็คือ น.ช.คนนี้ เขาเป็นมือปืน เขาฆ่าคนทั้งหมด 20-30 คน เขาก็บอกหมด เล่าให้ฟังหมด บอกว่าโดนจับมาคดีนี้ยังเหลือคดีที่ยังจับเขาไม่ได้ เขาทำเพราะอะไร ปล้นยังงี้ วิชา ๆ ยังงี้ ขั้นตอนเป็นยังงี้ เขาเล่าให้ฟังหมด แล้วเขาก็พอเข้ามาอยู่ตรงนี้ คือคดีเขาเป็นคดีที่โหดร้าย ป่าเถื่อน แต่พอเขาอยู่ มาสัมผัสกับเขาจริง ๆ ตัวตนเขาจริง ๆ ไม่ได้ป่าเถื่อนเหมือนกับที่เขาทำอยู่ข้างนอก... ส่วนคนเลวในคุก ก็มีเยอะ เพราะว่า ผู้ต้องขังพวกนี้ บางคนติดคุกรอบที่ 4 รอบที่ 5 บางทีก็พยายามทำตัวให้เป็นขาใหญ่ เก็บค่าคุ้มครอง คอยทำผิดกฎระเบียบบริเวณจำเริญ ๆ แล้วก็ไปบีบบังคับผู้ต้องขังที่อ่อนแอกว่า ขูดรีดไถอะไรพวกนี้ คือทำ จะทำผิดอยู่เสมอ ๆ (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

...เรายังไม่รู้เลยว่าเขาดี มันยาก เอาหลัก ๆ ที่เข้ามา 90% ที่เจ๋ง ๆ อยู่แล้วละ คือมันผิดมาเน่อยู่แล้ว แต่มันน้อยที่มันจะผิดพลาดมา ซึ่งเราก็ไม่สามารถที่จะไปแยกกลุ่มนั้นมา ถ้าจริง ๆ นะ พวกคดีฆ่าที่แบบไม่ใช่อาชญากร ที่ไม่ใช่มือปืน ไม่ใช่ “อาชญากรโดยสันดาน” ทะเลาะกันวิวาทแล้ว เกิดอารมณ์อะไรประมาณนี้ก็มี... ส่วนคนเลวในคุก ก็มีเยอะ เปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ได้ เขามาในคุกก็ยังกระทำความผิดอยู่เหมือนเดิม (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัสติ (ผู้คุม) ผู้ใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องของคนดีและคนเลวภายในคุก พบว่า คุกของจริงจะมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป ซึ่งผู้คุมส่วนใหญ่ก็ยอมรับในประเด็นนี้ คนดีก็เหมือนจะกระทำความผิดโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ส่วนคนเลวก็คือคนที่ เป็นอาชญากรโดยสันดาน คือทำผิดตลอดเวลาทั้งภายนอกและภายในคุคนั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าพัสติ (ผู้คุม) ผู้ใช้อำนาจ มีการรับรู้สอดคล้องกับภาพตัวแทนของคุณจากภาพยนตร์ เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ที่ได้สรุปความหมายของคุณอยู่ประเด็นหนึ่งที่ว่า “คุก เป็นสถานที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน” อันเป็นการรับรู้ตามที่ภาพยนตร์ได้เข้ารหัสมานั่นเอง

ในขณะเดียวกัน จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างพัสติ (ผู้คุม) มีบางคนอธิบายจำนวนของคนดีและคนเลวในคุกในลักษณะแบบการให้น้ำหนักเป็นเปอร์เซ็นต์ หรือร้อยละ (สัดส่วน) ยกตัวอย่าง “...เอาหลัก ๆ ที่เข้ามา 90% ที่เจ๋ง ๆ อยู่แล้วละ คือมันผิดมาเน่อยู่แล้ว..” ซึ่งตีความได้ว่า ในจำนวน 100 คน พัสติ (ผู้คุม) คนดังกล่าว กล่าวว่า มีจำนวนนักโทษ 90 คนที่เป็นคนเลวจริง ๆ เป็นคนที่เวลาอยู่ภายนอกคุกกระทำความผิดโดยตั้งใจ หรือมีการวางแผนไว้อยู่

แล้ว ส่วนที่เหลืออีกจำนวน 10 คน เป็นนักโทษที่ดี หรืออาจจะเป็นนักโทษที่ไม่ได้ตั้งใจที่จะกระทำ ความผิด เป็นความผิดพลาดเล็ก ๆ น้อยโดยที่ไม่ร้ายแรง เป็นการกล่าวเพื่อประมาณค่าให้เห็น ตัวเลขที่ชัดเจนขึ้น

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงในกลุ่มของนักโทษ ซึ่งมีสถานะเป็นผู้ ถูกใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องของการเห็นอะไรบ้างของคุณ ผู้รับสารกลุ่มนี้กล่าวว่า

“เห็นนักโทษ กิจกรรมการใช้ชีวิตอยู่ทั่วไป ตั้งแต่เช้า กลางวัน เย็น แล้วก็นอนแค่นั้นเอง ดูหนังแล้วมันยังไม่ลื้ม มันแค่จับจ้องไม่เท่าไร ดูแล้วผิวเผิน แต่คุณจริง ๆ ที่ได้สัมผัส เราไม่ได้ รับอิสรภาพอะไรเลย ทุกคนก็อยู่ที่ความหวังที่ว่าอิสรภาพ ถ้าเกิดเราทำความดีเราก็ได้กลับบ้านเร็ว” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“รับรู้ความเป็นอยู่ของนักโทษ รับรู้ว่าคุณมันคือคนรดี ๆ ผมอยากออกอย่างเดียว อยากจะออกมา ช่างนอกอย่างเดียว” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

...เห็นชีวิตของนักโทษในเรือนจำ ผู้คุม แล้วก็การหลบหนี เห็นนักโทษอยู่ในเรือนจำก็ ทำงาน ผู้คุมก็คอยดูแล แล้วก็มันนักโทษคนหนึ่ง ไม่พอใจที่อยู่ในเรือนจำ เขาก็พยายามจะ หลบหนี แหกคุก ใช้ระเบิด ตัวละครในหนัง ที่ดูหนังจะเห็นตัวร้าย เพราะว่า ตัวพระเอก ของเรื่องเหมือนไม่ใช่พระเอก เป็นแค่นักโทษคนหนึ่งโทษมันเหลือน้อย แล้วก็อยู่ ใกล้ชิดนาย แล้วมันพยายามทำอะไรเพื่อช่วยเพื่อนมัน แล้วก็ช่วยเจ้าหน้าที่ให้ออกคุก เร็วเฉย ๆ แต่ตัวที่ผมดูแล้วจะทำให้เนื้อเรื่องมันเป็นไปตามก็คือ ตัวร้าย เพราะว่าตัวร้าย มันมีการวางแผน มีการกระทำที่เด่นชัด (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“คนผิด แล้วก็มันตีแผ่อีกด้านหนึ่งของสังคม แต่ในความเป็นจริงของหนังเรื่องนี้มัน ไม่ใช่ จะมีอีกด้านหนึ่งที่หนักกว่าในหนัง ที่เขาไม่สามารถตีแผ่ออกมาได้ ในมุมที่เข้าไปสัมผัสจริง ๆ มันจะหนักกว่าในหนังเยอะ” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ จะ เห็นได้ว่าเรื่องของอิสรภาพจะเป็นการรับรู้หลักของนักโทษ ซึ่งเป็นการมองจากสายตาของนักโทษ ออกไปเช่นเดียวกันกับอดีต แต่นักโทษส่วนใหญ่จะตอบในลักษณะเดียวกันว่าคุณคือที่ที่ไม่มีใคร อยากจะเข้ามาอยู่ คุณเหมือนเป็นนรก เป็นพื้นที่ที่จำกัดทุกสิ่งทุกอย่างของนักโทษ เมื่อสัมภาษณ์ใน ส่วนของการเปรียบเทียบคุณในโลกของความเป็นจริง กับคุณในโลกสัญลักษณ์ (คุณในภาพยนตร์)

นักโทษส่วนใหญ่จะให้คำตอบเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า คุณของจริงน่ากลัวและ “หนัก” กว่าคุณ ในภาพยนตร์ คุณในภาพยนตร์มันยังดูไม่ลึกพอ เพียงผิวเผินเท่านั้น มันก็แค่การดำเนินชีวิตของ นักโทษในแต่ละวัน แต่คุณของจริงมันเหมือนนรก ไม่มีใครอยากจะเข้ามาอยู่ในคุก ทุกคนอยากจะ ออกจากคุกให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งเป็นทัศนะของนักโทษ ผู้ที่ถูกใช้อำนาจ เพราะนักโทษทุกคนต้องการอิสรภาพ ไม่ต้องการอยู่ในคุก

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า จากการสัมภาษณ์นักโทษซึ่งเป็นการมองจากจุดยืนของ ตัวเองในฐานะที่เป็นนักโทษเหมือนตัวเอกของเรื่องนั้น ผู้รับสารนักโทษกลุ่มนี้จะมองว่าภาพยนตร์ ใช้วิธีการเลือก (selection) ความจริงบางส่วนมานำเสนอ ดังตัวอย่างที่นักโทษกล่าวว่า “...มันยังไม่ลึก มันแค่จับจุดไม่เท่าไร...”, “...มีอีกด้านหนึ่งที่หนักกว่าในหนัง ที่เขาไม่สามารถตีแผ่ออกมาได้...” เป็นต้น ซึ่งเป็นการอธิบายโดยใช้ประสบการณ์จริงในอีกจุดยืนหนึ่งที่แตกต่างจากอดีต (ผู้คุม) ซึ่ง เป็นการมองแบบทัศนะของการถูกใช้อำนาจและเป็นการอธิบายถึงภาพยนตร์ที่สร้างมาจากเรื่องจริงเพียงบางส่วน ใช้วิธีการเลือกเอาบางจุดที่เป็นเรื่องจริงมานำเสนอเท่านั้น ซึ่ง นักโทษ ในฐานะของผู้ถูกใช้อำนาจ ก็มองว่ายังมีความจริงที่เกิดขึ้นอีกมากมายภายในคุก แต่ภาพยนตร์ไม่นำมาตีแผ่ ยกตัวอย่างเช่น เรื่องการใช้ความรุนแรงกับนักโทษ การซ้อมนักโทษ, การเอาโทรศัพท์เข้าไปในคุก, การเอาเงินสด หรือแม้กระทั่งการเอายาเสพติดเข้าไปภายในคุก เป็นต้น

สำหรับในประเด็นการรับรู้ภาพคนดีและคนเลวในคุกนั้น กลุ่มตัวอย่างนักโทษกล่าวว่า ...คนดีในคุก มีเยอะครับ ก็มีอย่าง ๆ ของผมนี่ ของกลางไม่ใช่ของผมเลยเพียงแต่ว่า เราเราจับจำเขาทำเนี่ย เจ้าของเขาก็ไม่ได้มาติด เขาสู้อยู่คนเดียวเราอยู่ของกลางเรา ก็ต้องจำนน ยอมรับสารภาพ ก็ต้องยอมรับสารภาพเพื่อโทษหนักเป็นเบา บางคนเขาก็รีบ ๆ กันไปก่อน แล้วค่อยมาสู้กันทีหลัง เดียวนี้มันมีกฎหมายที่ว่า ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นแพะรับบาป ให้ยื่นใหม่ ยื่นคดีใหม่ เขียนเรื่องใหม่ เขาก็จะพิจารณา บางครั้งก็มีบางคนไปอยู่ในเหตุการณ์ แล้วก็ชี้ตัวผิด... คนเลวในคุก คือพวกที่ทำตัวเป็นขาใหญ่ในคุก มีอิทธิพลเหนือคนอื่น อาบน้ำก็ได้อาบเหมือนเป็นบ้านของตนเองไม่ต้องมาอาบรวมกับคนอื่น ๆ พวกนี้จะชอบแกล้งนักโทษคนอื่น บางทีแกล้งจนพื่นไปเลยก็มี (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

...คนดีในคุก มีครับ บางคนก็ไม่ได้ทำเลยจริง ๆ มันเป็นปัญหาในสังคมอยู่แล้ว บางคนเขาไม่ทำเลย เกี่ยวกับยาเสพติด เขาส่งยาเสพติดบนห้างสรรพสินค้า บังเอิญเราไปซื้อของบนห้างเหมือนกัน แต่ไปเจอเพื่อน เพื่อนมันทำอยู่ แต่เพื่อนไม่ได้บอก แต่ตำรวจตามเพื่อนมาแล้ว ก็เลยโดนร่วมด้วย เราก็สู้ สู้แล้วจะเอาชนะอะไรกับคดีเหล่านี้มันเป็นไปไม่ได้... คนเลวในคุก มีอยู่ มันก็เหมือนคนภายนอกทั่วไป เป็นมาเฟียเป็นอะไร

จำกัดพื้นที่ เขารวมกันเขาเรียกกันเป็นบ้าน อยู่เป็นกลุ่มเป็นก้อน เขาเรียกกันเป็นบ้าน เป็นแก๊งค์ ด้วยเหตุผลหลายอย่าง เพื่อเรื่องยาเสพติด การพนัน พวกयेอะใครก็ไม่กล้ามา ยุ่ง ใครก็ไม่กล้ารังแก (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจใน ประเด็นของการรับรู้เรื่องคนดีในคุก หรือคนเลวโดยสันดาน พบว่า นักโทษส่วนใหญ่จะรับรู้เรื่อง ประเด็นนักโทษที่เป็นคนดีในคุก และคนเลวในคุก ว่าในคุกของจริงนั้นมีนักโทษกลุ่มเหล่านี้ปะปน กันอยู่ นักโทษส่วนใหญ่จะบอกว่าเป็นเรื่องของดวง เรื่องชะตากรรม ที่จะต้องได้มาติดคุก ทั้ง ๆ ที่ ตนเองก็ไม่ได้ทำความผิดอะไร

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์เฉพาะที่ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องของการเห็น หรือรับรู้อะไรบ้างของคุณ กลุ่มตัวอย่างผู้ชมชายกล่าวว่า

“รับรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษ ว่านักโทษจะต้องทำอะไร ใช้ชีวิตยังไง” (วิทยา แสงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“รับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ในคุก แล้วรู้สึกชีวิตนี้จะไม่ทำความผิด ไม่อยากจะเข้าไปอยู่ในคุก มันไม่สบายเลย” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“เห็นชีวิตความเป็นไปของนักโทษ การกินการอยู่ การอาบน้ำ การดำรงตน นอกจากนี้ ดูหนังแล้วก็เห็นที่มาของแต่ละคน ความผิดของแต่ละคน มีโทษหนักโทษเบา” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษ กิจกรรมที่อยู่ในคุกว่าทำอะไรบ้าง” (จักรกฤษ กาญจนรักษ์, สัมภาษณ์, 22 สิงหาคม 2552)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ผู้รับสารทั่วไปส่วนใหญ่รับรู้สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษภายในคุก ว่านักโทษ ทำอะไรบ้าง ที่สำคัญมีผู้รับสารบางคนที่แสดงความรู้สึกจากการที่ได้ชมภาพยนตร์ว่า พอได้ชม ภาพยนตร์แล้วทำให้รู้สึกที่ไม่อยากจะกระทำความผิดเลย แสดงให้เห็นว่าภาพยนตร์ได้สร้างให้ ผู้ชมรู้สึกเกิดความกลัว เกิดความรู้สึกไม่กล้าที่จะกระทำความผิดเลย ซึ่งถ้ามองในแง่ของสังคม ภายนอก เรียกได้ว่าสอดคล้องกับสิ่งที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการสื่อให้ผู้ชมได้รับทราบว่า ถ้า บุคคลภายนอกคนใดที่กระทำความผิด หรือมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากสังคม ก็จะต้องมาใช้

ชีวิตอยู่ในคุกอย่างที่เป็นภาพยนตร์นำเสนอ ถือว่าเป็นอำนาจของภาพยนตร์ในการกำกับรหัสเกี่ยวกับคุก และการใช้อำนาจในการจัดระเบียบวินัยด้วย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นของการรับรู้เรื่องคนดีในคุก และคนเลวโดยสันดาน กลุ่มตัวอย่างได้กล่าวกับผู้วิจัยว่า

“คนดีในคุกก็อาจจะมีนะ คนที่ไม่ได้ทำความผิด แล้วโดนยึดเยียดข้อหาไป ส่วนคนเลวในคุก มันก็น่าจะมี เพราะก็เหมือนกับคุกเป็นที่รวมพวกอาชญากรอยู่ในนั้น” (วิทยา แสงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

...คนดีในคุกก็น่าจะมีนะ เพราะคนที่ไม่ได้ตั้งใจทำผิดกฎหมายก็น่าจะมี บางทีมันต้องย้อนไปดูระบบความยุติธรรมของสังคม สังคมบางครั้งตามหลักกฎหมาย อาจจะยุติธรรม แต่ความเป็นจริงแล้วหลักศีลธรรมมันอาจจะไม่ยุติธรรมก็ได้ คุกก็ไม่ใช่ว่าสถานที่สุดท้ายในการตัดสินอะไรบางอย่าง บางครั้งการจะหนีออกจากคุกมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเหมือนกัน ถ้าเขาไม่ ผิดจริง ส่วนคนเลวในคุกก็ต้องมีสิ เพราะนอกจากจะมีคนที่ไม่ได้ตั้งใจทำผิดกฎหมายแล้ว ก็น่าจะมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ตั้งใจทำผิดกฎหมาย ซึ่งก็สมควรที่จะต้องติดคุก (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นของการรับรู้เรื่องคนดีในคุก และคนเลวโดยสันดาน พบว่า ผู้รับสารทั่วไปรับรู้เรื่องประเด็นว่าในคุกจะต้องมีคนดีและคนเลวปะปนกันอยู่ โดยคนดีในคุกนั้น ก็คือคนที่กระทำความผิดกฎหมายโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ส่วนคนเลวในคุกนั้น ผู้รับสารทั่วไปรับรู้ว่าเป็นคนที่กระทำความผิดด้วยความตั้งใจ แต่ถ้าสัมภาษณ์ผู้รับสารว่าระหว่างคนดีในคุก กับคนเลวโดยสันดาน ผู้รับสารทั่วไปรับรู้ภาพของใครก่อนกัน ผู้รับสารส่วนใหญ่ทุกคนรับรู้ภาพของคนเลวโดยสันดานก่อนว่า จะต้องอยู่ในคุก เหตุผลส่วนใหญ่เนื่องจากว่าผู้รับสารส่วนใหญ่เห็นว่าคุคนั้นจะต้องเป็นที่สำหรับคนเลว หรือคนที่กระทำความผิด จึงทำให้มองเห็นภาพของคนเลวในคุก ก่อนคนดีในคุกนั่นเอง

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อเพียงอย่างเดียว ซึ่งแม้จะมองผ่านสายตานักโทษ (ตัวละครเอก) แต่ก็ไม่มีประสบการณ์จริงมากพอจะมายืนยันว่าคุณจริง ๆ เป็นอย่างไร จึงมักจะใช้คำว่า “น่าจะ” หรือ “อาจจะ” เนื่องจากว่าผู้รับสารกลุ่มนี้ ไม่มีประสบการณ์จริงทำให้มองในจุดยืนของคนภายนอกคุก บนความไม่แน่ใจว่าคุณจริงจะเป็นอย่างไร การรับรู้ของผู้รับสารกลุ่มนี้จึงเป็นการรับรู้ที่เชื่อในภาพยนตร์ ยืนยันว่าภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นมามีอยู่แล้วแต่เป็นของจริง เชื่อว่าภาพยนตร์สร้างมาจากของจริงนั่นเอง การรับรู้ความหมายของผู้รับสารกลุ่มนี้นั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นการเชื่อที่ไม่ใช่เป็นการเชื่อ 100% แต่จะมีส่วนเชื่อหรือคล้อยตามที่

ภาพยนตร์นำเสนอในระดับหนึ่ง ซึ่งกลุ่มผู้รับสารกลุ่มนี้อาจจะรู้สึกลังเล แต่อย่างไรก็ตามนัยยะที่แสดงออกในอีกด้านหนึ่งนั้นก็จะมีส่วนของความเชื่อไปตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ

จากการรับรู้ความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1

แสดงการเปรียบเทียบการรับรู้ความหมายของคุณโดยผู้รับสาร
ที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

กลุ่มผู้รับสาร การรับรู้	พัศดี	นักโทษ	ผู้รับสารทั่วไป
1. ชีวิตของนักโทษ	เห็นชีวิตความเป็นอยู่ ของนักโทษ, การดำเนินชีวิตของ นักโทษ, รับรู้เรื่องการ ตัดสินของกฎหมาย และศาล เป็นการมอง ผ่านสายตาของ นักโทษเรย์ (ตัวเอก ของเรื่อง)	เห็นกิจกรรมการใช้ ชีวิตอยู่ทั่วไปของ นักโทษ ตั้งแต่เช้า กลางวัน เย็น และ ก็นอน, รับรู้เรื่อง อิสรภาพ เป็นการ มองผ่านสายตาของ นักโทษเรย์ (ตัวเอก ของเรื่อง)	รับรู้ชีวิตความเป็นอยู่ ของนักโทษ เป็นการ มองผ่านสายตาของ นักโทษเรย์ (ตัวเอก ของเรื่อง) ซึ่งใช้คำว่า “น่าจะ” เป็นส่วนใหญ่
2. คนดีในคุกและ คนเลวในคุก	ยอมรับว่าคุณมีทั้งคน ดีและคนเลวปะปน กันอยู่	นักโทษส่วนใหญ่รับรู้ ว่าคุณของจริง มี นักโทษทั้งคนดีและ คนเลวในคุก	คุณน่าจะต้องมีคนดี และคนเลวปะปนกัน อยู่

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า ผู้รับสารทุกกลุ่มส่วนใหญ่จะรับรู้ความหมายของคุณจากภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในลักษณะเหมือนกัน 2 ประเด็น ได้แก่ 1. ประเด็นเรื่องการใช้ชีวิตของนักโทษ หรืออาจเรียกได้ว่า กิจกรรมการดำเนินชีวิตภายในคุกของนักโทษที่เป็นการมองผ่านสายตาของนักโทษเรย์ (ตัวเอกของเรื่อง) ออกไป และ 2. ประเด็นเรื่องคนดีในคุกและคนเลวในคุก

จากการรับรู้ความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ค่อนข้างมีอำนาจในการกำหนดการเข้ารหัสให้ผู้ที่ได้ชมภาพยนตร์ เมื่อได้ชมภาพยนตร์แล้วจะมองจากสายตาของนักโทษเป็นหลัก โดยเฉพาะนักโทษที่เป็นตัวเอกของเรื่อง คือ เรย์ เสมือนว่าภาพยนตร์ได้กำกับรหัสมา และ ผู้รับสารก็เห็นตามที่ภาพยนตร์ได้กำกับรหัสมานั่นเอง แต่ทว่า การรับรู้ของกลุ่มผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน ก็จะมีวิธีการอธิบายเหตุผลของการรับรู้แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของตนเอง โดยพัสดีจะอธิบายถึงเรื่องของหลักทฤษฎีวิทยา การฟื้นฟูพฤติกรรมผิด ส่วนนักโทษจะอธิบายในเรื่องอิสรภาพ ความต้องการอิสรภาพ และสำหรับกลุ่มผู้รับสารทั่วไปจะอธิบายตามที่ภาพยนตร์ได้นำเสนอ

อย่างไรก็ตามถ้าย้อนกลับไปดูบทที่ 4 แล้ว ก็จะพบว่าภาพยนตร์มีการนำเสนอถึงโครงเรื่อง แก่นความคิดของเรื่อง ความขัดแย้ง ฉาก รวมถึงจุดยืนของการเล่าเรื่อง ข้อสังเกตของผู้วิจัยก็คือว่า กลุ่มตัวอย่างของผู้รับสารรับรู้องค์ประกอบดังกล่าวเพียง 2 องค์ประกอบ ได้แก่ แก่นความคิดย่อยของภาพยนตร์ และตัวละครที่อยู่ในภาพยนตร์ ส่วนองค์ประกอบที่กลุ่มตัวอย่างของผู้รับสารมีแนวโน้มจะไม่มีกรรับรู้ หรือไม่เห็นผ่านภาพของคุณ ได้แก่ โครงเรื่อง ความขัดแย้ง ฉาก จุดยืนของการเล่าเรื่อง

ทั้งนี้ผู้รับสารส่วนใหญ่จะรับรู้ในประเด็นของ แก่นความคิดย่อยของภาพยนตร์ เช่น มีพัสดีบางคน มองถึงกระบวนการยุติธรรมของศาล บางอย่างก็ไม่ได้ยุติธรรม ซึ่งตรงกับแก่นความคิดย่อยของภาพยนตร์ที่ว่า การเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับนักโทษที่เป็นคนดีในคุก รวมถึง ความพยายามเอาชนะความไม่เป็นธรรมของระบบศาล เป็นต้น

ส่วนการรับรู้ตัวละครของผู้รับสารในการชมภาพยนตร์นั้น ผู้รับสารส่วนใหญ่จะรับรู้ในส่วนของ ภูมิหลังของตัวละคร ความคิดของตัวละคร และกิจกรรมของตัวละคร เช่น ผู้รับสารจะเห็นการใช้ชีวิตของตัวละครในคุก ความเป็นอยู่ การกิน การอาบน้ำ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะผู้รับสารที่ชมภาพยนตร์มองผ่านสายตาของนักโทษที่เป็นตัวเอกของเรื่องเป็นหลัก กล่าวคือ ตัวละครเรย์ซึ่งเป็นนักโทษตัวเอกของเรื่อง มีบทบาทหน้าที่เป็นคนนำผู้ชมเข้าไปสู่โลกของคุณ ทำให้สิ่งที่ผู้รับสารเห็นเรื่องต่าง ๆ จะเกี่ยวข้องกับนักโทษ ทั้งเรื่องราวของการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ของนักโทษ กิจกรรมต่าง ๆ ของนักโทษที่ภาพยนตร์นำเสนอตนเอง

และจากการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความหมายของผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน พบว่า ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย นั้น มีอำนาจในการเข้ารหัสให้ผู้รับสารทุกกลุ่มเมื่อได้ชมภาพยนตร์แล้ว ทุกคนจะมองจากสายตาของนักโทษเป็นหลัก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งภาพยนตร์ทำให้ ผู้ชมมาเฝ้าอยู่หลังนักโทษ ที่เป็นตัวเอกของเรื่อง นั่นก็คือ น.ช.เรย์ แสดงให้

เห็นว่าภาพยนตร์ได้กำกับรหัสมาแล้ว ให้ผู้รับสารเห็นชะตากรรมชีวิตของคนในคุกผ่านสายตาของตัวละครตัวเรย์ และผู้รับสารก็เห็นตามที่ภาพยนตร์ได้กำกับรหัสมาเช่นกัน

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าผู้รับสารทุกกลุ่มจะมองผ่านสายตาของตัวละครตัวเดียวกัน คือ น.ช.เรย์ ที่เป็นตัวเอกของเรื่อง แต่ในแง่ของการอธิบายถึงการรับรู้ กลุ่มผู้รับสารทุกกลุ่มอธิบายแตกต่างกัน เพราะผู้รับสารแต่ละคนมีจุดยืนที่แตกต่างกัน ดังนี้

ในตัวอย่างกรณีของพัศดี (ผู้คุม) เป็นผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง และอยู่ในจุดยืนของผู้ใช้อำนาจนั้น กลุ่มตัวอย่างนี้จะมองจากสายตา น.ช.เรย์ ออกไป ถึงแม้เวลาปฏิบัติงานพัศดี (ผู้คุม) จะอยู่ในตำแหน่งของ “นาย” หรือ “หัวหน้า” ของนักโทษ แต่เมื่อมาอยู่ในโลกของภาพยนตร์ คือได้ชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชายแล้ว พวกเขาเหล่านั้นได้ถูกจับให้ต้องมาอยู่ด้านหลังของ น.ช.เรย์ และมองชะตาชีวิตของตัวละครผ่านสายตาของ น.ช.เรย์ออกไป แต่ถึงแม้จะมองผ่านสายตานักโทษ ทว่าวิธีการตีความ หรือการอธิบายตรรกะของตัวละคร น.ช.เรย์ ก็จะเป็นไปตามมุมมองของพัศดี (ผู้คุม) หรือเป็นมุมมองเชิงอำนาจ นั่นก็คือเน้นไปที่เรื่องของการฟื้นฟูพฤติกรรมเสีย การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักโทษให้สามารถเปลี่ยนแปลงทั้งพฤติกรรม และความคิด ให้กลับมาเป็นคนดีคืนสู่สังคม ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขเหมือนคนทั่วไป

ส่วนกรณีนักโทษ ซึ่งเป็นผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงเช่นกัน แต่อยู่ในจุดยืนของผู้ถูกใช้อำนาจ เมื่อชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แล้ว ถึงแม้ว่าจะมองผ่านสายตาของ น.ช.เรย์ เช่นเดียวกับพัศดี (ผู้คุม) แต่การตีความ หรือการอธิบายถึงการรับรู้ จะเป็นในแง่ของอิสรภาพในคุก ที่มีจำกัด และ ความต้องการอิสรภาพ ส่วนเหตุผลที่ผู้รับสารที่เป็นนักโทษมองเช่นนี้ เนื่องจากว่านักโทษ (ผู้ถูกใช้อำนาจ) ซึ่งเป็นผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง ที่ได้ชมภาพยนตร์นั้น จะใช้วิธีการมองผ่านภาพยนตร์จากจุดยืนของนักโทษออกไป เสมือนตัวเองเป็นนักโทษที่อยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ดังนั้นทำให้นักโทษกลุ่มนี้จึงมีการมองและตั้งคำถามกับภาพยนตร์ด้วยว่าของจริง “หนัก” กว่าที่ภาพยนตร์นำเสนอ

สำหรับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อแต่เพียงอย่างเดียว นั้น เวลาที่ชมภาพยนตร์ พวกเขาก็จะมายืนอยู่หลังตัวละคร น.ช.เรย์ เช่นกัน แต่การตีความ หรือการอธิบายถึงการรับรู้ นั้นจะอยู่บนความไม่แน่ใจ เพราะผู้รับสารกลุ่มนี้มักจะใช้คำว่า “น่าจะ”, “อาจจะ” อันแสดงให้เห็นว่าผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อนั้นไม่มีประสบการณ์จริง ๆ ทางสังคมว่าคุกของจริงเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นผู้รับสารกลุ่มนี้จึงคิดว่าคุกของจริงก็น่าจะเป็นแบบที่ภาพยนตร์ น.ช.นักโทษชาย สร้างขึ้นมา

สรุปได้ว่า การที่มีประสบการณ์ทางสังคม หรือมีโลกสัญลักษณ์ที่แตกต่างกัน จะทำให้การรับรู้ การอธิบายความหมายจากการชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แตกต่างกัน ถึงแม้

จะมองผ่านสายตาของตัวละครตัวเดียวกัน ก็คือ น.ช.เรย์ แต่ก็มีมุมมองการรับรู้ที่แตกต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์ของผู้รับสารในแต่ละกลุ่มมีลักษณะแตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบการตีความหมายของคุณโดยผู้รับสาร ที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

ในหัวข้อนี้จะเป็นการเปรียบเทียบการตีความหมายของกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณ ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณในแง่ของการใช้อำนาจ ได้แก่ พศดี กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณในแง่ของการถูกใช้อำนาจ ได้แก่ นักโทษ และกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรง เกี่ยวกับคุณ

ในส่วนของการตีความเป็นการถอดรหัสอย่างหนึ่งในการรับสารที่ผู้ส่งสารเข้ารหัสแล้วผู้รับสารทำการอ่านความหมายออกมาผ่านโลกสัญลักษณ์ของภาพยนตร์ ซึ่งความหมายของการตีความ (interpret) ในที่นี้หมายถึง การตีความภาพตัวแทนของคุณว่ามีความหมายว่าอย่างไร เช่น ภาพของคุณที่ภาพยนตร์นำเสนอคุณแล้วมีความเหงา น่ากลัว โหดร้าย เป็นต้น

ในประเด็นเรื่องของการตีความผู้วิจัยได้เลือกภาพที่จะนำมาใช้ในการสัมภาษณ์ผู้รับสารทั้งหมด 15 ภาพ ภาพดังกล่าวสืบเนื่องมาจากบทที่ 4 ซึ่งอยู่ในหัวข้อของวิธีการใช้กล้อง และวิธีการจับภาพ ในการสร้างความหมายของคุณ โดยอยู่ในส่วนของการจัดองค์ประกอบของภาพ และการใช้มุมกล้อง เนื่องจากองค์ประกอบของภาพไม่ใช่เพียงแค่การจัดวางศิลป์ แต่เป็นการสื่อสารความหมาย ถึงการใช้อำนาจว่าเป็นอำนาจที่รวมศูนย์กลางอยู่ที่ใด

ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ปรากฏผลการวิเคราะห์ การตีความหมายของผู้รับสารโดยแบ่งเกณฑ์การวิเคราะห์ออกเป็น 4 เกณฑ์ ได้แก่ พื้นที่ทางกายภาพของคุณ, การกระทำของพศดีต่อนักโทษ (ลักษณะของพศดี), การแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อการถูกกักขัง และกิจกรรมทางสังคมภายในคุก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 พื้นที่ทางกายภาพของคุณ

สืบเนื่องจากบทที่ 4 ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้เข้ารหัสความหมายของคุณถึงพื้นที่ทางกายภาพของคุณนั้น ว่าเป็นการถูกจองจำของนักโทษภายในคุก ถูกจำกัดพื้นที่ ทั้งนี้ในแง่ของการตีความ ผู้วิจัยได้เลือกภาพมาเป็นตัวอย่างให้กลุ่มผู้รับสารดู 3 ภาพ ดังนี้

2.1.1 ภาพห้องขัง

ภาพที่ 5.1

ตัวอย่าง ภาพห้องขัง

จากภาพห้องขังข้างต้น ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องขัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“ภาพโดยรวมก็ใกล้เคียง แต่ไม่ถึงขนาดนี้” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

ใช่แบบนี้ แต่ในคุกจริง ๆ จะไม่มีदनะครบ ในห้องขังจะไม่มืด บนตึกนอนนี้ จะสว่างครบ จะติดหลอดไฟ สว่าง คือ ตรงไหนมืด เราจะไม่ให้ผู้ต้องขังไปอยู่ตรงนั้นครับ เพราะว่า พอแสงสว่างไม่พอ ผู้คุมก็มองไม่เห็น คือทุกอย่างนักโทษจะทำอะไร แม้แต่จะถ่าย ฉี่ ต้องอยู่ในสายตาของผู้คุมตลอดนะครับ (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ในความเป็นจริง มันไม่ดูน่ากลัวแบบนี้ หมายถึง สี แสง มันจะสว่างกว่านี้ เยอะ แสงพวกนี้มันทำให้ดูขลัง” (กริชาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ ในการตีความภาพห้องขังที่อยู่ในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย พบว่า พาศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่ตอบในทำนองเดียวกันว่า ห้องขังมีส่วนเหมือนของจริง แต่ก็ไม่ถึงขนาดนี้ ในภาพยนตร์สร้างให้ห้องขังดูมืด น่ากลัว โดยพัศดี (ผู้คุม) บางคน ให้เหตุผลว่าการที่ภาพยนตร์สร้างแบบนี้

เพื่อให้บรรยากาศของห้องซิงดูขลัง ดูน่ากลัว ซึ่งความเป็นจริงคุณจริง ๆ นั้นไม่ใช่แบบนี้ คุณจริง ๆ จะต้องมีส่วนสว่างตลอดเวลา ทำให้นักโทษรู้สึกตัวตัวเองถูกจับจ้องอยู่ตลอดเวลา ทุกนาที นั่นเอง

นอกจากนี้ พศดี (ผู้คุม) ยังให้เหตุผลว่าการที่จะต้องมีส่วนสว่างตลอดเวลา นั้น เพื่อป้องกันการหลบหนีของนักโทษ ไม่ให้นักโทษสามารถหลบหนีไปไหนได้ รวมถึงเป็นการคอยตรวจตรา ดูแลสอดส่องการกระทำของนักโทษไม่ให้กระทำความผิดอีกด้วย

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องซิง สามารถสรุปได้ดังนี้

“ไม่ใช่อะ มันก็เป็นห้องนอน เหมือนโรงเรียนประจำธรรมดา ไม่มีใครจับไม่มีต้องสว่างตลอดเวลา” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“ตึกนอนต้องสว่าง” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ผมดูที่ในเรือนจำมันไม่มีแบบนี้ครับ มันไม่มีผู้คุมเยอะขนาดนี้ อย่างมากก็มีผู้คุม 2 คน จะไม่มีผู้คุมมายืนอยู่เยอะขนาดนี้ ดูแล้วมันเวอร์” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ ในการตีความภาพห้องซิง ซึ่งเป็นการอธิบายเชิงกายภาพของคุณ พบว่า นักโทษส่วนใหญ่ บอกว่าความเป็นจริงของห้องซิงไม่เหมือนในภาพยนตร์ เพราะว่า คุณของจริงจะต้องสว่างอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะเวลาที่เจ้าหน้าที่เขาเข้ามาเดินตรวจตราความเรียบร้อย ว่ามีการทะเลาะกัน มีการทำร้ายร่างกายกันหรือเปล่า บนตึกนอนและห้องซิงจึงต้องสว่างตลอดเวลา จะเห็นว่าไม่เพียงแต่นักโทษจะตีความภาพของห้องซิงในเรื่องของความไม่เหมือนกับของจริงที่เห็นแล้ว ยังมีนักโทษบางคน ยังตีความภาพห้องซิงถึงเรื่องจำนวนของผู้คุมที่อยู่ในภาพยนตร์ว่ามีจำนวนมากกว่าในเรื่องจริง อีกด้วย

นอกจากนี้ นักโทษยังตีความเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ว่า ...ภาพยนตร์มันไม่เหมือนคุณของจริงครับ ผมว่าในคุณจริง ๆ มองดูน่ากลัวกว่า ถ้ามองในทีวีมันเฉย ๆ มันไม่ใช่การดำรงชีวิตของนักโทษโดยทั่วไป มันดูธรรมดา ๆ ไม่มีอะไร แต่ข้างในเราต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดหมายได้ทุกวัน เดี่ยวจู่โจม เดี่ยวอะไรก็ไม่รู้ ได้ทุกวัน เดี่ยวตีกัน เดี่ยวแทงกัน ได้ทุกวัน (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์นักโทษคนที่ 2 ดังกล่าวข้างต้น สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ภาพยนตร์นั้นมีการสร้างภาพคุณให้ดูน่ากลัวผ่านลักษณะทางกายภาพ สร้างคุณให้ดูเกินความเป็นจริงเชิงกายภาพ แต่ความเป็นจริงของคุณของจริงไม่ได้ดูที่เชิงกายภาพเท่านั้น คุณของจริงมีการใช้อำนาจ (Exercise of power) อยู่ตลอดเวลา ทั้งอำนาจแบบการจับจ้อง การสอดส่องดูแล รวมถึงอำนาจที่มองไม่เห็น “..เราต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดหมายได้ทุกวัน เดียวจู่โจม เดียวอะไรก็ไม่รู้...” สอดคล้องกับข้อเสนอของมิเชล ฟูโกลต์ (Michel Foucault) ที่ว่าอำนาจมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง และอำนาจนั้นมักจะมองไม่เห็น แต่ก็ต้องมีการใช้อำนาจ และอำนาจมักจะไม่มีที่มาที่ไป มีแต่การใช้ อำนาจปรากฏให้เห็น

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องขัง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

“ของจริงก็น่าจะใช่ เป็นแบบนี้แหละ” (วิทยา แปงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ภาพในหนัง สร้างโทนสีให้มีความรู้สึกน่ากลัว ให้ดูมันทึบ ๆ” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องขัง พบว่า ผู้รับสารทั่วไปจะตีความว่าคุณของจริง น่าจะเหมือนกับที่ภาพยนตร์สร้างขึ้นมาให้ผู้ชมได้ชม นอกจากนี้แล้วภาพยนตร์ยังสร้างให้ภาพห้องขังมีโทนสีที่น่ากลัว ให้ผู้ชมที่ชมเกิดความรู้สึกกลัวตามไปด้วย การสร้างโทนสีดังกล่าวนั้นเมื่อผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรง แต่อาจจะมีประสบการณ์จากการบอกเล่าของเพื่อนที่เป็นพคดี (ผู้คุม) หรือนักโทษ ทำให้คิดว่าของจริงน่าจะไม่น่ากลัวเท่ากับที่ภาพยนตร์นำเสนอ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผู้รับสารกลุ่มนี้จะไม่ได้พูดถึงเรื่องการเปิดไฟสว่าง ทั้งนี้เพราะว่าผู้รับสารกลุ่มนี้ไม่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุณ จึงไม่รู้ถึงสภาพของห้องขังว่าของจริงเป็นอย่างไรจึงตีความ หรือมีแนวโน้มเชื่อตามที่ภาพยนตร์นำเสนอตนเอง

2.1.2 ภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง (คอนข้างแออัดยัดเยียดกัน)

ภาพที่ 5.2

ตัวอย่าง ภาพแสดงที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง
(คอนข้างแออัดยัดเยียดกัน)

จากภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขังข้างต้น ผู้รับสารตีความหมายภาพ
ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็น
ผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง (คอนข้างแออัดยัดเยียด
กัน) สามารถสรุปได้ดังนี้

“จริง ๆ ไม่ ๆ ไม่ถึงขนาดนี้ ก็นอนเรียงกัน แต่ไม่ถึงกับกายเกยแบบนี้ ไม่ถึง
ขนาดนี้ นอนก็มีที่นอนแล้วก็นอนเรียง ๆ กัน ที่นอนก็คือของใครของมัน” (บุญลือ ดุลย์มา,
สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ไม่มีครับ ในฐานะที่ผมเป็นผู้คุม แบบนี้ไม่มีครับ ก็คือห้องหนึ่งเราจะจัด
ไว้ให้พอดีกับนักโทษ แต่อาจจะนอนเบียดกันหน่อย แต่จะมีทางเดินไว้เข้าห้องน้ำ จะมีทางเดิน
ตรงกลางไว้ ไม่เบียดขนาดนี้ครับ ขนาดนี้ไม่มีครับ อันนี้มันเกินไป” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์,
14 เมษายน 2552)

“ไม่ใช่ ไม่จริง เวอร์เกิน ความเป็นจริงไม่ใช่” (กริฑาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์,
22 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้
อำนาจ ในการตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง พบว่า พาศดี (ผู้คุม) ทุกคน ตีความของ
ภาพว่าเกินความเป็นจริง แสดงให้เห็นว่าภาพยนตร์ได้สร้างเกินความเป็นจริง เพราะว่าคุกของจริง

นักโทษจะไม่นอนเบียดกันขนาดนี้ นักโทษจะมีที่พอสามารถนอนได้ ถ้ารู้สึกว่ห้องขังแน่นเกินไป พัดดี (ผู้คุม) ก็จะมีการประสานไปยังฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการกระจายนักโทษไปยังส่วนอื่น ๆ ซึ่ง พัดดี (ผู้คุม) ยังบอกเพิ่มเติมอีกว่า ภาพยนตร์ได้สร้างสิ่งที่เกินความเป็นจริง เพื่อให้คุณมองดูน่ากลัว

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง (คอนข้างแออัดยัดเยียดกัน) สามารถสรุปได้ดังนี้

“ไม่ถึงขนาดนี้หรอกครับ แบบนี้แน่นเกินไปไม่ใช่ไม่เคยเห็น” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“ไม่เหมือนครับ ไม่แน่นขนาดนี้ นี่สมมติเป็นหัวห้องใช่ไหม อันนี้เป็นทีวี ก็จะนอนเรียงกันไปเลย” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ใช่อยู่ แต่มันไม่ถึงขนาดนี้ แถยาวเรียงหน้ากระดานเป็นระเบียบ ฝั่งหัวฝั่งนี้ ฝั่งเท้าฝั่งนี้ เท่ากับสี่ผืนหนึ่ง ห้องหนึ่งของฟีกีประมาณ 80 คน” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ ในการตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง พบว่า นักโทษส่วนใหญ่บอกตรงกันว่า ภาพยนตร์สร้างเกินความเป็นจริง คุณของจริงนักโทษไม่ได้นอนเบียดกันขนาดนี้ นักโทษมีพื้นที่ว่าให้สามารถเดินได้อยู่บ้าง และที่สำคัญนักโทษยังบอกอีกว่าไม่ใช่เพียงแค่มีที่ว่างสำหรับการนอนเท่านั้น แต่ยังมีพื้นที่ว่างพอสำหรับการพักผ่อนอีกด้วย

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง (คอนข้างแออัดยัดเยียดกัน) ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

“ก็น่าจะใช่ ของจริงก็น่าจะเป็นแบบนี้” (วิทยา แปงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คิดว่าคุณของจริงก็น่าจะเหมือนในหนัง เท่าที่คุณในสื่อนะ” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ความแออัดของห้องขังในเรือนจำ นี่เป็นเรือนนอน นักโทษนอนแออัดเบียดเสียดกันมาก ซึ่งก็น่าจะเป็นแบบนี้ เพราะว่่านักโทษมีมากขึ้นทุกวัน” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“ไม่แน่ใจว่าของจริงจะเป็นอย่างนี้ แต่ก็คิดว่าคงจะเป็นแบบนี้แหละ”
(จักรกฤษ กาญจนรักษ์, สัมภาษณ์, 22 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย พบว่า ผู้รับสารจะตีความภาพที่นักโทษนอนเรียงกันในห้องขัง (ค่อนข้างแออัดยัดเยียดกัน) ว่าคุกของจริงก็คงจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ โดยผู้รับสารให้เหตุผลว่านักโทษมีจำนวนเพิ่มขึ้น ทำให้ห้องขังจึงเป็นแบบที่ภาพยนตร์นำเสนอ คือมีการนอนเบียดกัน ถ้านักโทษคนใดลุกจากพื้นที่หรือที่นอนของตัวเอง ก็จะไม่สามารถกลับมานอนที่เดิมได้ หรือไม่มีที่นอน ดังคำเปรียบเทียบที่ว่า “ถ้าลูกก็เสียผ้า” ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ก็มีการนำเสนอว่า ถ้านักโทษคนใดลุกขึ้นก็จะไม่สามารถกลับมานอนที่เดิมได้ตามที่ผู้รับสารกลุ่มนี้ตีความ

นอกจากนี้ การตีความของผู้รับสารกลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้รับสารกลุ่มนี้ตีความอยู่บนความไม่แน่ใจว่า คุกของจริงจะมีนักโทษนอนแออัดกันขนาดนี้หรือไม่ ถึงอย่างไรก็ตามคำอธิบายจากการตีความของผู้รับสารทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์ตรง ส่วนใหญ่ก็จะอธิบายตามที่ได้ชมภาพยนตร์

2.1.3 ภาพห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน

ภาพที่ 5.3

ตัวอย่าง ภาพแสดงห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน

จากภาพห้องซังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน ผู้รับสารตีความหมายภาพดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่ม พศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องซังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน สามารถสรุปได้ดังนี้

“ถ้าเป็นเรือนจำจริง ๆ จะไม่มีประตูปิดนะครับ อันนี้คือห้องซังสมัยก่อน นี่คือห้องมืด แต่สมัยนี้เปลี่ยนจากห้องมืดให้เป็นห้องซังชอย ก็คือเป็นห้องเล็ก แล้วก็ล็อกกรงก็คือว่าเราสามารถเดินดูเขาได้ มีแสงสว่าง มีหลอดไฟ มีอะไรให้เขาอยู่” (จักริชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ภาพนี้เป็นห้องซังเดี่ยว ห้องที่เอาไว้สำหรับคนร้ายที่เหลื่อเดน กำราบทุกสิ่งทุกอย่างแล้วไม่เชื่อฟัง นักเลง สร้างเพื่อขู่ผู้ต้องขังที่มีนิสัยสันดานที่แก้ไม่ได้ เดียวนี้ผู้ต้องขังใส่ตรวน เขาก็ไม่ค่อยได้ แต่แบบนี้น่าจะมีอยู่แต่ในภาพยนตร์” (สุรदान ช้างมูป, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

ภาพห้องซังชอย ถ้าให้ตีความ ก็คือ แต่ก่อนนี้มีอยู่แล้ว เราต้องยอมรับความจริงสมัยก่อน คือสมัยก่อนก็ 10 ปีมาแล้วต้องมีไว้ เพื่อกำราบผู้ต้องขังที่สร้างความวุ่นวายให้กับเรือนจำ แหกกฎระเบียบของเรือนจำที่ผู้ต้องขังไม่ยอมทำตาม ก็เลยต้องมีมาตรการสักอย่าง มาตรการปรามให้เขาอยู่ในกรอบ ถ้าไม่ทำตามคุณจะต้องมาอยู่ห้องนี้ (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ ในการตีความภาพห้องซังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน พบว่า พศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่กล่าวว่านี่อาจจะเป็นห้องซังสมัยก่อน ห้องซังสมัยนี้จะไม่มืดขนาดนี้ และไม่ทึบ มีแสงสว่างเจ้าหน้าที่สามารถตรวจตรา หรือเห็นผู้ต้องขังได้ตลอดเวลา ห้องนี้มีไว้สำหรับนักโทษที่กระทำผิดวินัยของทางเรือนจำ ถ้าใครทำผิดเมื่ออยู่ในคุกก็ต้องถูกลงโทษซังเดียว ไม่ให้พบปะกับนักโทษด้วยกัน คือซังให้อยู่คนเดียว เพื่อลงโทษให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ใจ ไม่กล้าทำความผิดซ้ำอีก และจากการสัมภาษณ์พศดี (ผู้คุม) ยังอธิบายถึงมาตรการปรามให้ “เขา” อยู่ในกรอบ เสมือนเป็นการแบ่งแยกให้นักโทษที่เมื่อทำความผิดก็จะต้องมาอยู่กฎหรือกรอบของเรือนจำ หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการ “แบ่งเราแบ่งเขา” คือ แยกกันคนละส่วน

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน สามารถสรุปได้ดังนี้

“ขังขอยก็เป็นห้องเล็ก ๆ ธรรมดา ไม่เรียงกัน ก็จะเป็นห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งก็แน่นสุดกันนอนได้ประมาณ 5-6 คน เป็นลูกกรง ปิดแน่นหนา ไม่ทึบ ข้างหลังก็มีช่องหน้าต่าง” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“ห้องขังเดียวมันก็มีเหมือนกันถ้าทำผิวนัย ห้องมืดแบบนี้” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ในการตีความหมายของภาพห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องรวมกัน พบว่า นักโทษตีความหมายของภาพเหมือนกับพัศดี คือ เป็นห้องที่มีแสงสว่าง ไม่ทึบ รวมถึงเป็นห้องสำหรับนักโทษที่กระทำผิวนัย

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องเรียงกัน สามารถสรุปได้ดังนี้

“มันเหมือนเป็นห้องขังเดียว จากภาพ จากท้องฟ้า มันไม่เหมือนกับห้องที่คนเข้าไปอยู่ มันเหมือนกับห้องเก็บของ ห้องเก็บศพมากกว่า คือเข้าไปแล้วมีความรู้สึกว่าต้องตายสถานเดียวนะ ไม่มีทางรอดออกมาได้” (ยิงยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“เป็นสถานที่ขังเดียว เป็นสถานที่ทรมานจิตใจ ก็คือ การลงโทษที่หนัก” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในการตีความหมายของภาพห้องขังชั้นเดียวประมาณ 4 ห้องรวมกัน พบว่า ผู้รับสารทั่วไปบอกว่าจากการที่ชมภาพยนตร์ทำให้ดูห้องนี้แล้วดูน่ากลัว เป็นห้องที่มีไว้สำหรับลงโทษนักโทษ ซึ่งเป็นการลงโทษที่หนักและทรมานจิตใจ เป็นห้องที่คนไม่น่าจะเข้าไปอยู่ได้ คือนักโทษจะต้องอยู่ในห้องนั้น ไม่ได้ไปไหน ไม่เห็นแม้แต่แสงอาทิตย์

2.2 การกระทำของพัศดีต่อนักโทษ (ลักษณะของพัศดี)

จากบทที่ 4 ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้เข้ารหัสความหมายของคุณ ถึงการกระทำของพัศดีต่อนักโทษ (ลักษณะของพัศดี) ว่าเป็นการใช้ความรุนแรง และจัดระเบียบวินัยภายในคุก ทั้งนี้ในแง่ของการตีความผู้วิจัยได้เลือกภาพมาเป็นตัวอย่างให้ผู้รับสารดู 5 ภาพ ดังนี้

2.2.1 ภาพนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป)

ภาพที่ 5.4

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป)

จากภาพนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) สามารถสรุปได้ดังนี้

กระบอกมีไว้เพื่อระงับเหตุ ในกรณีที่นักโทษทะเลาะวิวาทกัน ก็จะระงับเหตุ บอกให้นักโทษหยุด แล้วไม่ยอมหยุดไม่เชื่อฟัง ก็จะต้องใช้เพื่อระงับเหตุ หรือเวลาเข้าเวรยามแบบนี้ก็ต้องพก เผื่อมีเหตุการณ์เพราะว่าเจ้าหน้าที่ที่อยู่ภายในนี้ มีอาวุธอย่างเดียวก็คือ อาวุธกระบอก แต่ถ้าภาพนี้นักโทษนั่งอยู่โดยที่ไม่ได้ก่อเหตุวุ่นวาย หรือทะเลาะวิวาทกัน ก็คงจะไม่มีผู้คุม หรือเจ้าหน้าที่คนใดตีหรือทรมาน (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ถ้าตีความจากภาพ ก็คือว่าถ้านักโทษนั่งอยู่นิ่ง ๆ แล้วเจ้าหน้าที่เดินมาแล้วเอากะบอกมาตีดูมันเกินกว่าเหตุเกินไป ไม่มี ๆ” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ในความเป็นจริงมันไม่ใช่แบบนี้” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ ในการตีความภาพที่นักโทษนั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี พบว่า พาศดี (ผู้คุม) ทุกคนตอบในทำนองเดียวกันว่า คือ ถ้าเป็นอย่างภาพนี้จริงก็ถือว่า พาศดี (ผู้คุม) ทำเกินกว่าเหตุ ซึ่งความเป็นจริงแล้วถ้านักโทษไม่ได้กระทำความผิด หรือก่อเหตุวุ่นวาย ทะเลาะวิวาทอะไรกันในคุก ก็คงจะไม่มี พาศดี (ผู้คุม) คนใดใช้กระบองไปตีสักโทษ ซึ่งภาพยนตร์ก็สร้างเกินความเป็นจริงเช่นเดียวกัน

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) สามารถสรุปได้ดังนี้

“ช่วงนี้ไม่ใช่แล้วเพราะว่าโดนฟ้องร้องมาก ตอนที่มาอยู่ใหม่ ๆ ใจ โดนชะโชน โดนทั้งเตะ ทั้งถีบ ช่วงที่เขาซ้อมไม่ต้องไปดูเลย อีกอย่างถ้าเราไม่ได้ทำอะไรผิดเราก็ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกตี” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“ถ้าเราไม่ทำผิดอะไร ผู้คุมเขาก็ไม่มาตีเราหรอก เราไม่มียาเสพติดในมือ โทรศัพท์ก็ไม่มีอยู่ในมือ ซึ่งมันเป็นสิ่งของที่ผิดกฎหมาย ผิดกฎเรือนจำ ผิดกฎระเบียบเขา เราไม่มีอยู่ในตัวเขาก็ไม่มายุ่งกับเรา คือเขาก็ปล่อยให้เราอยู่ ดำเนินชีวิตของเราไป” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ ในการตีความภาพที่นักโทษนั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) พบว่า นักโทษส่วนใหญ่จะไม่ค่อยถูกตีด้วยกระบอง เนื่องจากว่า ถ้านักโทษคนใดไม่ทำกฎระเบียบของคุก ไม่สร้างปัญหา หรือก่อเหตุวุ่นวาย ทะเลาะวิวาท ก็จะไม่ถูกทำโทษ ซึ่งนักโทษก็รู้ตัวเองดีว่าไม่ควรทำผิดกฎของคุก สังเกตได้จากคำพูดของนักโทษที่ว่า “...ช่วงนี้ไม่ใช่แล้ว...” ซึ่งหมายถึงว่า ปัจจุบันไม่มีการใช้กระบองในการตีสักโทษแล้ว เพราะนักโทษมีการฟ้องร้องพัศดี (ผู้คุม) กันมาก

นอกจากนี้ นักโทษยังกล่าวถึงภาพที่ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย นำเสนอว่า ดูมันจะเกินความเป็นจริง เพราะว่า ในคุกจริง ๆ ก็ไม่มีผู้คุมคนใดที่นักโทษนั่งอยู่ โดยที่ไม่ได้ทำความผิด แล้วผู้คุมจะเดินมาตี

แสดงให้เห็นว่า วินัยแห่งคุก มีอำนาจในการกำหนดพฤติกรรมนิสัยของนักโทษ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น วินัยแห่งคุก ก็มีอำนาจในการกำหนดวินัย และควบคุมได้ทั้งพัศดี (ผู้คุม) และ นักโทษเช่นกัน โดยการควบคุมพัศดี (ผู้คุม) นั้น วินัยแห่งคุกควบคุมในการให้พัศดี (ผู้คุม) ทำตามบทบาท

หน้าที่ที่ทางกรมราชทัณฑ์ หรือทางคุกกำหนดในการควบคุมนักโทษให้อยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ส่วนวินัยแห่งคุคนั้นกำหนดให้นักโทษจะต้องประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบของคุก และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพัศดี (ผู้คุม)

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นการตีความภาพนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

“คิดว่าเรื่องจริงก็น่าจะเป็นแบบนั้น ผู้คุมก็มีสิทธิ์ที่จะตักโทษได้ ถ้านักโทษคนนั้นทำความผิด” (วิทยา แ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คิดว่าความเป็นจริงน่าจะโหดร้ายพอ ๆ กับในหนัง ผู้คุมก็คือผู้ที่ควบคุมกฎ มีอำนาจทั้งทางกฎ ทั้งทางการควบคุมนักโทษ นักโทษเหมือนเป็นสิ่งที่อยู่ใต้อำนาจของผู้คุม ผู้คุมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไร อยากจะซ้อม อยากจะตีก็ได้ จะทำอะไรก็ได้” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“การใช้อำนาจของผู้คุม ผู้คุมอาจจะทำร้ายนักโทษ เพราะว่าผู้คุมสั่งนักโทษไม่ได้ หรือว่านักโทษขัดขึ้นคำสั่ง เป็นการใช้อำนาจของผู้คุม” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“ถ้านักโทษไม่เชื่อฟัง ผู้คุมก็คงจะต้องตี” (จักรกฤษ กาญจนรักษ์, สัมภาษณ์, 22 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความนักโทษที่นั่งอยู่แล้วผู้คุมเดินเข้ามาตี (ลากไป) พบว่า ผู้รับสารทั่วไปส่วนใหญ่เชื่อว่าเป็นจริง หรือเชื่อว่าการตักโทษในคุกของจริง นอกจากนี้ยังเป็นการใช้อำนาจของผู้คุมอย่างหนึ่ง ในการควบคุมดูแลนักโทษที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ ซึ่งความเป็นจริงที่ผู้รับสารกลุ่มนี้กล่าวถึงนั้น คิดว่าก็ “น่าจะ” เป็นอย่างที่ภาพยนตร์สร้างขึ้นมาให้ผู้ชมได้ ชมนั่น

2.2.2 ภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องทีนอนอยู่คนเดียวในห้องขัง

ภาพที่ 5.5

ตัวอย่าง ภาพแสดงที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่อง
ทีนอนอยู่คนเดียวในห้องขัง

จากภาพผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องทีนอนอยู่คนเดียวในห้องขัง
ข้างต้น ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่ม พศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็น
ผู้ใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องทีนอนอยู่คนเดียว
ในห้องขัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“มองเบื้องต้นนี้ห้ามเคลื่อนไหวย้าย ผู้คุมจริง ๆ แล้วก็ตรวจสอบเบื้องต้น”
(บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“มันก็เป็นความจริงอยู่ ที่นักโทษมีปัญหาก็ต้องเข้ามาพูดคุยกัน นักโทษมี
ปัญหาก็ต้องไปสอบถามเขามีปัญหาอะไร ก็ที่ดูก็พยายามมองผู้ต้องขัง ทุกคนว่าเขามีปัญหาอะไร
เราก็ต้องช่วยเหลือเขาไปซักถามเขา” (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็น
ผู้ใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องทีนอนอยู่คนเดียว
ในห้องขัง พบว่า พศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่ก็จะกล่าวว่า ถ้านักโทษนอนอยู่คนเดียวในห้องขังไม่
ยอมลุกมาปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ผู้คุมก็ต้องเดินมาตรวจสอบ ว่าเป็นอย่างไร มี

ปัญหาอะไรหรือเปล่า ไม่สบายหรือเปล่า ซึ่งผู้คุมก็ไม่ได้ทำร้ายอะไรนักโทษ เพียงแต่เข้ามาตรวจสอบเบื้องต้นและก็จะทำการช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาต่อไป

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องที่นอนอยู่คนเดียวในห้องขัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“มีเหมือนกัน ถ้าไม่ตื่นตามเวลา ไม่ตื่นไม่ได้ต้องตื่น ต้องลงจากเรือนนอนทั้งหมด จะมีคนมาทำความสะอาด เข้าเช็คชื่อ แล้วก็ลงเรือนนอนมา เข้าประมาณ 2 โมง ก็จะเรียกตื่น ๆ ๆ แล้วก็มีผู้คุมมาเปิดห้องขังแล้วลงไป” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“ทุกคนไม่ตื่นไม่ได้ ไม่มีใครนอนอุ้งงานได้” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องที่นอนอยู่คนเดียวในห้องขัง พบว่า นักโทษส่วนใหญ่จะให้ความเห็นว่า ความเป็นจริงจะไม่ใช่แบบในภาพยนตร์ นักโทษไม่สามารถที่จะอยู่คนเดียวแบบนี้ได้ ทุกคนต้องตื่น ตื่นตามเวลาที่ทางเรือนจำกำหนดมาให้ ก็คือประมาณ 08.00 น. นักโทษทุกคนจะต้องลงมาจากห้องขัง หรือเรือนนอน เพื่อมาปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ที่ทางคุกกำหนดไว้

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องที่นอนอยู่คนเดียวในห้องขัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“ดูจากผู้คุมไม่ได้ถือไม้กระบอง ก็ไม่น่าจะใช้ความรุนแรงอะไร” (ยิ่งยศ ชำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“อาจจะในช่วงแรก ๆ ของการปรับตัว” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุม 3 คน เดินเข้ามาดูตัวเอกของเรื่องที่นอนอยู่คนเดียวในห้องขัง พบว่า ผู้รับสารส่วนใหญ่ เห็นว่าในภาพนั้นตัวเอกของเรื่องเข้ามาอยู่ในเรือนจำใหม่ ๆ ยังรับสภาพของตัวเองไม่ได้ จึงยังไม่ตื่นเหมือนกับนักโทษคนอื่น ๆ แต่ทั้งนี้ผู้คุมที่เข้ามาก็ไม่ได้มาทำร้ายอะไรเพียงแค่มาตรวจสอบดูแลนักโทษตามหน้าที่เท่านั้น

2.2.3 ภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ

ภาพที่ 5.6

ตัวอย่าง ภาพแสดงผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ

จากภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ สามารถสรุปได้ดังนี้

“ผู้คุมกำลังทำงานในหน้าที่ ในการควบคุมดูแลงานสาธารณะ” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ผู้คุมก็ต้องมอง นี่คือเขามีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังไปลออกท่อ เขามองด้วยความเป็นห่วง” (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ พบว่า พาศดี (ผู้คุม) มองว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำอยู่แล้ว ในการควบคุมดูแลนักโทษ ในการไปลออกท่อในพื้นที่อื่นนอกเรือนจำ แม้แต่ในเรือนจำซึ่งมีพื้นที่หรือบริเวณที่จำกัด พาศดี (ผู้คุม) ยังต้องคอยควบคุมดูแลไม่ให้คนลัดสายตา แต่ที่นี่เป็นพื้นที่นอกคุก เป็นพื้นที่ที่มีไม่จำกัด ทำให้พัศดี (ผู้คุม) ยังต้องทำหน้าที่คอยควบคุมดูแลมากกว่าปกติ เพื่อป้องกันการหลบหนี รวมถึงเพื่อให้ นักโทษทำให้เสร็จตามเวลา

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลออกท่อ สามารถสรุปได้ดังนี้

“ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่นายจะต้องคอยควบคุม” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“พี่ไม่เคยลอกท่อ เพื่อนเล่าให้ฟัง ประมาณ 3-4 โมง จะกลับเรือนจำ เขาจะเช็คชื่อ เช็คก่อนเข้าเรือนจำว่าใครอยู่ใครขาดบ้าง” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงอย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ พบว่า นักโทษส่วนใหญ่เห็นเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากเวลาออกนอกคุก ไปทำงานลอกท่อ งานสาธารณะอื่น ๆ ก็ต้องมีเจ้าหน้าที่คอยควบคุมดูแล กลุ่มนักโทษจะตีความว่าเป็นเรื่องธรรมดาในการลอกท่อ ซึ่งต่างจากอดีต (ผู้คุม) ซึ่งตีความโดยมีเหตุผลในการตีความนั้นว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำ ในการยืนดูนักโทษลอกท่อ

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ สามารถสรุปได้ดังนี้

“เขาก็ทำตามหน้าที่ของเขาดีนะ” (วิทยา แบ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ผู้คุมก็อาจจะควบคุมนักโทษว่าต้องทำอะไรอย่างนี้ ทำหน้าที่ควบคุมนักโทษเฉย ๆ” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“จากภาพเหมือนผู้คุมก็ต้องทำตามหน้าที่ของเขา ในการเฝ้านักโทษลอกท่อ” (จักรกฤษ กาญจนรักษ์, สัมภาษณ์, 22 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ พบว่า ผู้คุมก็ต้องทำตามหน้าที่ของตัวเองในการควบคุมดูแลนักโทษ คือการไปยืนเฝ้านักโทษในขณะที่ทำการลอกท่อ ซึ่งก็ตีความในลักษณะเดียวกับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง

2.2.4 ภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ

ภาพที่ 5.7

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ

จากภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ ผู้รับสารตีความ หมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อสามารถสรุปได้ดังนี้

มันเป็นความสัมพันธ์ที่ตึงเครียด ระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้ต้องขัง เห็นไหมว่าเขามีความเอือมอาทรต่อกัน เอือมอาทรซึ่งกันและกัน เห็นไหมที่ผู้ต้องขังคนนี้พูดว่า “หัวหน้าคงไม่มีโอกาสหรอกที่จะเห็นสิ่งสวยงาม” คือมองต่างมุม เขามีความสุขมากเลยขนาดอยู่ในท่อ อยู่ข้างนอกดูมีความสุข เจ้าหน้าที่ก็มองด้วยความเป็นห่วง (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

“ผู้คุมก็ดูแลผู้ต้องขังอย่างใกล้ชิด ผู้ต้องขังลงไปแล้ว ลอดไปอีกอุโมงค์หนึ่งก็แย่เลย เขาจะลงไปที่ไหนก็ที่นั่น ถึงแม้จะเหม็นแค่ไหนก็ต้องทน ลูกน้องเราอยู่ข้างล่าง จะทิ้งก็ไม่ได้” (สุรदान ช้างมูป, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ พบว่า พศดี (ผู้คุม) บอกว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างพศดี (ผู้คุม) และนักโทษ ที่พศดี (ผู้คุม) มีความเอือมอาทรต่อนักโทษ คอยดูแลนักโทษด้วยความเป็นห่วงในการลอกท่อ และก็เพื่อป้องกันไม่ให้นักโทษหลบหนีด้วยเช่นกัน

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ สามารถสรุปได้ดังนี้

“ก็คุยกันธรรมดา เพราะว่านายต้องตรวจงาน เขาต้องคุมอยู่แล้ว” (นักโทษ คนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ พบว่า ก็เป็นเรื่องปกติที่มีการคุยกันระหว่างพัศดี (ผู้คุม) กับนักโทษ อาจจะเป็นการตรวจตราการทำงานของนักโทษ การควบคุมดูแลให้นักโทษทำงานตามเวลา ตามกำหนด เป็นต้น

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ สามารถสรุปได้ดังนี้

“นักโทษจะต้องอยู่ในความดูแลของผู้คุม ผู้คุมอยู่ในจุดที่สูง แต่นักโทษอยู่ในจุดที่ต่ำลงไปหน่อยเลย แล้วเขาเงยหน้ามองไปที่หน้าผู้คุม เทียบกันคนละครดับ เหมือนผู้คุมเขามีอำนาจในการควบคุม” (ยิ่งยศ ชำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“น่าจะเป็นการสั่งงานกับการควบคุมการทำงาน” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) และภาพผู้คุมยืนดูนักโทษลอกท่อ พบว่า ผู้รับสารส่วนใหญ่เห็นว่าพัศดี (ผู้คุม) มีอำนาจในการที่จะควบคุมดูแลนักโทษ ให้อยู่ในระเบียบวินัยที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับบทที่ 4 ที่มีการวิเคราะห์ภาพนี้ว่า ภาพมุมสูง เป็นภาพที่ใช้ในการจับจ้องนักโทษ ทำให้นักโทษเหมือนไร้อำนาจ ส่วนภาพมุมต่ำเป็นภาพของพัศดี (ผู้คุม) ก็คือเป็นผู้ที่มีอำนาจนั่นเอง

2.2.5 ภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ

ภาพที่ 5.8

ตัวอย่าง แสดงภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ

จากภาพผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ ผู้รับสารตีความหมายภาพดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเลาอดีตให้นักโทษตัวเองของ เรื่องฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“ก็เป็นเรื่องที่คุณต้องการที่จะบอกเล่าเพื่อผ่อนคลาย เหมือนอยู่ในเรือนจำก็มีการคุยกัน การเล่าให้ฟังเป็นการผ่อนคลายผู้คุม ถ้าเป็นอย่างในหนังก็ต้องการสื่อให้คนดูหนึ่งรู้ว่าโทษประหารมันเป็นยังไง” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“มันเหมือนเจ้าหน้าที่ เล่าอดีตให้ผู้ต้องขังฟังว่าแกทำหน้าที่อะไร ทำหน้าที่ประหาร ก็คือฆ่านักโทษ ที่ศาลตัดสินประหาร ก่อนประหารก็ต้องมีการขอขมาลาโทษ ก่อนจะฆ่าคน แต่เหมือนเจ้าหน้าที่ทำตามหน้าที่ ถ้าตามความคิดของเขา เขาก็คงไม่อยากทำ” (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเลาอดีตให้นักโทษตัวเองของ เรื่องฟัง พบว่า ไม่เพียงแต่นักโทษเท่านั้นที่มีความหลัง พาศดี (ผู้คุม) ก็มีความหลังด้วยเช่นเดียวกัน แต่อดีตของพัศดี (ผู้คุม) เป็นอดีตเกี่ยวกับการประหารชีวิตของนักโทษ ว่าก่อนที่จะประหารชีวิตนักโทษ พาศดี (ผู้คุม) ต้องทำอะไรบ้าง ต้องมีการขอขมากับนักโทษที่พัศดี (ผู้คุม) จะต้องเป็นคนทำ

หน้าที่ประหารชีวิต หรือฆ่านักโทษ ซึ่งหน้าที่ดังกล่าวพัศดี (ผู้คุม) กล่าวว่า เป็นหน้าที่ที่ไม่มีพัศดี (ผู้คุม) คนใดอย่างทำ

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเล่าอดีตให้นักโทษตัวเองของเรื่องฟังสามารถสรุปได้ดังนี้

“อันนี้ก็คือผู้คุม พวกเราเรียกว่าหัวหน้านะครับ ไม่ได้เรียกว่าผู้คุม เรียกหัวหน้า เรียกนาย ถ้าเราสนิท นายบางคนเขาก็พูดกับเรา ถ้าเราถาม แต่ส่วนมากพวกเราจะไม่ค่อยกล้าเข้าไปถามนาย” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“เคยนั่งคุยตัวต่อตัว แก่ไม่ได้พูดเรื่องประหาร แต่จะถามเรื่องไฮโล ผู้คุมจะชอบเล่นไฮโล” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเล่าอดีตให้นักโทษตัวเองของเรื่องฟัง พบว่า ในภาพยนตร์มีการนำเสนอว่า พาศดี (ผู้คุม) ที่ประหารชีวิตเล่าเรื่องอดีตเกี่ยวกับการประหารชีวิต แต่ในความเป็นจริง นักโทษส่วนใหญ่ ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ ส่วนมากจะเป็นเรื่องการเล่นการพนัน หรือนักโทษบางคนก็ไม่กล้าที่ไปพูดคุยกับพัศดี (ผู้คุม) เลย

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเล่าอดีตให้นักโทษตัวเองของเรื่องฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“เหมือนเป็นการเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษฟัง น่าจะเป็นการบอกเล่าถึงหน้าที่ที่ต้องทำ เหมือนเล่าให้นักโทษฟังว่าโทษที่ร้ายแรง เขาเคยประหารชีวิตมาก่อน” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“อาจจะเป็นการปรามนักโทษไปในตัวด้วย ว่าอย่ากระทำผิดอะไรที่มันมากมาย ถ้ากระทำความผิดมากก็จะเป็นอย่างนี้ คือได้รับโทษสูงสุด ประหารชีวิต” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ผู้คุมทำหน้าที่ประหารชีวิตกำลังเล่าอดีตให้นักโทษตัวเองของเรื่องฟัง พบว่า ผู้รับสารทั่วไปส่วนใหญ่ เห็นว่า เป็นการเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษฟัง และ

เป็นการปรามนักโทษ ด้วยว่า ถ้ากระทำความผิดร้ายแรง ก็จะต้องถูกประหารชีวิต คือได้รับโทษสูงสุดนั่นเอง

2.3 การแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อการถูกกักขัง

จากบทที่ 4 ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้เข้ารหัสความหมายของคุณ ถึงการแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อการถูกกักขัง ว่าเป็นเหมือนการสิ้นอิสรภาพและรับสภาพตัวเองไม่ได้ที่ต้องมาติดคุก ทั้งนี้ในแง่ของการตีความ ผู้วิจัยได้เลือกภาพมาเป็นตัวอย่างมาให้ผู้รับสารดู 5 ภาพ ดังนี้

2.3.1 ภาพนักโทษนั่งร้องไห้

ภาพที่ 5.9

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษนั่งร้องไห้

จากภาพนักโทษนั่งร้องไห้ ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัสดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัสดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษนั่งร้องไห้ สามารถสรุปได้ดังนี้

“ส่วนมากถ้าอยู่มานานแล้วก็จะทำใจได้นะ ส่วนมากจะพวกที่มาอยู่ใหม่ ๆ แล้วก็จะปรับสภาพตัวเองไม่ได้” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ก็มีเยอะปรับสภาพตัวเองไม่ได้” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

คนทุกคนที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำก็ยังรับสภาพตัวเองไม่ได้ เสื้อผ้าก็ต้องแต่งกาย เสื้อสีน้ำตาล กางเกงขาสั้น อาหารต้องกินตามเวลา ถ้าไม่กินตามกำหนดคุณก็ไม่ได้กินแล้ว เวลานอนก็มีกำหนด ทุกอย่างมีกำหนดให้คุณต้องทำ คุณก็ต้องทำ ถ้าคุณทำนอกเหนือจากนี้อาจจะถูกลงโทษก็ได้ (เจษฎ์ ศักดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่าง พศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภavnักโทษนั่งร้องไห้ พบว่า พศดี (ผู้คุม) บอกว่าส่วนมากนักโทษส่วนใหญ่ที่เข้ามาอยู่ใหม่ ๆ ก็จะได้รับสภาพตัวเองไม่ค่อยได้ เพราะจะทำอะไรก็ต้องทำตามกฎระเบียบของคุณที่เขากำหนดไว้ ไม่สามารถทำตามที่ต้องการได้ ก็เลยนั่งร้องไห้เสียใจกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป นั่นก็คือ ไม่น่าจะกระทำความผิดเลย ไม่งั้นก็คงจะไม่ได้มาอยู่ในคุกแบบนี้

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภavnักโทษนั่งร้องไห้ สามารถสรุปได้ดังนี้

“ดูก็คือเหมือนรับสภาพไม่ได้ ส่วนมากเป็นนักโทษที่เข้ามาใหม่ เป็นแบบนี้ทุกคน แรก ๆ ผมก็รับไม่ได้ ผมร้องไห้ทุกวัน แล้วผมก็รออย่างเดียวยรอจดหมาย เพราะที่พึ่งทางใจของผมมีอยู่ทางเดียวก็คือจดหมายครับ” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“อย่างภาพนี้นะ บางทีอยู่ใต้ต้นโพธิ์ก็จะมีคนมาสำนึกผิด บางทีคดีข่มขืนลูกตัวเองอย่างนี้มีเยอะ จะมีบ่อยเห็นบ่อย บางทีมันจิตฟุ้งซ่านมั้ง คิดมาก จะมีนั่งกอดเข้าบ่า นั่งพนมมือบ่า นั่งสมาธิบ่า เห็นบ่อย” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภavnักโทษนั่งร้องไห้ พบว่า นักโทษส่วนใหญ่อธิบายว่า ตอนแรก ๆ ที่ตนเองเข้ามาอยู่ใหม่ ๆ ก็ยังรับสภาพตัวเองไม่ได้ ต้องร้องไห้ทุกวัน บางคนเพื่อความสบายใจก็จะไปสารภาพผิดที่ต้นโพธิ์ หรือนั่งสมาธิเพื่อให้จิตใจสงบ เพราะถ้าเข้าไปอยู่ในคุกแล้ว ก็ไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว ก็จะต้องพยายามปรับตัวเองไม่ได้ ดังนั้นตอนที่เข้าไปอยู่ใหม่ ๆ ก็เหมือนกับ ตัวเอกของเรื่องที่ได้รับสภาพไม่ได้ นั่งร้องไห้ เสียใจกับสิ่งที่เป็นอย่าง

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภavnักโทษนั่งร้องไห้ สามารถสรุปได้ดังนี้

“เหมือนเขาเพิ่งติดคุก แล้วเขาเสียใจกับสิ่งที่เขาทำมา นั่งเสียใจ นั่งร้องไห้ เขาไม่น่าทำแบบนี้ ไม่น่าเข้ามาอยู่ในสถานที่แบบนี้เลย” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“ความเหงา ธรรมชาติของนักโทษก็ต้องมีความเหงา คิดถึงความผิดที่ผ่านมา เวลาเข้ามาอยู่ใหม่ ๆ” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษนั่งร้องไห้ พบว่า ผู้รับสารตีความว่า เป็นธรรมชาติของนักโทษที่จะต้องมีความเหงา และคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา ถ้าไม่ทำผิดก็คงจะไม่ต้องมาอยู่ในคุก และเป็นช่วงที่นักโทษเพิ่งจะเข้ามาใหม่ ทำให้รับสภาพไม่ได้จึงต้องนั่งร้องไห้ เสียใจ

2.3.2 ภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ

ภาพที่ 5.10

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษมีสีหน้าโกรธ

จากภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ สามารถสรุปได้ดังนี้

“เห็นหน้าโกรธ ความรู้สึกคือมันจะต้องเกิดอะไรขึ้นแล้ว ถ้าเห็นนักโทษโกรธ เจ้าหน้าที่จะต้องทำวิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องระหว่างผู้ต้องขังกับผู้ต้องขัง หน้าที่ของเจ้าหน้าที่ก็คอยดูแลสังเกตพฤติกรรมของผู้ต้องขัง” (จักริชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ในเรือนจำบางทีก็มีพวกขาใหญ่ ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ บางครั้งถูกรังแก ตัวเองถูกรังแกก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะถ้าทำอะไรลงไปแล้วผลที่ตามมา คือจะต้องถูกลงโทษ” (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ พบว่า พวศดี (ผู้คุม) ก็ต้องมี

หน้าที่ในการระงับเหตุ ถ้ารู้่านักโทษกำลังโกรธ หรือกำลังจะทะเลาะวิวาทกัน ก็จะต้องคอยห้ามปราม สังเกตพฤติกรรมของนักโทษ ถ้านักโทษกระทำความผิดก็ต้องถูกลงโทษ

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ สามารถสรุปได้ดังนี้

“บางทีคุยกันไม่ถูกคอบ ไม่เข้าใจกัน ก็จะได้กัน” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“มีทะเลาะกัน ด่ากันแต่ไม่กล้าตีกันนะ เพราะถ้าตีกัน ก็จะเป็นโทษอาญาอีกโดนผู้คุมตี แล้วก็เพิ่มโทษอีกด้วยนะ” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“มีทะเลาะกันทุกวัน นักโทษกับนักโทษ” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ พบว่า ก็เป็นเรื่องที่จะต้องมีการมีเกือบทุกวัน ที่นักโทษจะต้องทะเลาะกัน เพราะว่าต่างคนต่างมาจากสถานที่ที่ไม่เหมือนกัน แตกต่างกัน (ต่างพ่อต่างแม่) ทำให้เวลาอยู่รวมกันก็ต้องเกิดปัญหาทะเลาะกัน และสุดท้ายก็จะได้รับการลงโทษจากพัศดี (ผู้คุม)

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ สามารถสรุปได้ดังนี้

“น่าจะมี เพราะมันน่าจะแย่งอำนาจ แย่งความเป็นใหญ่กัน” (วิทยา แ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ขัดแย้งกัน ชกต่อยกัน บางคนก็ชอบแบบเด็กใหม่ ๆ ก็ต้องมาข่มเหงรังแกเพื่อให้อยู่ได้อันดับอีกที” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“เหมือนเขาเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ดีกับเขา ทำให้เขาโกรธ” (ยิ่งยศ ชำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษแสดงสีหน้าโกรธ พบว่า การขัดแย้งกันระหว่างนักโทษกับนักโทษก็น่าจะมีในคุก เพราะก็จะมีพวกนักโทษข่าใหญ่ในคุก มักจะชอบคอยข่มเหงรังแกนักโทษคนอื่น ๆ ที่เข้ามาอยู่ใหม่ เป็นการแย่งอำนาจ แย่งความเป็นใหญ่ ซึ่งก็เป็นการใช้อำนาจอย่างหนึ่งของนักโทษกับนักโทษด้วยตนเอง

2.3.3 ภาพนักโทษตาบอดนั่งคุยกับนักโทษตัวเอกของเรื่อง

ภาพที่ 5.11

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษตาบอดนั่งคุยกับนักโทษตัวเอก

จากภาพนักโทษตาบอดนั่งคุยกับนักโทษตัวเอกของเรื่อง ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่ม พศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่องสามารถสรุปได้ดังนี้

“ตาบอดในคุกที่เห็นก็ข้างเดียว ซื่อห่าน่าจะเป็นคดีลักทรัพย์” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“คนที่ถูกลงโทษอยู่มานานมาก แม้แต่คนแก่ หรือคนชราก็ยังต้องถูกลงโทษ มีทุกช่วงวัย คนที่กระทำความผิดก็ต้องเข้าคุก” (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่อง พบว่า ไม่ว่าใครก็ตามที่กระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอด หรือคนตาดี จะเป็นคนแก่ ชรา ถ้ากระทำความผิดก็ต้องมาติดคุก อาจตีความหมายได้ว่า คุณไม่จำกัดอายุ ไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดลักษณะทางร่างกาย เพราะไม่ว่าใครก็ตามถ้ากระทำความผิดจะต้องมาติดคุก

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่อง สามารถสรุปได้ดังนี้

“คนตาบอดจริง ๆ พิจารณาแล้วเหมือนกับไม่ได้รับโทษก็ได้ เพราะคนตาบอดจะทำอะไรได้ บางทีก็แค่รอลงอาญาไป จริง ๆ แล้วคนตาบอดไม่มี แต่พิการแขนขาหักกะมี คนตาบอดนี้ผมไม่เห็นนะ เห็นมีแต่บอดข้างเดียว บอดสองข้างนี่ไม่มี” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“คนตาบอดมี บางทีก็ 2 ข้าง บางทีก็ข้างเดียว บางทีอาจจะตาบอดมาตั้งแต่อยู่ข้างนอกแล้วก็มี” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“คนตาบอดนะ มีแต่เขาจะแยกไว้ในเรือนพิการ เรือนคนแก่ ส่วนมากคนตาบอดคนพิการนะ จะเป็นคดียาเสพติด” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่อง พบว่า ในคุ่มมีคนตาบอดจริงเหมือนกับที่ภาพยนตร์สร้าง ซึ่งก็จะแยกไว้ให้อยู่อีกห้องข้างหนึ่ง หรือเรือนนอนหนึ่ง คือแยกกันเลยระหว่างนักโทษปกติ กับนักโทษที่ตาบอด

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่องสามารถสรุปได้ดังนี้

“ถ้าเป็นคนพิการ ก็น่าจะอยู่อีกแดนหนึ่งนะ อีกส่วนหนึ่งของคุก หรือไม่ก็ไม่น่าจะอยู่รวมกัน” (วิทยา แปงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คนตาบอดก็น่าจะมี คนเรากระทำผิดกฎหมายยังไงก็ดั้นไม่หลุด” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษที่ตาบอดนั่งคุยกับนักโทษอีกคนหนึ่งที่เป็นตัวเอกของเรื่อง พบว่า คนตาบอดในคุ่มก็น่าจะมี เพราะว่าคนเราถ้ากระทำผิดกฎหมายก็ต้องมาติดคุก ซึ่งก็ตีความคล้ายกับพัศดี (ผู้คุม) และนักโทษ

2.3.4 ภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง

ภาพที่ 5.12

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง

จากภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มอดีต (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อดีต (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟังสามารถสรุปได้ดังนี้

“เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้ต้องขังที่มาอยู่รวมกัน ผู้ต้องขังก็ต้องมีการเล่าประวัติตัวเองเพื่อผ่อนคลาย แลกเปลี่ยนประสบการณ์” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“คนเราก็มีความหลัง มีทั้งดีและไม่ดี ในเมื่อมาอยู่ในเรือนจำ ก็ต้องทบทวนอดีต เป็นวัยรุ่นคึกคะนอง ตามเพื่อน” (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อดีต (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟังพบว่า อดีต (ผู้คุม) เห็นว่าเป็นเรื่องปกติของนักโทษที่จะต้องมีความหลัง มีอดีตทั้งดีและไม่ดี เมื่อเวลาที่ว่างก็จะเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษด้วยกันฟัง

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“ก็เป็นธรรมดาที่นักโทษอย่างผม กับเพื่อนผมก็จะถามว่าติดคดีอะไร ก็จะไม่เล่าสู่กันฟังแบบนี้ เล่าประสบการณ์ให้กันฟังแบบนี้ เพราะแต่ละคนที่เข้ามาก็มีประสบการณ์ก็แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“ประจำมีประจำ เป็นกิจประจำ ทุกวันเลย บางคนมาไม่ซ้ำแบบ โทกบ้างมีทุกอย่าง” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“จะเล่าเรื่องอดีตของแต่ละคน ความเป็นมา อยู่ทางนี้ ส่วนมากจะแบบว่า “มึงพลาดยังไรวะ” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง พบว่า ก็เป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องธรรมดา ต่างคนต่างก็มีความหลังของแต่ละคน นักโทษจะเล่าอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟังว่าเป็นยังไงบ้าง ทำยังไงถึงต้องมาติดคุก เป็นต้น

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้

“เขากำลังคิด แต่มันก็มีผู้ชายอีกคนมองหน้าเขา มันก็ยังไม่มองผ่านลูกกรง อดีตจะเป็นยังไง แต่ปัจจุบันก็คือเขาอยู่ในคุก” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“นักโทษเป็นธรรมดาที่ไปเจอคนที่รู้จักกัน ที่คุยกันถูกคอก็จะไปเล่าความหลังของตัวเองให้ฟัง ถามสาเหตุ ถามความหลัง ความเป็นไปของแต่ละคน” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษตัวเอกของเรื่องเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษอีกคนหนึ่งฟัง พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ ก็ตีความในลักษณะคล้ายกับอดีต (ผู้คุม) และนักโทษ ว่าเป็นเรื่องธรรมดาของนักโทษที่จะต้องมีการเล่าเรื่องอดีตให้นักโทษด้วยกันฟัง แต่ก็มีผู้รับสารอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ถึงแม้จะเล่าเรื่องอดีตอย่างไรก็คงไม่สำคัญ เพราะว่าปัจจุบันตอนนี้ตอนที่นักโทษกำลังเล่าอดีตอยู่ นักโทษยังคงอยู่ในคุก

2.3.5 ภาพตัวอย่างของเรื่องนั้งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด

ภาพที่ 5.13

ตัวอย่าง ภาพแสดงตัวอย่างของเรื่องนั้งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด

จากภาพตัวอย่างของเรื่องนั้งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด ผู้รับสารตีความหมายภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ตัวอย่างของเรื่องนั้งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด สามารถสรุปได้ดังนี้

“ผู้ต้องขังคนหนึ่งที่กำลังแสดงให้เห็นถึงสภาพอารมณ์และจิตใจ ว่าเวลาที่เห็นคนอื่นเสพยา ก็จะนึกถึงอดีตที่แฟนตัวเองก็เคยเสพยาเช่นกัน” (จักริชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“แม้แต่ในเรื่องจำยังมียาเสพติด ยังนั้นข้างนอกมันก็ต้องมีอยู่แล้ว คนนี้ก็จะเป็นคนใกล้ชิดของพระเอก คือแฟนของเขายังติดยาเลย ยานี้แสดงว่ามันมีทุกที่เลยแม้แต่ในคุก นอกคุกยังมี เราก็ต้องร่วมมือกันปราบ” (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ตัวอย่างของเรื่องนั้งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด พบว่า พาศดี (ผู้คุม) บอกว่าแม้แต่ในคุก ยังมียาเสพติด แล้วภายนอกคุกก็ยิ่งต้องมี ดีความได้ว่า ไม่เพียงแต่ในคุกเท่านั้นที่เป็นพื้นที่ที่ตุนากแล้ว แต่ภายนอกคุกซึ่งเป็นพื้นที่ที่ไม่มีจำกัด น่าจะมีความตุนากกว่า

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ตัวเองของเรื่องนั่งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติดสามารถสรุปได้ดังนี้

“ถ้าเป็นความคิดของผม คือ มันเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าสมมติว่าเราเห็นคือนักโทษเคยเสพยามาแล้วไปเห็นคนเสพยาต่อหน้า ส่วนมากจะเฉย ๆ หรือขอไปเสพด้วยซ้ำ” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“ส่วนมากนักโทษยาเสพติดด้วยกัน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงจะเสพด้วยกันหมด ถ้าติดคุกก็จะติดทั้งผัวทั้งเมีย” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ตัวเองของเรื่องนั่งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติดพบว่า ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่คนเราถ้าเคยติดยาเสพติด หรือเคยมีอดีตเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน เวลาเห็นคนนั่งเสพ หรือมีอาการเกี่ยวกับยาเสพติด ก็ทำให้นึกถึงอดีตขึ้นมา และส่วนใหญ่ความ เป็นจริง นักโทษก็จะบอกว่า ก็มักจะติดด้วยกันทั้งคู่ ทั้งตัวเองและแฟน

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพที่ตัวเองของเรื่องนั่งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด สามารถสรุปได้ดังนี้

“ถ้าเห็นคนอื่นกำลังเสพยา แล้วเขาน่าจะนึกถึงแฟน น่าจะอยู่ในฐานะเดียวกันกับคนเสพยาข้างหน้า นึกถึงแฟนที่อยู่นอกคุก” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพภาพที่ตัวเองของเรื่องนั่งคิดถึงอดีตที่แฟนตัวเองเคยติดยาเสพติด พบว่า ผู้รับสารส่วนใหญ่ตีความคล้ายกับสิ่งที่ชมในภาพยนตร์ ว่าถ้าเห็นคนอื่นกำลังเสพยาเสพติด และแฟนตัวเองก็เคยเสพมาก่อน ทำให้นึกถึงแฟนตัวเองว่าตอนที่เสพมีลักษณะอาการเป็นอย่างไร มีพฤติกรรมเป็นอย่างไรนั่นเอง

2.4 กิจกรรมสังคมภายในคุก

จากบทที่ 4 ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้เข้ารหัสความหมายของคุณ ถึงกิจกรรมสังคมภายในคุกว่า เป็นการจัดระเบียบวินัยภายในคุก ทั้งนี้ในแง่ของการตีความ ผู้วิจัยได้เลือกภาพมาเป็นตัวอย่างมาให้ผู้รับสารดู 2 ภาพ ดังนี้

2.4.1 ภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน

ภาพที่ 5.14

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน

จากภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน ผู้รับสารตีความภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน สามารถสรุปได้ดังนี้

“ต้องมีการตรวจค้นก่อนขึ้นเรือนนอน ต้องมีการเข้าแถวก่อนขึ้นเรือนนอน ตรวจค้น ตรวจสิ่งของก่อนขึ้นเรือนนอน ป้องกันหลัก ๆ เลย ก็คืออุปกรณ์การหลบหนี” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“อันนี้เป็นปกติในเรือนจำ ถ้าทำงานเสร็จแล้ว ก็ต้องกลับเข้าไปนอนไปรวมกันอยู่ในห้อง” (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

“ค่อนข้างจะเป็นระเบียบเข้าแถวเข้าเรือนนอน เป็นระเบียบเรียบร้อยดี ถือว่าเป็นเรื่องดี ที่มีการเข้าแถว มีการตรวจค้น ก่อนเข้าเรือนนอน เรามีการตรวจค้นทุกครั้ง ไม่ให้สิ่งของ

ต้องห้ามเด็ดขาดเข้าไป สิ่งของจะเล่นการพนัน ไม่ให้ก่อความวุ่นวาย” (สุรตาน ช้างมูป, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ ในการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน พบว่า พาศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่ จะบอกว่า เป็นเรื่องปกติภายในคุกที่จะต้องมีการเข้าแถวขึ้นเรือนนอน เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย และจะต้องมีการตรวจค้นสิ่งของก่อนขึ้นเรือนนอน ตรวจค้นตัวนักโทษว่ามีสิ่งของต้องห้ามขึ้นไปยังตึกนอนหรือไม่ สิ่งของต้องห้าม เช่น อุปกรณ์เล่นการพนัน อุปกรณ์การหลบหนี อุปกรณ์ที่นักโทษใช้ทำร้ายร่างกายกัน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า พาศดี (ผู้คุม) ให้เหตุผลของการจะต้องมีการตรวจค้นนักโทษ ก่อนเข้าเรือนนอน และการเข้าแถวก็เพื่อความเป็นระเบียบ และสะดวกในการตรวจค้นตัวนักโทษ เพื่อป้องกันไม่ให้นักโทษกระทำความผิดวินัยของตนเอง

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน สามารถสรุปได้ดังนี้

“เป็นปกติ ความจริงก็เป็นแบบนี้ คือเข้าแถว เข้าไปในเรือนนอนเพื่อจะเช็คยอดผู้ต้องขัง” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“เข้าแถวเหมือนกัน เรือนนอนก็เป็นแบบนี้ ดูเก่าอยู่” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“การตรวจเวรเรียกแถว ตอนเช้า เทียง เย็นจะรวมแถว 3 ครั้ง เข้าแถวมาก็ออกมาเข้าแถวรวมแต่ละห้อง แล้วก็เช็คยอดนับว่าห้องหนึ่งมีนักโทษกี่คน ๆ เช็คยอดเสร็จก็เคารพธงชาติทำกิจกรรม มีเช้าเที่ยงเย็น มีทุกวัน” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ ในการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน พบว่า ส่วนใหญ่จะตีความคล้ายกับพัศดี (ผู้คุม) ว่าเป็นเรื่องปกติที่จะต้องมีการเข้าแถวขึ้นเรือนนอน ซึ่งนักโทษก็บอกว่า เป็นเรื่องปกติ ความเป็นจริงก็เป็นแบบนี้เหมือนอย่างที่ภาพยนตร์นำเสนอ นักโทษอธิบายถึงการเดินเข้าเรือนนอนเหมือนเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ต้องทำอยู่ในคุก

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน สามารถสรุปได้ดังนี้

“จากภาพ เป็นมุมกว้าง มันทำให้เห็นปริมาณของนักโทษเยอะมาก นักโทษมีจำนวนเยอะ” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“น่าจะเป็นการจัดระเบียบที่ดีอย่างหนึ่งของนักโทษ นักโทษก็เดินเป็นระเบียบมากจะเข้าเรือนนอน” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในการตีความภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าเรือนนอน พบว่า ผู้รับสารส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นการจัดระเบียบวินัยของนักโทษ โดยการให้เข้าแถวขึ้นเรือนนอน ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ว่าเป็นภาพที่ผู้คุมควบคุมนักโทษให้เดินเข้าแถวเพื่อเดินเข้าสู่ห้องขัง (เรือนนอน) เป็นการจัดระเบียบวินัยอย่างหนึ่งภายในคุก

จะเห็นได้จากการวิเคราะห์ของผู้รับสารกลุ่มนี้ จะตีความตามที่ภาพยนตร์นำเสนอถึงการเข้าแถวที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งถือเป็นการจัดระเบียบวินัยอย่างหนึ่งเพื่อให้ นักโทษเป็นระเบียบเรียบร้อย

2.4.2 ภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ)

ภาพที่ 5.15

ตัวอย่าง ภาพแสดงนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ)

จากภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) ผู้รับสารตีความภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง หรือพัศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) สามารถสรุปได้ดังนี้

“ทำงานสาธารณะ ทำงานเพื่อได้วันลดโทษ ทุกอย่างคือความสมัครใจของนักโทษ ถึงจะเป็นนักโทษก็ตาม แต่ผู้คุมก็ไม่สามารถบังคับในสิ่งที่เขาไม่ยอมทำ จะบังคับในกรณีที่มีกฎหมายรับรอง” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ในหนังสือเห็นอยู่ เห็นไหมผู้ต้องขัง แม้แต่อยู่ในท่อ อยู่ในสิ่งสกปรก เขาก็ยังมีความสุขมากกว่าอยู่ในเรือนจำอีก เรือนจำต้องมีการต่อสู้ ต้องมีข่าใหญ่ แต่เขาออกมาเหมือนเขามีอิสระ” (เจริญศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

“เป็นคนที่น่านับถือ ดูแล้วขยันขันแข็ง งานเขาก็หนัก เขาก็ยังออกมาทำงานสาธารณะ ซึ่งน้ำใจ บางคนไม่กล้าออกนอกแล้ว เหม็นก็เหม็น กลัวสกปรก กลัวเชื้อโรค แต่เขาลงไปแล้วเขาทำ” (สุรदान ช้างมูป, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) พบว่า พาศดี (ผู้คุม) บอกว่านักโทษที่ทำงานลอกท่อส่วนใหญ่จะต้องออกมาลอกท่อตามบริเวณต่าง ๆ นอกเรือนจำ อาจจะเป็นทั่วเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งจากภาพนี้จะเห็นว่า นักโทษที่ลอกท่อนั้น แม้ว่าจะอยู่ในท่อ อยู่ในที่ที่สกปรก แต่เขาก็ยังมีความสุขมากกว่าอยู่ในเรือนจำ เขาออกมาเหมือนเขามีอิสระ แสดงให้เห็นว่าคุณเป็นพื้นที่ที่ไม่มีอิสรภาพ ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจน ไม่เพียงเท่านั้น พาศดี (ผู้คุม) ยังมีเหตุผลในการตีความภาพนักโทษลอกท่อ ตีความผ่านหลักทฤษฎีด้วยว่า ถ้านักโทษทำงานลอกท่อ หรือทำงานสาธารณะ นักโทษทำงานลอกท่อ 1 วัน ก็จะได้วันลด 1 วัน และนี่เองคือเหตุผลที่พัศดี (ผู้คุม) ตีความภาพ ไม่เพียงเท่านั้น ภาพยนตร์จะนำเสนอภาพนี้เสมือนนักโทษเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ พาศดี (ผู้คุม) เวลาตีความ ก็เหมือนกับว่าตัวเองเป็นผู้ใช้อำนาจเช่นกัน แต่เป็นอำนาจอันชอบธรรม อำนาจที่สามารถกระทำได้ โดยมีกฎหมายรองรับในการแสดงอำนาจนั้น

นอกจากนี้ พาศดี (ผู้คุม) ยังแสดงความเห็นว่านักโทษที่สมัครใจออกมาลอกท่อนั้นน่านับถือ เพราะว่าเป็นงานที่ค่อนข้างหนัก ตีความหมายได้ว่า พาศดี (ผู้คุม) ก็มีความเห็นอกเห็นใจนักโทษ แสดงความชื่นชมนักโทษถึงการทำงานที่ค่อนข้างหนัก และเป็นงานสาธารณประโยชน์ของคนทั่วไป

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) สามารถสรุปได้ดังนี้

“นักโทษลอกท่อก็เป็นเรื่องธรรมดา” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“มี เป็นงานสาธารณะ” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“คืองานจ่ายนอกก็ต้องมี ผมไม่ได้จ่าย ผมเป็นหัวหน้ากองกลางสามารถเลือกได้ คือทำงานข้างนอกมันหนักคืออยู่ข้างในสบายกว่า” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง อย่างนักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) พบว่า นักโทษส่วนใหญ่เห็นเป็นเรื่องธรรมดา เป็นงานสาธารณะ เป็นงานที่นักโทษต้องทำ และในคุกจริง ๆ ก็มีอย่างในภาพยนตร์นำเสนอ จะเห็นได้ว่า นักโทษตีความโดยไม่มีเหตุผลอยู่เบื้องหลังของการตีความนั้นเลย ส่วนใหญ่จะตีความว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องทำ เป็นกิจกรรมที่มีอยู่ภายในคุก แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่นักโทษจะต้องทำกิจกรรมที่ทางคุกกำหนดไว้

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) สามารถสรุปได้ดังนี้

“น่าจะเป็นแบบนี้จริง ๆ เช่น ฉากลอกท่อ เป็นต้น” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“นักโทษคนไหนในหนังโกลั ๆ จะออกมาแล้ว ที่มันมองผู้หญิง มองคนเดินผ่านไปผ่านมา คล้าย ๆ ว่านักโทษตีใจที่จะได้รับอิสรภาพ ภาพมุมมองที่อยู่ในคุกกับนอกคุกมันต่างกันมาก มันมองผู้หญิงก็มองว่าโลกข้างนอกเป็นสิ่งสวยงามมากกว่าข้างในคุกหลายเท่า” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นเรื่องการตีความภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ลอกท่อ) พบว่า ผู้รับสารทั่วไปตีความในลักษณะของอิสรภาพที่อยู่ภายนอกคุก ซึ่งถึงแม้ว่านักโทษจะอยู่ในท่อที่ทั้งสกปรก สกปรกเหม็น แต่เขาก็รับรู้ว่าการอยู่ภายนอกคุก ยังดีกว่าอยู่ในคุก คุกไม่มีสิ่งสวยงามเหมือนโลกภายนอก และอิสรภาพก็คือสิ่งที่นักโทษทุกคนต้องการ

จะเห็นได้ว่าผู้รับสารโดยทั่วไป ตีความตามประสบการณ์ที่ได้รับผ่านสื่อภาพยนตร์ เนื่องจากภาพยนตร์ได้นำเสนอว่าเวลานักโทษออกไปลอกท่อข้างนอก เห็นโลกภายนอกดูนักโทษมีความสุขมากกว่าอยู่ในเรือนจำ ทำให้ผู้รับสารที่เมื่อได้ชมภาพยนตร์ก็ตีความอย่างนั้น

จากการวิเคราะห์การตีความของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5.2

แสดงการเปรียบเทียบการตีความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

กลุ่มผู้รับสาร การตีความหมาย	การเข้ารหัสความหมาย ของภาพยนตร์	พัสติ	นักโทษ	ผู้รับสารทั่วไป
เกณฑ์ที่ 1 พื้นที่ทางกายภาพ	- การถูกจองจำภายในคุก, ถูกจำกัดพื้นที่	- ตีความลักษณะทางกายภาพของคุณตามประสบการณ์จริง คุณในหนังสือสร้างเกินจริง และไม่เหมือนของจริง เช่น คุณของจริงต้องไม่มีดีมีแสงสว่างตลอดเวลา เป็นต้น - เรื่องความสมจริง	- ตีความลักษณะทางกายภาพของคุณตามประสบการณ์จริง คุณในหนังสือสร้างเกินจริง และไม่เหมือนของจริง เช่น ในหนังสือจำนวนผู้คุมมากเกินไป, คุณของจริงจะดูน่ากลัวกว่าหนังสือ เป็นต้น - เรื่องความสมจริง	- ตีความลักษณะทางกายภาพของคุณตามประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ ว่าคุณ “น่าจะ” เป็นอย่างที่ภาพยนตร์นำเสนอ
เกณฑ์ที่ 2 การกระทำของพัสติ ต่อนักโทษ	- การใช้ความรุนแรง, เป็นการจัดระเบียบวินัยอย่างหนึ่งของคุก	- ตีความเชิงอำนาจที่เหนือกว่า เป็นอำนาจอันชอบธรรมในการใช้ความรุนแรง	- ตีความเชิงสภาวะจิตใจว่าเป็นสิ่งที่นักโทษเองจะต้องถูกใช้ความรุนแรงถ้ากระทำความผิด	- ตีความตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ “น่าจะ”, “อาจจะ” เป็นต้น
เกณฑ์ที่ 3 การแสดงอารมณ์ ความรู้สึกต่อการถูก กักขัง	- การขาดอิสระภาพและ นักโทษ รับสภาพตัวเอง ไม่ได้ที่ต้องมาติดคุก	- ตีความตามประสบการณ์ตรงว่าเป็นหน้าที่ของผู้คุมที่จะต้องคอยควบคุมดูแลนักโทษ	- ตีความว่าเป็นการขาดอิสระภาพที่ต้องมาอยู่ในคุก	- ตีความตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ “น่าจะมี”, “อาจจะมี” เป็นต้น
เกณฑ์ที่ 4 กิจกรรมสังคม ภายในคุก	- การจัดระเบียบวินัยของคุณ	- ตีความตามประสบการณ์ตรงว่าเป็นหน้าที่ของผู้คุมในการจัดระเบียบวินัยของคุณ	- ตีความตามประสบการณ์ตรงว่า กิจกรรมต่าง ๆ เป็นสิ่งที่จะต้องทำภายในคุก	- ตีความตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ ว่าเป็นการจัดระเบียบวินัยของคุณ

จากตารางที่ 5.2 นี้จะเห็นได้ว่า ผู้รับสารทุกกลุ่มส่วนใหญ่จะตีความหมายของคุณในภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แตกต่างกันไปตามประสบการณ์เกี่ยวกับคุกของแต่ละคนเอารหัสเรื่อง “ความจริง” มาอ่านภาพยนตร์หรือหนังสือ

ยกตัวอย่างกรณี กิจกรรมสังคมภายในคุก ภาพนักโทษจำนวนมากเข้าแถวกำลังเดินเข้าห้องนอน และภาพนักโทษอยู่ในท่อ (ล็อกท้อ) พศดีจะตีความหมายกิจกรรมดังกล่าวไม่ใช่แค่เป็นกิจกรรมที่ต้องทำเท่านั้น แต่การทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ พศดีจะมีเหตุผลในการอธิบายถึงเหตุผลในการจะต้องทำกิจกรรม ว่าก่อนการเข้าแถวขึ้นเรือนนอนนั้นต้องมีการตรวจค้นสิ่งของต้องห้าม เพื่อป้องกันการหลบหนี ป้องกันสิ่งของต้องห้ามขึ้นบนเรือนนอน ทั้งนี้ การตีความของพศดีนั้นจะอาศัยหลักทัศนวิทยามาใช้ในการตีความ และ อาศัยประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุก ในฐานะของผู้ใช้อำนาจตีความ ดังนั้น จะเห็นว่าการตีความของพศดี ก็อยู่ในฐานะของผู้ใช้อำนาจโดยอาศัยหลักทัศนวิทยา หรือ พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ เพื่อยืนยัน “ความชอบธรรม” (legitimacy) ของการใช้อำนาจนั้น

ส่วนนักโทษนั้น เวลาตีความกิจกรรมสังคมภายในคุก นักโทษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะตีความว่า เป็นเพียงกิจกรรม ๆ หนึ่งภายในคุกที่ต้องทำเท่านั้น นักโทษตีความในฐานะของผู้ถูกใช้อำนาจ จึงไม่มีเหตุผลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในคุก ทำไปตามที่พศดี (ผู้คุม) ให้ทำ (ปฏิบัติตามคำสั่ง) หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการ “ยินยอม” (subject to) อยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของอำนาจนั้น ๆ

สำหรับผู้รับสารทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับคุกเลยนั้น เวลาตีความจะมีคำว่า “น่าจะ” หรือตีความตามที่ได้ชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือตีความตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ ทั้งนี้เพราะผู้รับสารกลุ่มนี้ขาดประสบการณ์ตรงที่จะรองรับความเป็นจริงเกี่ยวกับคุก

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า ประสบการณ์มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้การตีความภาพแต่ละภาพของคุณ อาจจะเหมือนหรือแตกต่างกัน แต่เหตุผลในการที่ตีความมักจะแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละคน โดยเฉพาะผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุก แต่ยืนอยู่คนละตำแหน่ง อย่าง พศดี (ผู้คุม) และนักโทษ ถึงแม้จะได้ชมภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชายแล้วก็ตาม แต่จะตีความตามประสบการณ์ตรงของตนเอง และตีความตามลักษณะของผู้ใช้อำนาจ และผู้ถูกใช้อำนาจ ส่วนผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับคุกเลยนั้น มีแนวโน้มจะตีความ ความหมายของคุณตามที่ภาพยนตร์ได้นำเสนอ หรือตีความว่าคุณก็เป็นเหมือนอย่างที่ภาพยนตร์ได้สร้างมาให้ผู้ชมได้ชม

3. เปรียบเทียบการสร้างความหมายของผู้รับสาร ที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบการสร้างความหมายของกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุก ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุกในแง่ของการใช้อำนาจ ได้แก่ พศดี (ผู้คุม) กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุกในแง่ของการถูกใช้อำนาจ ได้แก่ นักโทษ และกลุ่มตัวอย่างผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับคุก

ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ผู้รับสารสามารถวิเคราะห์ได้โดยแบ่งเป็นหัวข้อย่อย ๆ ตามความหมายภาพตัวแทนของคุก รวมทั้งแบ่งผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงกับผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ โดยแบ่งเกณฑ์การวิเคราะห์ออกเป็น 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

3.1 การสร้างคามหมายนิยามตามวาทกรรมหลักของหลักทฤษฎีวิทยา

3.1.1 คุณเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพศดี (ผู้คุม)

“เรือนจำก็พยายามส่งเสริมให้เรียนหนังสือ ให้ฝึกวิชาชีพ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับเขาด้วยว่าเขาจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ไหม” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ตามกรมราชทัณฑ์เขาก็บอกว่า ควบคุมด้วยใจ แก้ไขด้วยปัญญา พัฒนาคืนสู่สังคม ให้เป็นคนดี และอยากให้นักโทษเขากลับไปสู่สังคมเป็นคนดี” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“มันเป็นแนวคิดของด้านทัณฑวิทยา ปัจจุบันก็จะมุ่งเน้นเรื่องการแก้พฤติกรรม” (กริฑาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“อันนี้แน่นอนอยู่แล้ว ความเป็นจริงกับในหนังสือมันแตกต่างกันอยู่แล้ว ในหนังสือสร้างเพื่อความบันเทิง แต่ในปัจจุบันมีการควบคุม มีการฝึกสอนอาชีพ” (เจษฎ์ศักดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พศดี (ผู้คุม) จะกล่าวในลักษณะคล้าย ๆ กันว่า คุณเป็นพื้นที่ในการจัดระเบียบต่อพฤติกรรม ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์

การฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยของนักโทษเป็นสิ่งที่ทางคุณต้องปฏิบัติ เพื่อพัฒนานักโทษให้เป็นคนดีกลับเข้าสู่สังคม ซึ่งเป็นวาทกรรมหลักของคุณ ทั้งนี้พัศดี (ผู้คุม) ทุกคนก็ให้ความเห็นเดียวกันว่าอยากให้นักโทษเป็นคนดี ไม่อยากให้กลับมาอยู่ในคุกอีก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ไม่สามารถที่จะบังคับนักโทษได้ ก็ขึ้นอยู่กับตัวของนักโทษด้วย แต่สิ่งที่คาดหวังคือให้นักโทษเมื่อออกไปจากคุกแล้วสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติเหมือนคนภายนอกคุณทั่วไป

และถึงแม้พัศดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่จะยอมรับว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัย” แต่ก็มีพัศดี (ผู้คุม) บางคนกล่าวว่า แต่วิธีการฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยก็ไม่เหมือนในหนังสือทั้งหมด ในหนังสือจะมีพวกโรงงาน ปลูกผัก แต่ในความเป็นจริงคุณมีหลายวิธีที่ใช้ในการฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัย เช่น การฝึกอบรมวิชาชีพ การให้พุทธศาสนาจารย์เข้ามาช่วยอบรม การให้นักโทษศึกษาเล่าเรียน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าจากที่กล่าวมาเป็นการมองจากจุดยืนตามวาทกรรมหลักของคุณ แต่จะเน้นไปที่การให้นักโทษออกไปจากคุกแล้วไม่ต้องกลับเข้ามาในคุกอีก

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“มันเป็นบางคนที่สามารถเปลี่ยนได้ คนเลวในคุกก็ยังมีอยู่ ถ้าทำตัวดีเราก็ได้ออกเร็ว” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“อันนี้ก็มีส่วนเหมือนกัน มันแล้วแต่ว่าคนจะตัดสินใจได้ สำนึกได้ คนที่ปรับไม่ได้ก็มีเหมือนกัน” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“ใช่ เขาจะมีกิจกรรมนี้ทุกเดือน ทุกเทศกาล ทุกงาน อบรมวันแม่ จะมีนักวิชาการ ตำรวจ ทนาย มีบ่อยครับ” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจแสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนิสัยของตนเองให้ได้ พยายามที่จะทำ ความดีเพื่อที่จะได้ออกจากคุกเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในส่วนเป้าหมายของคุณ ก็คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนิสัยของนักโทษให้ได้ โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า ถ้านักโทษคนใดสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยของตัวเองได้ก็จะได้ออกจากคุก แต่ถ้านักโทษคนใดไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ (คนเลวในคุก) จุดจบของคนเลวก็คือ ไม่สามารถออกจากคุกได้ ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของคุณ จากการสัมภาษณ์นักโทษคนที่ 2 ซึ่งเป็นนักโทษที่ได้รับโทษประหารชีวิต แต่เมื่อทำความดี สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนิสัยของตนเองได้ ก็ได้รับการอภัยโทษ สุดท้ายเขาติดคุกเป็นเวลา 22 ปี 4 เดือน เขาก็สามารถออกจากคุกสามารถมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติต่อไป

“ผมไม่เคยคิดอยากจะแหกคุก ไม่เคยเพราะมันไม่มีประโยชน์ มันทำอะไรไม่ได้ ถ้าแหกคุกผมก็ไปไม่รอด ถ้าผมอยากออกเร็วผมก็ต้องทำความดี ผมทำดี ผมช่วยเหลือ

พนักงาน ช่วยเหลืองานราชการ ผมช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ เขาก็เลยช่วยเหลือยื่นเรื่องเสนอให้ผมได้รับ
อภัยโทษ” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง จากที่นักโทษตีความหมายทำให้เห็นว่า นักโทษถึงแม้จะ
เน้นที่การฟื้นฟูพฤติกรรมเสียแต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้ตัวเองได้ออกจากคุกไปให้เร็วที่สุด หมายถึงความต้องการ
อิสรภาพนั่นเอง

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“บางคนก็อาจจะได้ แต่บางคนก็อาจจะไม่ใช่ นักโทษบางคนแก้ไขไม่ได้”

“ถ้าในหนังนะ จะมีส่วนน้อย 100% ก็อาจจะแค่ 10% เท่านั้นที่จะเปลี่ยนไป
ได้จริง ๆ” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“เป็นนะเพราะว่า อย่างเราดูจากวันพบญาติ หรืองานราชทัณฑ์ก็จะมีการเอา
เฟอร์นิเจอร์มาขาย ทำเสื้อผ้าหรืออะไรต่าง ๆ เพราะว่ามันักโทษ 1 คน เข้าไปอยู่ในเรือนจำ การที่จะ
ออกมาอยู่ข้างนอก มันก็เป็นเรื่องยากที่สังคมจะยอมรับ เพราะฉะนั้นเขาก็ต้องมีอาชีพติดตัว คุณก็
ต้องฝึกให้เขามีอาชีพติดตัว” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.
นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่แน่ใจว่าคุณจะสามารถเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรมของ
นักโทษได้หรือเปล่า แต่ก็เป็นเรื่องที่ทางคุณจะต้องปฏิบัติ เนื่องจากภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย
ได้นำเสนอภาพความหมายของคุณในด้านการเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม แต่ตัวละครนักโทษ
ในภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวก็มีทั้งคนดีที่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ และมีทั้งคนเลว
ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ทำให้ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ไม่แน่ใจใน
บทบาทนี้ของคุณเท่าที่ควร

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสาร ในประเด็นคำถามว่าทำไมถึงคิดว่านักโทษบางคน
แก้ไขไม่ได้ ส่วนใหญ่ตอบในลักษณะเดียวกันว่า “ก็ดูอย่างในภาพยนตร์นักโทษที่ไปติดคุกก็ยังเป็น
คนเลวอยู่เลย” สืบเนื่องมาจากบทที่ 4 ที่มีการวิเคราะห์ภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ก็พบว่า
มีตัวละครบางตัวที่เป็นคนเลวโดยสันดาน ที่ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือพฤติกรรม
ของตัวเองได้

จากที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายหรือภาพตัวแทนของคุณ
ในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม” กล่าวคือ เป็น
การมองจากจุดยืนของคุณ หรือจากจุดยืนของระบบราชทัณฑ์ โดยจะเห็นได้จากการนำเสนอใน
ภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย นั้น จะเห็นถึงภาพตัวแทนของคุณ ในการที่จะพยายามเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมของนักโทษให้สามารถกลับเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติ เช่น การจัดกิจกรรม

ให้นักโทษได้ฝึกฝนวิชาชีพตามโรงงาน การสอนให้นักโทษทำเกษตรกรรม ปลูกผักสวนครัวและทำกิจกรรมอย่างอื่นมากมายเพื่อให้นักโทษปรับตัวได้

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงและ ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ สร้างความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยพัศดี (ผู้คุม) จะมองภาพตัวแทนของคุณว่าเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษในฐานะผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ก็จะสามารถรับภาพตัวแทนของคุณว่าการเปลี่ยนพฤติกรรมสามารถทำได้เช่นกัน แต่จะเป็นการทำได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

3.1.2 คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“กิจกรรมของนักโทษ 08.00 น. ก็เคารพธงชาติ เข้าโรงงานสังกัดใครสังกัดมัน ทำงานถึงเที่ยงก็พักกินข้าว บ่ายโมงก็เข้าโรงงานถึงบ่าย 3 ก็อาบน้ำ อาบน้ำเสร็จก็กินข้าวเกือบ ๆ 4 โมง ก็จะขึ้นตึกนอน แต่นอนจริง ๆ ก็คือ 4 ทุ่ม” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ก็จะมีระเบียบของเรือนจำเข้ามาก็จะต้องถอดของมีค่า เก็บไว้ ฝากทางเรือนจำ ต้องไปดูระเบียบของเรือนจำ เรื่องชุดของผู้ต้องขัง ผมก็ต้องตัดให้สั้น” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“มันมีระเบียบปฏิบัติอยู่แล้ว ระเบียบวินัยจะต้องทำยังไง การควบคุมคนหมู่มากถ้าไม่มีระเบียบ ไม่มีวินัย เราก็ปกครองยาก เราไม่ได้มีเจ้าหน้าที่เหมือนอย่างในหนัง ที่มีผู้ต้องขัง 1 คน เจ้าหน้าที่ 5 คน จริง ๆ ผู้ต้องขัง 1 พันคน มีเจ้าหน้าที่ไขกุญแจอยู่คนเดียว” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย” แต่พัศดี (ผู้คุม) จะอยู่ในฐานะของผู้ใช้อำนาจ จึงเสมือนเป็นผู้จัดระเบียบวินัยนักโทษ คอยควบคุมดูแลให้นักโทษจะต้องอยู่ในระเบียบวินัยตลอดเวลา

อาจสรุปได้ว่า คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัยของนักโทษตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงเข้านอน จะถูกกำหนดด้วยเวลา และสิ่งที่ต้องทำ เพื่อให้การทำหน้าที่ของผู้คุมเป็นไปอย่างปกติ

จากการสัมภาษณ์พัศดี (ผู้คุม) ให้เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังของการจัดระเบียบวินัยว่า การจัดระเบียบวินัยของนักโทษนั้นก็เพื่อให้ให้นักโทษได้ฝึกให้เป็นคนที่มีระเบียบวินัย ทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามที่กำหนด นอกจากนี้ก็เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักโทษที่จะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมได้ ให้ใช้ชีวิตในสังคมปกติได้ต่อไป และนอกจากนี้ พาศดี (ผู้คุม) ยังให้เหตุผลอีกว่า การจัดระเบียบวินัย ก็เป็นไปตามที่พระราชบัญญัติกรมราชทัณฑ์กำหนดไว้ ด้วยเช่นกัน

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติกรมราชทัณฑ์ ก็คือระเบียบวินัยที่พัศดี (ผู้คุม) นำมาใช้ในการควบคุมดูแลนักโทษให้เป็นไปตามระเบียบดังกล่าว ถ้านักโทษคนใดฝ่าฝืนระเบียบวินัย ก็จะต้องถูกลงโทษ เสมือนพระราชบัญญัติกรมราชทัณฑ์ เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นเหมือนสิ่งที่สร้างความชอบธรรมให้พัศดี (ผู้คุม) ใช้ในการควบคุมดูแลนักโทษ

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย” กล่าวคือ เป็นการจัดระเบียบวินัยของนักโทษให้อยู่ในกฎระเบียบของทางคุก โดยเริ่มตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงเข้านอน กิจกรรมต่าง ๆ ของนักโทษในการดำเนินชีวิตประจำวันภายในคุก เช่น การตื่นนอน การอาบน้ำ การกินข้าว การทำงานในโรงงาน การเดินขึ้นตึกนอน รวมถึงการตรวจสอบจำนวนนักโทษอยู่ตลอดเวลา ล้วนเป็นกิจกรรมที่มีการจัดระเบียบวินัยทั้งสิ้น ซึ่งภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวได้สร้างภาพของคุณให้เห็นถึงกิจกรรมของนักโทษด้วย

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพัศดี (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ สร้างภาพความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงว่าคุณพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“ให้เราทำอะไรตามเวลาที่กำหนด” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“เขาจัดอยู่แล้วครับ จัดอยู่ตลอดเวลา แต่บางครั้งเจ้าหน้าที่ก็จะลุ่มอล่วยให้เราได้ผ่อนคลายเป็น” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ใช่ครับ ระเบียบต้องเป๊ะ ยิ่งกว่าทหารอีก ตื่นก็ต้องตื่น นอนก็ต้องนอน เจ็บก็คือเจ็บ เวลากิน ต้องเป๊ะหมด” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย” แต่อยู่ในฐานะผู้ที่ถูกจัดระเบียบวินัย นักโทษจะต้องทำตามระเบียบวินัยที่ทางคุกกำหนด จะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของนักโทษ ทำให้จะเห็นได้ว่าเหมือนนักโทษจะต้องยอมรับ

สภาพของตนเองในการถูกให้จัดระเบียบวินัย ทั้งนี้ในการตอบคำถามของนักโทษคนที่ 2 ยังให้คำตอบไปในทิศทางที่ดีว่า บางครั้งเจ้าหน้าที่ก็ยังให้เวลาในบางส่วนหนึ่ง คืออาจจะไม่ถูกจัดระเบียบวินัย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การผ่อนคลายของนักโทษก็ต้องอยู่ในเวลาที่กำหนด แต่ความรู้สึกของนักโทษในขณะนั้นเหมือนว่าตนไม่ได้ถูกจัดระเบียบวินัย

นอกจากนี้นักโทษยังอธิบายเกี่ยวกับเรื่อง การจัดระเบียบวินัยว่า ถึงแม้เราจะไม่อยากทำหรือไม่อยากปฏิบัติตาม แต่เราก็ต้องปฏิบัติตาม เพราะมันเป็นกฎของคุกที่กำหนดมาว่านักโทษจะต้องทำ ถ้าไม่ทำก็ถือว่าไม่ปฏิบัติตามกฎของเรือนจำ ซึ่งก็อาจจะทำให้ตัวของนักโทษเองมีปัญหากับผู้คุม

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“ต้องฝึกให้เขาอยู่ในระบบระเบียบ” (วิทยา แ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ใช่ หลัก ๆ ก็คือผู้คุม ผู้คุมเปรียบเสมือนผู้ควบคุมภูมิอำนาจทั้งทางการควบคุมร่างกายทุกอย่างของนักโทษ นักโทษก็เปรียบเสมือนสิ่ง ๆ หนึ่ง ที่อยู่ใต้อำนาจของผู้คุม ฉะนั้นผู้คุมมีสิทธิจะทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง อาจจะซ้อมก็ได้ จะทำอะไรก็ได้” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“เป็นที่ที่จัดระเบียบวินัยนะถูกแล้ว เพราะถ้าขาดระเบียบวินัยเขาจะคุมนักโทษไม่อยู่เลย ในค่ายทหารมันมีระเบียบวินัย แล้วในคุกมันต้องมีมากกว่า จะต้องกินข้าวก็ไม่งตืนก็ไม่ง ไปไหนต้องอยู่ในสายตาตลอดเวลา” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

“ใช่ เพราะว่ามันต้องมีระเบียบวินัย นักโทษก็ต้องเข้าเรือนนอนตามเวลา” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย” อาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแทนของคุณในลักษณะดังกล่าว ทำให้ผู้รับสารที่ได้ชมภาพยนตร์รับรู้ภาพของคุณเช่นนั้น นอกจากนี้ผู้รับสารกลุ่มนี้ยังตอบในลักษณะที่ว่า มันเหมือนกับเป็นกฎของคุณที่ต้องปฏิบัติตาม

3.2 การสร้างความหมายต่อนิยามตามวาทกรรมหลักของการใช้อำนาจและการต่อต้านอำนาจของคุณ

3.2.1 คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“การใช้อำนาจก็มีส่วนครับ ผู้คุมเป็นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมาย ผู้คุมเป็นผู้ใช้อำนาจอยู่ แต่การใช้อำนาจนั้นมีขอบเขต ก็คืออาจจะเมื่อผู้ต้องขังทะเลาะวิวาทกัน ผู้คุมสั่งให้หยุดไม่หยุด เราก็สามารถใช้กระบองตีเขาได้ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจอย่างหนึ่ง” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“จะเปรียบอย่างนั้นมันก็ใช่ เพราะว่าเจ้าหน้าที่ก็คือเป็นผู้มีกฎหมายราชทัณฑ์คอยดูแล เขาก็ที่หนึ่งไม่ให้เขาทำผิด ในเรือนจำก็คือส่วนมาก เจ้าหน้าที่จะสั่งผู้ต้องขังได้ เพราะมี พ.ร.บ.ราชทัณฑ์อยู่ ผู้ต้องขังต้องปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่พนักงานสั่ง โดยคำสั่งนั้นต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย ฉะนั้นก็คือคำสั่งนั้นถ้ามันถูกต้องตามกฎหมาย ตามระเบียบนี้ ผู้ต้องขังก็ไม่มีสิทธิโต้เถียง” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“บางครั้งเราคิดว่าเรามีอำนาจ เราคิดว่าเราทำได้ เรามีอำนาจ ถ้าคุณทำผิดในเรือนจำก็จะมีวินัยที่กำหนดอยู่แล้ว” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“ก็ต้องใช้อำนาจ เจ้าหน้าที่ก็คือผู้ที่ใช้อำนาจกับผู้ต้องขัง โดยอยู่ในกรอบของกฎหมาย” (เจษฎ์ศักดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับภาพตัวตนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ” จะเห็นได้ว่าพัศดี (ผู้คุม) ยอมรับว่าตัวเองมีการใช้อำนาจกับนักโทษ แต่อำนาจดังกล่าวจะต้องเป็นอำนาจที่ถูกต้อง เป็นอำนาจที่สามารถทำได้ตามกฎหมาย เป็นอำนาจอันชอบธรรม

อาจสรุปได้ว่าในทัศนะของพัศดีนั้น คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ แต่อำนาจดังกล่าวเป็นอำนาจอันชอบธรรม เป็นอำนาจที่ผู้คุมสามารถกระทำได้ตามกฎหมาย หรือตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ นั่นเอง

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“ผมว่าเหมือนกับเป็นการยินยอมกันมากกว่า ทุกคนอยากซื้อความสบาย ก็ไปซื้อกับเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ก็เลยเกิดความเคยตัว นี่คืออยู่โรงงานไหม ผมอยากอยู่สบาย ผมก็

ให้พี่ 5,000 บาท ตัดยอดผมไม่ทำงานนะ โอเคซึ่งอยู่ในโรงงานเลยจะไปไหนก็ไป พอถึงเวลาเขาเรียกเข้าโรงงานที่ก็มาที่ละกัน” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“ผู้คุมไม่ใช่อำนาจนะครับ ถามว่าเขาใช้อำนาจไหม เขาใช้อำนาจที่เขาถืออยู่ในมือ คือเขาทำตามกฎระเบียบ เราไม่ผิดเขาก็ไม่ยุ่งกับเรา เราไม่ผิดเขาก็ไม่มาทำโทษเรา” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“แน่นอนครับ ระหว่างนักโทษกับนักโทษ ระหว่างผู้คุมกับนักโทษ” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงเห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ มองเรื่อง “คุกเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ” ว่าเป็นการสมยอมกันมากกว่า อาจกล่าวได้ว่านักโทษยอมรับกับการใช้อำนาจของพัศดี (ผู้คุม) ยอมรับว่าตัวเองเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ อยู่ภายใต้อำนาจของผู้คุม

นอกจากนี้ จะเห็นจากนักโทษคนที่ 5 ยกตัวอย่างถึงกรณีความขัดแย้งระหว่างนักโทษกับนักโทษว่า อย่างห้องก็จะมีพวกนักโทษที่ตั้งตัวเป็นขาใหญ่ คอยข่มเหงรังแกนักโทษคนอื่น ส่วนการใช้อำนาจระหว่างผู้คุมกับนักโทษ จะเป็นในเรื่องของอามิสสินจ้าง นักโทษให้กับพัศดี (ผู้คุม) แต่ก็จะเป็นการสมยอมกันของทั้งสองฝ่าย

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“ก็น่าจะเป็นอำนาจของผู้คุมนะ ต้องคอยควบคุมคนที่ไม่ดีทั้งหลาย ที่โดนจับมา ผู้คุมจะมีอำนาจในการควบคุมนักโทษ แต่ไม่มีอำนาจในการตัดสินนักโทษ อำนาจมันจะต้องดูว่าใช้อำนาจทำอะไร ถ้าเป็นอำนาจถ้าใช้ในการปล่อยตัว หรือว่าคอยช่วยเหลือนักโทษอย่างนี้คงไม่ใช่ ถ้านักโทษเขาอยู่สงบ ผู้คุมก็ปล่อยให้นักโทษตามสบาย ถ้านักโทษไม่อยู่ในความสงบ ผู้คุมเขาต้องใช้กฎระเบียบเข้ามาควบคุม ใช้กฎแข็งเข้าไป ที่ดูในหนังผู้คุมไม่น่าจะโหดร้าย เพราะว่าหน้าที่เขาจะต้องควบคุมคนเยอะ บางที่ต้องใช้ความรุนแรงสงบ” (วิทยา แปงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คุกเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจอยู่แล้ว ระหว่างผู้คุมกับนักโทษก็มีการใช้อำนาจระหว่างนักโทษกับนักโทษก็มีการใช้อำนาจเหมือนกัน” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ใช่ ต้องมีอำนาจ ไม่มีอำนาจก็ควบคุมไม่ได้ แล้วพวกนักโทษมันก็ต้องมีขาใหญ่อะไรอย่างนั้น เป็นการใช้อำนาจระหว่างนักโทษกับนักโทษก็มี นักโทษขาใหญ่กับนักโทษที่เข้ามาใหม่ รวมกลุ่มกันไปรังแกนักโทษคนอื่น แล้วก็คืออำนาจของผู้คุมกับนักโทษ มีหลายอย่างเช่น

การลงโทษกับนักโทษ อย่างในหนังเช่นการให้นักโทษไปสืบเรื่องราวของนักโทษด้วยกัน ก็เป็นการใช้อำนาจของผู้คุมอย่างหนึ่ง การบังคับ” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ” อาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแทนของคุณในลักษณะดังกล่าว ทำให้ผู้รับสารที่ได้ชมภาพยนตร์ยอมรับการสร้าง ความหมายของคุณเช่นนั้น และผู้รับสารยังกล่าวด้วยว่าอำนาจที่ผู้คุมใช้นั้นเป็นอำนาจที่พึงกระทำได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเชื่อว่าคุณมีอำนาจที่ชอบธรรมตามกฎหมายเช่นกัน

นอกจากนี้ การใช้อำนาจระหว่างนักโทษกับนักโทษก็มี โดยผู้รับสารทั่วไปกล่าวว่า นักโทษที่เข้ามาใหม่มักจะถูกนักโทษคนอื่นรังแก ซึ่งจากการที่ชมภาพยนตร์ก็จะเห็นได้ว่า ตัวเอกของเรื่องคือเรย์ ตอนแรก ๆ ที่เข้าไปใหม่ก็ถูกพวกนักโทษข่าใหญ่กลั่นแกล้ง แหย่ซ้ำวเอาไปกินบ้าง เป็นต้น

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายหรือภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ” อำนาจในที่นี้กล่าวคือ อำนาจ มีการช่วงชิงอำนาจ ทั้งอำนาจระหว่างนักโทษด้วยกัน และอำนาจระหว่างผู้คุมกับนักโทษ จะเห็นได้เป็นแนวคิดหลักของเรื่องอำนาจว่า อำนาจคือ เรื่องของ “ซึ่งกันและกัน” ทั้งนี้ในพื้นที่ของคุณนั้นเป็นพื้นที่ที่รวมคนกระทำความผิด แสดงถึงจำนวนนักโทษที่มีอยู่มาก การที่มีจำนวนคนอยู่มาก ก็เหมือนกับว่าเป็นสังคม ๆ หนึ่ง สังคมย่อย ๆ ภายในคุก จึงส่งผลให้เกิดมีการใช้อำนาจกันเกิดขึ้น โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ได้สร้างภาพตัวแทนของคุณในเรื่องของการใช้อำนาจ ซึ่งได้แก่ อำนาจระหว่างนักโทษด้วยกัน ก็จะเป็นอำนาจในการแก่งแย่งความเป็นใหญ่ พวกข่าใหญ่แก่งแย่งช่วงชิงพื้นที่ของตนเอง เช่น การแย่งชิงพื้นที่ในการอาบน้ำ ถ้านักโทษคนใดเป็นพวกข่าใหญ่ มีอิทธิพลก็จะได้อาบน้ำก่อนนักโทษคนอื่น ๆ ผลดีของการอาบน้ำก่อนก็คือจะได้อาบน้ำที่สะอาด เปิดจากก๊อกน้ำโดยตรง ถ้าอาบทีหลังน้ำก็จะค่อนข้างสกปรกหน่อย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการใช้อำนาจระหว่างผู้คุมและนักโทษ เช่น ผู้คุมใช้อำนาจในการจัดระเบียบวินัยกับนักโทษในเรื่องต่าง ๆ ที่เห็นว่านักโทษจะกระทำความผิดกฎของคุก เป็นต้น

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพอดี (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ รับรู้ภาพความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงคุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ ส่วนผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ ไม่ได้ยอมรับภาพความหมายของคุณในลักษณะของการใช้อำนาจ แต่มองในลักษณะของการยอมรับสภาพ หรือเหมือนเป็นการสมยอมกัน

3.2.2 คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“นักโทษก็พยายามแหกกฎระเบียบของเรือนจำ บางทีก็จะรวมกลุ่มกันเล่นการพนัน ไปลักลอบแอบเล่น บางทีในกลุ่มมีเพื่อนรวมกันเยอะก็จะไปข่มขู่ผู้ต้องขังคนอื่นที่ไม่มีพรรคพวก ข่มเหงว่าพวกตัวเองมีพรรคพวกเยอะ เบ่งเจ้าหน้าที่ที่คอยควบคุม” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“เคยถามลูกน้องว่า “เฮ้ย เอ็งหนีได้เองจะหนีไหม” “ถ้าผมหนีได้ ผมก็จะหนี” นอกจากนี้ ยังแอบเล่นการพนัน แอบลักลายบนตัว” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“การแหกคุก ปีนกำแพงหนี “คนที่อยู่นาน ๆ มันจะมองกำแพงเดีย” การเล่นการพนัน ตื่นมากก็ต้องอยู่ในที่เดิม ๆ แคบ ๆ เจอหน้าเดิม ๆ ในแดนแค่นี้ก็เดินวนอยู่แค่นั้น ก็เข้าใจนะว่ามันก็เบื่อ มันเป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะอยู่ 10 ปี 20 ปี แล้วไม่รู้จักเบื่อเลย โดยไม่มีอะไรที่มันทำให้เราผ่อนคลาย บางครั้งมันก็ลืมเรื่องอยากกลับบ้าน บางทีมันก็ไปคิด ไปลุ่นก็ฟ้า มวย ก็เล่นพนันธรรมดา ก็ตามสภาพบางครั้งก็เรื่องยาเสพติด” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ” เพราะจากการสรุปภาพรวมความหมายของคุณ ก็คือ คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ นักโทษจะใช้วิธีการต่อต้านอำนาจด้วยการพยายามแหกคุก, ลักลอบเล่นการพนัน, แอบลักลายตามตัว และการลักลอบเสพยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของฟูโกต์ ว่า “ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นย่อมมีการต่อต้านชัดเจน” และการกระทำของนักโทษดังกล่าวก็แสดงถึงการต่อต้านอำนาจนั่นเอง

นอกจากนี้ พาศดี (ผู้คุม) ยังได้แสดงเหตุผลเพิ่มเติมอีกว่า การที่นักโทษทำการต่อต้านอำนาจนั้น อย่างเช่นกรณีการแหกคุก พาศดี (ผู้คุม) กล่าวว่ารู้สึกเฉย ๆ กับสิ่งที่นักโทษมีความคิด หรือคิดที่จะแหกคุก เพราะว่าพาศดี (ผู้คุม) เชื่อมั่นว่านักโทษไม่สามารถทำได้ เนื่องจากคุณมีระบบป้องกันที่หนาแน่นมาก คือเชื่อมั่นในคุณนั่นเอง ว่าคุณนั้นมีอำนาจมากพอที่จะป้องกันการหลบหนีของนักโทษได้

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

เรื่องการแหกคุก เราก็อยากกลับบ้านทุกคน ทุกวินาที อย่างเรื่องแหกคุก เหมือนกับว่าเป็นเรื่องเพื่อฝันไปเรื่อย ๆ ถ้าเกิดว่าเครื่องบินมาตก แล้วกำแพง มันพัง พวกเราก็ต้องวิ่งกรูกันไปหมด ถ้าเกิดมีใครเป็นคนนำอย่างนี้ เราก็ต้องตามออกไป ใคร ๆ ก็อยากจะกลับบ้าน แต่ก็ทำไม่ได้ การแอบเล่นการพนัน แอบเล่นโน้่นแอบเล่นนี่ การพนันมีตั้งหลายอย่าง มีตั้งแต่ไฮโลจนกระทั่งไพ่เก้าของจีน ไพ่บางทีก็ซื้อมาเป็นไพ่จริง ๆ บางทีก็ทำจากกระดาษ มาเขียนเอง มาทำเอง กระดาษอาร์ต 2 หน้า ขาวกับสีน้ำตาล, แอบลักลาย และการลักลอกเอายาเสพติดเข้าไปในคุก (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“การลักลอกเล่นการพนัน บางครั้งเจ้าหน้าที่บีบเราเราก็ต้องต่อต้านอำนาจ ด้วยการประท้วง การแอบลัก ใช้สายกีตาร์มาฝนให้แหลม สักในเรือนนอน และลักลอกขายยาเสพติด หรือแม้แต่เสพยาเสพติดเอง” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ก็ใช่ นั่นแหละคือเขาต้องการอิสรภาพ คุกที่ผมเคยอยู่ก็เคยมีนักโทษแหกคุก ก็จับได้ แต่ไม่ถึงขนาดในหนัง เวลานายพลเอกก็ป็นแหกคุกออกไป ก็โดนจับเข้ามา โดนซ้อม” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ ยอมรับในภาพตัวแทนของ “คุกเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ” อาจกล่าวได้ว่านักโทษไม่ได้เพียงแต่ต่อต้านอำนาจด้วยการกระทำผิดกฎหมายของเรือนจำเท่านั้น นักโทษยังแสดงการต่อต้านอำนาจทางความคิด ในการที่อยากจะออกไปจากคุกแล้วเพื่อฝันว่าถ้าสามารถออกจากคุกได้ก็จะหนีออกไป

นอกจากนี้ ยังมีนักโทษบางคนเคยเห็นมีคนแหกคุก แต่ก็ไม่สามารถจะหนีได้สำเร็จ สุดท้ายพอโดน พัดตี (ผู้คุม) จับได้ ก็ต้องถูกทำโทษ และนักโทษคนนี้ยังกล่าวอีกว่า ถ้าจะหนีออกจากคุกก็คือป็นกำแพงหนีออกจากคุก คงจะไม่มีทางใช้ระเบิดเหมือนอย่างในภาพยนตร์

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“ก็มีนะ แต่ก็คงจะได้แต่ความคิด แต่การกระทำ การปฏิบัติยากนะพูดถึง เพราะนักโทษไม่สามารถไปต่อรองอะไรกับใครเขาได้ ทุกคนอยากแหกคุก แต่ไม่มีใครกล้าทำ อยากเป็นอิสรภาพกันทุกคน แต่คงไม่มีใครกล้าทำ เพราะคิดว่าคงจะไม่รอดแน่นอนถ้าออกไปอย่างที่เราเห็นนักโทษที่แหกคุกออกไปไม่เห็นมีใครรอดชีวิตเลย” (วิทยา แสงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ที่ใดมีกฎซึ่งเข้มแข็งที่นั่นก็ต้องมีการต่อต้านอยู่แล้ว อาจจะต่อต้านด้วยพฤติกรรมและการแหกคุก อาจจะทำผิดระเบียบอย่างเขาสั่งห้ามเสียแล้วแอบเสียอะไรแบบนี้ คือการต่อต้านอำนาจ” (ปฐมพงษ์ ท้าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“มันก็ต้องมี บางคนก็อยากแหกคุก บางคนก็มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน มีการต่อต้าน” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ” อาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแทนของคุณในลักษณะดังกล่าว ทำให้ผู้รับสารที่ได้ชมภาพยนตร์รับรู้ภาพของคุณเช่นนั้น ภาพยนตร์ได้นำเสนอสิ่งที่นักโทษทำการต่อต้านอำนาจกฎระเบียบของเรือนจำ ดังที่ได้กล่าวมาว่ามีการลักลอบเล่นการพนัน การแอบลัก การเสพยาเสพติด และที่สำคัญคือการต่อต้านอำนาจด้วยการพยายามแหกคุก หนีออกไปจากคุกให้ได้

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ” ในที่นี้ หมายถึง คุณในเรื่องของการเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย เป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ เป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพและอื่น ๆ ส่งผลให้คุณจึงเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มิเชล ฟูโกต์ ยังเสนอว่าแม้สังคมปัจจุบันจะถูก “ครอบงำ” ด้วยอำนาจอย่างมากมาย โดยเฉพาะอำนาจที่เกิดจากกลไกการสร้างวินัย แต่กระนั้นก็ตามมนุษย์หรือสามัญชนคนธรรมดา ก็ใช่ว่าจะไร้โอกาสต่อต้านขัดขืนอำนาจที่กระทำต่อ ดังเช่นที่ฟูโกต์ได้สรุปไว้ว่า “ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นย่อมมีการต่อต้าน ขัดขืนต่ออำนาจ” นอกจากนี้ มิเชล ฟูโกต์ ยังอธิบายถึงอำนาจและการดำรงอยู่ของอำนาจว่า “อำนาจมีอยู่ เพราะมีผู้ใช้ และผู้ถูกใช้” และพื้นที่ของคุณจากภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชายนั้นก็แสดงให้เห็นถึงการต่อต้านอำนาจของนักโทษได้อย่างชัดเจน สังเกตได้จากการพยายามแหกคุกของนักโทษ ซึ่งก็เป็นวิธีการต่อต้านอำนาจของคุณอย่างหนึ่งนั่นเอง

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพอดี (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์รับรู้ภาพความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงว่าคุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ

3.3 การสร้างความหมายต่อนิยามตามวาทกรรมหลักชุดอื่น ๆ

3.3.1 คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“คุณเป็นสถานที่ที่ใช้ควบคุมผู้ต้องขัง พวกนักโทษที่กระทำความผิด” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“คุณคือสถานที่ บริเวณที่จำกัดโดยเป็นสถานที่สำหรับผู้กระทำความผิด ตามศาลสั่งว่ามีความผิด แล้วศาลให้มาจำคุก” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“มันเหมือนเอาคนทำความผิดมาขังไว้” (กริธาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“มันไม่ใช่รวมคนทำความผิด เพราะมันยังมีคนดีก็คือเจ้าหน้าที่เรา เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ มันไม่ใช่แหล่งรวมคนไม่ดี” (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด” เพราะคนที่เข้าไปอยู่ในคุกได้ ก็จะต้องเป็นคนที่กระทำความผิด ไม่ว่าความผิดนั้นจะเป็นความผิดโดยตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจก็ตาม แต่เมื่อศาลสั่งว่าบุคคลนั้นมีความผิด คนที่กระทำความผิดเหล่านั้นก็ต้องมาอยู่ในคุก

แต่ก็ยังมีส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับภาพตัวแทนของคำว่าคุกว่า “เป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด” เนื่องจากพัศดี (ผู้คุม) คนนี้มองว่า คุก ไม่ใช่ที่สำหรับนักโทษเท่านั้น แต่คุก ยังเป็นที่สำหรับพัศดี (ผู้คุม) หรือเป็นสถานที่ที่เจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในคุก ทำให้มองว่าคุณเป็นพื้นที่ที่เป็นแหล่งรวมของคนดีด้วย นั่นก็คือ พาศดี (ผู้คุม) นั่นเอง จากการสัมภาษณ์ดังกล่าว สื่อให้เห็นว่าพัศดี (ผู้คุม) ไม่ได้ผ่านกระบวนการของศาล แต่ก็ต้องมาอยู่ภายในคุก ถึงอย่างไรก็จะต้องผ่านกระบวนการของกรมราชทัณฑ์ในการคัดเลือก พาศดี (ผู้คุม) ถึงจะมาปฏิบัติงานได้

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าศาลนั้นใช้ความชอบธรรมในการตัดสินว่าใครเป็นผู้กระทำความผิด โดยความชอบธรรมของศาลที่แสดงออกมานั้น ศาลแสดงผ่านอำนาจของสถาบันศาล, ตุลาการ และกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นอำนาจอันชอบธรรมที่คนในสังคมจะต้องยอมรับและเคารพศรัทธาของสังคม อาจกล่าวได้ว่าเป็นอำนาจที่ผ่านความชอบธรรมของสถาบันต่าง ๆ ที่คนในสังคมจะต้องปฏิบัติตาม

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“คุณเป็นสถานที่ที่กักกันเราไว้ว่าคนที่ทำความผิดต้องมาอยู่ที่นี่” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“คุณเป็นแหล่งรวมผู้กระทำความผิด” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ครับผม เพราะว่า คนที่ศาลตัดสินแล้ว บางทีพวกเราก็บอกว่าพวกเราไม่ผิด แต่ในเมื่อศาลตัดสินว่าเป็นคนผิดแล้ว เขาก็ต้องยอมรับกันหมด” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“มันก็ใช่คำนี้ก็ถูกนะ แต่มันบางคนก็พลาด บางคนก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่ใช่ทุกคนทำความผิด คนดีก็มีนะเข้าไปในนั่นคือพลาด รู้เท่าไม่ถึงการณ์” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด” เพราะว่า ถ้าศาลตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิดแล้ว เมื่อเข้ามาอยู่ในคุกก็ต้องยอมรับคำตัดสินของศาลทั้งหมด แต่ก็มีนักโทษบางคน บอกว่า คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิดทั้งหมดใช่ แต่ก็ยังมีบางส่วนที่ไม่ได้กระทำความผิด แต่ต้องมาอยู่ภายในคุก อาจจะเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือทำผิดโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

ทั้งนี้การยอมรับในคำตัดสินของศาล หรือยอมรับที่จะต้องเข้ามาอยู่ในคุก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าอำนาจของสถาบันนั้นมีความชอบธรรม

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“คุณเป็นที่อยู่สำหรับคนที่กระทำความผิดกฎหมาย คนชั่วต้องอยู่ในคุก” (วิทยา แสงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คุณคือสถานที่ที่คนที่กระทำความผิดจะต้องมารับโทษทัณฑ์จากการกระทำความผิดกฎหมาย” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ส่วนมากน่าจะเป็นอย่างนั้น คนทำผิดก็น่าจะมีจำนวนมาก คนไม่ผิด คิดว่าน่าจะมีบ้าง ประมาณ 1% เหมือนคดีเซอรีแอน ที่ว่าตำรวจทำคดีให้คนไม่ผิด ให้เป็นคนผิด ปกติว่าตอนหลังมีการรื้อคดี คนพวกนั้นไม่ได้ทำผิด แต่มีคนเสียชีวิตในคุกไปแล้ว” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นแหล่งรวมคนที่

กระทำความผิด” นอกจากนี้ ผู้รับสารดังกล่าวกลุ่มนี้ ยังได้กล่าวอีกว่าผู้ที่มาอยู่ในคุณนอกจากจะเป็นผู้ที่กระทำความผิดแล้ว แต่ความผิดนั้นจะต้องเป็นการทำผิดกฎหมาย ซึ่งกฎหมายก็ถือเป็นสถาบันที่มีไว้เพื่อใช้บังคับให้บุคคลในสังคมต้องปฏิบัติตาม และถ้าใครทำผิดกฎหมาย นั่นก็คือบุคคลนั้นไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย (ข้อบังคับของสังคม) ทำให้จะต้องมาอยู่ในคุก แสดงว่ากฎหมายเป็นสถาบันหนึ่งที่สังคมจะต้องยอมรับและปฏิบัติตาม

อาจกล่าวได้ว่าการกระทำผิดดังกล่าว คนที่กระทำความผิดก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในสังคมปกติได้ เป็นการกระทำผิดบรรทัดฐานของสังคม อยู่ในภาวะที่มีการเบี่ยงเบน จึงต้องถูกขับให้ออกมาอยู่ในพื้นที่ของคุณ

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด” กล่าวคือ คุณจะมีลักษณะของการเป็นศูนย์รวมของคนที่ทำผิด ไม่ว่าความผิดนั้นจะเป็นความผิดที่เกิดจากการกระทำด้วยความไม่ได้ตั้งใจก็ตาม หรือว่าเป็นการกระทำความผิดที่เกิดจาก “คนเลวโดยสันดาน” แต่สุดท้าย คุณ ก็คือแหล่งที่รวมคนที่กระทำความผิดไว้ด้วยกัน

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพอดี (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ ยอมรับภาพความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงว่าคุณเป็นแหล่งรวมของผู้กระทำความผิด

3.3.2 คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย เช่น ยาเสพติด เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นแหล่งรวมของความเลวร้าย เช่น ยาเสพติด เป็นต้น” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพอดี (ผู้คุม)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พอดี (ผู้คุม) จะกล่าวในลักษณะคล้าย ๆ กันว่า คุณไม่ได้เป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย เช่น ยาเสพติด เป็นต้น แต่ในคุณเป็นเพียงสถานที่ หรือแหล่งรวมพวกที่สังคมไม่ต้องการจับมารวมเอาไว้ ไม่มีพวคดีคนใดเลยที่มองภาพของคุณเป็นแหล่งความเลวร้าย

พอดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า “คุณเป็นสถานที่แห่งความเลวร้าย” ว่าเป็นคำกล่าวที่แรงเกินไป ก็คงไม่ถึงขนาดนั้น

“แรงไปนะ ก็ไม่ถึงขนาดนั้น โอเคมันต้องยอมรับ แต่ถามว่าเป็นแหล่งรวมความเลวร้ายไหม มันก็เป็นพวกที่สังคมไม่ต้องการ คุณจับเขามารวมเอาไว้ มันเป็นไปโดยสภาพแล้วสังคมภายนอกละ คนที่ยังจับไม่ได้ ไม่เลวร้ายกว่าสังคมในคุกอีกหรอก” (กริชาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“พี่ไม่เคยเห็นนะ ว่าคุณจะเป็นสถานที่มียาเสพติด ไม่นะไม่เคยเห็น ตั้งแต่
 สิ่งของต้องห้ามยาเสพติด โทรศัพท์มือถือ อาวุธร้ายแรง ยิงยาเสพติดยังไม่เคยเห็น ยิ่งไม่มีเลย”
 (สุรดาน ช้างมูป, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จะเห็นได้ว่า จากการสัมภาษณ์ พศดี (ผู้คุม) ที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในคุก ได้
 สัมผัสอยู่กับนักโทษทุกวัน ทำให้มองสังคมภายนอกคุณ่ากลัวกว่าภายในคุกอีก เพราะว่า ยังมีคน
 ที่กระทำความผิดหรือบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคมที่ทำความผิด แต่ยังไม่โดนจับมาอยู่ในคุก ทำให้
 สังคมภายนอก คนทั่วไปจะต้องอยู่บนความหวาดระแวงตลอดเวลา ทำให้ พศดี (ผู้คุม) คุณไม่ใช่
 สถานที่เลวร้ายอย่างที่ภาพยนตร์สร้างขึ้นมา แต่สังคมภายนอกคุณก็มีความเลวร้ายมากกว่า
 ภายในคุกอีก

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ พศดี (ผู้คุม) ก็ยังกล่าวอีกว่า ตั้งแต่ที่มาทำงาน
 เป็นระยะเวลาานพอสมควร ก็ไม่เคยเห็นเรื่องของการยาเสพติดในเรือนจำเลย ตามพระราชบัญญัติ
 จะมีกำหนดสิ่งของต้องห้ามไว้ และยาเสพติดก็มีสิ่งของต้องห้ามที่ร้ายแรง ดังนั้นเจ้าหน้าที่ หรือ
 พศดี (ผู้คุม) ก็จะมีการตรวจค้น ตรวจตรา นักโทษอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นก็เป็นเรื่องยากที่จะมียาเสพติด
 อยู่ในคุก จากการสัมภาษณ์ทำให้เห็นว่า พศดี (ผู้คุม) ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นผู้ใช้
 อำนาจ ไม่ยอมรับว่า “คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย เช่น ยาเสพติด เป็นต้น”

การที่ พศดี (ผู้คุม) ไม่ยอมรับว่า คุณเป็นแหล่งรวมความเลวร้าย อาจเนื่องมา
 จากว่า พศดี (ผู้คุม) เป็นผู้ที่ใช้อำนาจ หรือควบคุมให้นักโทษต้องอยู่ในระเบียบ ถ้า พศดี (ผู้คุม)
 ตอบว่า คุณเป็นแหล่งรวมความเลวร้าย ก็แสดงให้เห็นว่า พศดี (ผู้คุม) บกพร่องต่อการปฏิบัติงาน,
 บกพร่องต่อหน้าที่ ทำให้สูญเสียถึงภาพลักษณ์ของตัว พศดี (ผู้คุม) เอง รวมถึงสถาบันนั้นก็คือ
 กรมราชทัณฑ์ ด้วย

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

ลักลอบยาเสพติด ข้างในนะมี ผมเข้าไปอยู่แรก ๆ นะมี ช่วงที่ทักซิณยังไม่ได้
 เป็นนายก ช่วงนี้ระบาดมาก ๆ มันเกิดจากพวกนักโทษต่างชาติเยอะ พวก
 ไนจีเรีย พวกผิวดำ พวกนี้จะออกศาลบ่อย บางทีพวกมิชชันนารีเข้าไป พวก
 ศาสนา พวกนี้จะเก่งมาก คือเอายาเสพติดทำเป็นลูก ๆ แล้วยัดใส่ไว้ที่ทวาร
 หนัก แล้วก็เข้าแดนไป แล้วเอาเป็นลูก ๆ ออกมา พวกนี้จะมีลักษณะเป็น
 กลุ่มนะครับ คือมันจะแบ่งเป็นกลุ่มที่ว่า เจ้านี้จะขายกลุ่มละ 3 เดือน 3 เดือน
 นี้กลุ่มนี้ขายบ้านนี้ขาย 3 เดือนนี้บ้านนี้ขายจะมีขายตลอด ที่อยู่แรก ๆ เมื่อปี
 36-37 แต่หลัง ๆ ทักซิณปราบเริ่มไม่มี คือย้ายพวกนี้กลับประเทศไปเลย
 (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“คุณนี่นะ การพนัน ยาเสพติด มันคู่อยู่ในคุณอยู่แล้ว ตั้งแต่สมัยไหนมันแก้ไม่ได้ ถ้ามัวเลวร้ายไหม มันเลวร้าย มันมียาเสพติดมันมีการพนันเข้ามามันเลวร้ายหมด” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“มันก็มีส่วนนะ มันก็มีเหมือนกัน มันก็เป็นคนของนาย” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย” อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่ถูกใช้อำนาจ นั่นก็คือนักโทษ เมื่ออยู่ได้อำนาจทำให้มองเห็นอย่างชัดเจนว่าคุณเป็นสถานที่รวมความเลวร้าย

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“มันน่าจะใช่เนาะ เพราะสิ่งที่ไม่ดี ๆ ทั้งหลาย เวลาถูกจับมาก็มารวมอยู่ในคุณ มียาเสพติด มีอะไรต่าง ๆ ที่ไม่ดี จับยาเสพติดที่ก็มีนักโทษในเรือนจำ เป็นคนสั่งการ” (วิทยา แปงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“น่าจะใช่ น่าจะมียาเสพติดจริง” (ปฐมพงษ์ ทาข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ด้วยนักโทษ หรือคนที่เข้าไปอยู่ที่นั่นโดยพื้นฐานที่เขาติดคุกด้วยคดีต่าง ๆ เขาเลวอยู่แล้ว แล้วเข้าไปอยู่รวมกัน มันเลยกลายเป็นพื้นที่ที่รวมของยาเสพติด จี้ ปล้น ฆ่า อยู่ที่นี่มันก็คงเป็นอย่างอื่นไม่ได้นอกจากเป็นแหล่งรวมสิ่งที่ไม่ดี” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย” เช่น ยาเสพติด เป็นต้น

จากที่ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ให้การยอมรับภาพตัวแทนของคุณดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้ใช้กลวิธีในการสร้างภาพได้อย่างแยบยล ทำให้ผู้ชมเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้มีอยู่จริง นั่นก็คือเชื่อว่าคุณเป็นแหล่งความเลวร้าย

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายหรือภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย”

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงและผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ รับรู้ภาพความหมายของคุณในลักษณะแตกต่างกัน โดยพัศดี (ผู้คุม)

จะมองภาพตัวแทนของคุณว่าไม่ได้เป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย แต่ทางด้านผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษในฐานะผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย จะยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่าเป็นคุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย

3.3.3 คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกิลจรีต รักร่วมเพศ เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกิลจรีต รักร่วมเพศ เป็นต้น” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“นักโทษที่เป็นเพศที่ 3 ก็มี แต่จะไม่มีจำนวนมาก ขนาดที่จะต้องแยกแดน จะมีการแบ่งแยก เวลานอนเราก็จะแยกห้องนอน” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“ทุกวันเราก็จะแยกพวกนี้ คือชั่งอยู่กับผู้ต้องขังชาย อยู่ในแดนเดียวกัน แต่เวลานอนก็จะเอาไปรวมกัน คือพวกที่ผ่าตัดแล้ว หรือกะเทยที่ไม่ใช่เอบก็รวมไว้ในห้องเดียวกัน ถ้าเขาเคารพกติกาของสังคม เขาก็คงไม่ต้องมาอยู่แบบนี้” (กริชาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

ต้องมองด้วยความเห็นใจ บางคนโทษประหารอย่างนี้ อาจจะจำคุกนาน 30 ปี บางคนอยู่มาจนแก่ชราไม่เคยเห็นผู้หญิง คนเราก็มีความต้องการทางเพศเหมือนกัน แต่เขาก็ไม่รู้จะไปปลดปล่อยทางไหน ในเมื่อมันมีผู้ชายที่เป็นเพศที่ 3 ผู้หญิงก็ไม่ใช่ ผู้ชายก็ไม่เชิง แต่เขาก็ต้องหาทางปลดปล่อยอารมณ์ (เจษฎ์ศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

วิกิลจรีตก็มีนะ อยู่กับชาวบ้านไม่ได้ ไล่ฟันคนอื่น ตำรวจก็ต้องจับ พวกรักร่วมเพศส่วนมากพอเข้ามาในคุกปั๊บ พวกนี้จะเล็งผู้ชาย ๆ หล่อ มีจริง 100% ไม่มีใครเข้ามาอยู่แล้วไม่มีคู่ ผู้ชายเองก็จะมิมองว่าเป็นกะเทยหรือเปล่า เป็นพวกรักร่วมเพศใหม่ เขาก็จะสนใจเป็นพิเศษ เพราะเขาอยู่ที่นี่หลายปี จะอยู่ด้วยกันเหมือนครอบครัว (สุรदान ช้างมูล, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกิลจรีต รักร่วมเพศ เป็นต้น” แต่จะกล่าวว่า นักโทษที่เป็นเพศที่ 3 มีจำนวนมาก แต่ยังไม่มากพอที่จะต้องมีการแยกแดน การควบคุมผู้ต้องขังนัก พาศดี (ผู้คุม) จะควบคุมในลักษณะให้ทำงานใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่ เพราะว่า

นักโทษกลุ่มนี้จะมีความเสี่ยงต่อการถูกทำร้าย หรือว่าโดนข่มขืนจากนักโทษคนอื่น ๆ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ก็จะให้พวกนักโทษเพศที่ 3 มาทำงานอยู่ในโรงเลี้ยง คอยเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่บน ฝ่ายควบคุม ส่วนเวลาตอนจะมีการแยกห้องนอนให้พวกที่แปลงเพศแล้วก็จะอยู่อีกห้องหนึ่ง พวกที่ยังไม่ได้แปลงเพศแต่มีลักษณะที่เด่นชัด แสดงออกว่าตนเองเป็นเพศที่ 3 ก็จะต้องแยกให้อีกห้องหนึ่ง จะเห็นได้ว่าถูกต้องจริง ๆ เจ้าหน้าที่นั้นได้ให้ความสำคัญปฏิบัติต่อเพศที่ 3 เสมือนเป็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่นเอง

นอกจากนี้ในส่วนของพวกเขาวิกัลจิริต พัดดี (ผู้คุม) ส่วนใหญ่กล่าวว่า ในคุกก็เหมือนเป็นโรงเรียนประจำแห่งหนึ่ง ที่มีบุคคลหลายกลุ่ม หลายประเภทอยู่ปะปนกันไป พวกวิกัลจิริตนี้ถ้าแบ่งตามประเภทของนักโทษ เขาจะเรียกว่าเป็น “พวกเพื่อน” พวกนี้จะไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ไม่สร้างปัญหาให้กับผู้คุมและนักโทษคนอื่น ๆ แต่นักโทษประเภทนี้จะถูกนักโทษคนอื่น ๆ คอยแกล้งเพื่อความสนุกสนานไปวัน ๆ แต่ก็ไม่ค่อยมีนักโทษคนใดอยากจะไปยุ่งหรือเกี่ยวข้องกับนัก

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

เพศที่ 3 พวกนี้พฤติกรรมจะออกเลยนะ แสดงให้เห็นว่าเป็น จะแยกไปอยู่แดน 1 เลย จำแนกไปเลย ไม่ต้องเข้าไป รวมกับเขา แต่เวลากลางวันก็จะอยู่รวมกัน เวลาตอนก็ต้องแยก พวกที่ผ่าตัดแล้วก็อยู่ห้องหนึ่ง คนที่ไม่แปลงก็จะอยู่อีกห้องหนึ่ง จะอยู่ร่วมกันไม่ได้ พวกขาใหญ่ก็จะมี เขาขอซื้อไปอยู่ด้วยซื้อตัวแต่งงาน แพงกว่าผู้หญิงอีก ใส่บู้ดให้ก่อน 1 แสน แล้วพอเข้าไปอยู่กันย้ายแดนไปแล้วให้ 2 แสน (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“มีครับมี วิกัลจิริต พวกโรคจิตบ้าง ผู้ชายรักผู้ชายบ้าง เขาก็จะแยกพวก วิกัลจิริตไปอีก แต่กะเทยจะขังรวม” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“มีแต่น้อย พวกวิกัลจิริตส่วนมากจะคดีลักทรัพย์ ขโมยของเล็ก ๆ น้อย ๆ รักร่วมเพศส่วนมากเข้าไปในนั้นเขาจะมีคนดูแล หมายถึงพวกขาใหญ่ประจำห้อง พวกสาวประเภท 2 เข้าไป ขาใหญ่รับเลี้ยงดูแล” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงเห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกัลจิริต รักร่วมเพศ เป็นต้น” นักโทษตอบเลยว่าพวกเขาไม่ใช่คนแบบนั้น แต่ถ้าจะหมายถึงเพศที่ 3 อยู่ในคุกมีไหม ก็จะมีคนกลุ่มเหล่านี้ อยู่ สังเกตได้จากการให้สัมภาษณ์จะเห็นได้ว่านักโทษที่เป็นเพศที่ 3 มีค่ามากในคุกเป็นที่ต้องการของนักโทษชายคนอื่น ๆ

นอกจากเพศที่ 3 นักโทษยังกล่าวถึงพวกวิกัลจิตว่ามีอยู่จริง แต่จะมีน้อย และส่วนมากก็จะมีอาการแบ่งแยกแดนไม่ให้ปะปนกับนักโทษคนอื่น

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“น่าจะเป็นแบบหลาย ๆ อย่างนะที่ดู เพราะว่ามันรวม มีแต่พวกอาชญากร ทั้งนั้นนะที่เข้าไปอยู่ข้างในคุก จากที่ดูจากภาพยนตร์นะ” (วิทยา แบ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ใช่ มีเท่าที่เคยดูในสื่อก็น่าจะมี บางครั้งก็น่าจะยิ่งกว่าในภาพยนตร์” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ด้วยความที่มันไปอยู่ในที่ที่เป็นผู้ชายล้วน มันอยู่นาน ๆ การระบายออกทาง เพศมันก็ต้องมี อย่างบางคนก็เป็นกะเทย ก็เป็นพวกกร่วมเพศอยู่แล้ว” (ยิ่งยศ ชำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช. นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกัลจิต รักร่วมเพศ เป็นต้น”

จากที่ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ให้การยอมรับภาพตัวแทนของคุณดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ได้ใช้กลวิธีในการสร้างภาพได้อย่างแยบยล ทำให้ผู้ชมเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้น่าจะมีอยู่จริง จะเห็นจากคำสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ภาพยนตร์สร้างภาพอย่างสมจริง นอกจากจะทำให้ผู้ชมเชื่อสิ่งที่ได้ชมแล้ว ผู้ชมยังเชื่อว่าของจริงก็น่าจะเป็นยิ่งกว่าที่ภาพยนตร์สร้างขึ้น

นอกจากนี้ ผู้รับสารกลุ่มนี้ยังให้เหตุผลในการเชื่อว่าการสร้างภาพยนตร์นั้นจะต้องมีข้อมูลหรือความเป็นจริงของคุณอยู่บ้าง ไม่ใช่การสร้างโดยการใช้จินตนาการของผู้กำกับภาพยนตร์ อย่างเดียว

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายหรือภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกัลจิต รักร่วมเพศ เป็นต้น”

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพอดี (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ ยอมรับภาพความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงว่าถูกไม่ได้เป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิดหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม แต่จะรับรู้ภาพความหมายของคุณในแง่ของการมีนักโทษเป็นเพศที่ 3 (กะเทย) ทั้งที่แปลงเพศแล้ว และยังไม่ได้แปลงเพศอยู่ในคุก แต่ไม่ใช่พวก

วิกลจริต หรือว่าพวกเราร่วมเพศ ส่วนผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ รับรู้ภาพความหมายของคุณ ในลักษณะการยอมรับภาพตัวแทนของคุณแบบนี้

3.3.4 คุณเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม)

“คุณไม่น่ากลัวนะ แต่มันไม่มีอิสรภาพแค่นั้นแหละ ทุกคนต้องการอิสรภาพ ไม่มีใครอยากถูกจำกัดอิสรภาพ” (บุญลือ ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

“ธรรมชาติของคนคงไม่มีใครอยากอยู่ในคุก เพราะมันไม่มีอิสรภาพ” (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

“แน่นอน ไม่ใช่เฉพาะนักโทษ รวมทั้งผู้คุมด้วย พื้นฐานสัญชาตญาณของมนุษย์ คือต้องการอิสรภาพ จึงทำให้ใช้วิธีการแหกคุก มนุษย์ต้องรักชีวิตและต้องการอิสรภาพ” (กริชาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

“ก็ถูกต้องที่สุด ถูกจำกัดด้วยกำแพง ถูกจำกัดด้วยเสื้อผ้า อาหาร ตารางชีวิตประจำวันเรื้อนจำกัดไว้หมดแล้ว” (เชษฐศักดิ์ดา ชัยเลิศ, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2552)

จากบทสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พาศดี (ผู้คุม) ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุณว่า “คุณเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” เพราะแม้แต่ตัวพัศดี (ผู้คุม) เอง ยังมองว่านอกจากนักโทษจะขาดอิสรภาพแล้ว เมื่อพัศดี (ผู้คุม) อยู่ในคุก ก็เหมือนกับตัวเองขาดอิสรภาพไปด้วยเช่นกัน เพราะจะต้องคอยควบคุมดูแลนักโทษอยู่ตลอดเวลา

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“เราจะไม่ได้รับอิสรภาพอะไรเลย ไปไหนทำอะไร ไม่ว่าแม้กระทั่งเรื่องการกิน ญาติพี่น้องก็ไม่ได้พบกันบ่อย ๆ จำกัดอิสรภาพไปเลย ทุกคนอยู่ที่ความหวังอิสรภาพ ถ้าเกิดทำความดีเราก็ได้กลับบ้านเร็ว” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“คุณคืออนรกดี ๆ นี่เองสำหรับเรานะ มันไม่มีอิสรภาพมันไม่มีอะไรเลย มันจำกัดเราหมด จำกัดทุกอย่างทั้งอิสรภาพ ตัวเรา เราจะทำอะไรในสิ่งที่เราอยากทำ เราทำไม่ได้ จำกัดพื้นที่” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ครับ ก็ขาดอิสรภาพ คืออย่างเราอยู่บ้านเราคนหนึ่ง เราอยากไปกินเหล้า เราอยากไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ แต่ในคุกนี่คือพอถึงเวลาก็ขึ้นนอน พอตื่นเช้าก็ลงมา ก็ทำงาน ทำงานก็ขึ้นนอน ไม่มีอิสรภาพครับ” (นักโทษคนที่ 3, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2552)

“คำว่าอิสรภาพ เข้าไปในคุกมันก็ไม่มีอิสรภาพ ทำได้แต่ต้องมีขอบเขตที่เขา กำหนดไว้ เพราะว่ามันมีพื้นที่กักเกณฑ์” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

“แน่นอนครับ มันไม่มีอิสรภาพ ไม่เป็นตัวของตัวเอง” (นักโทษคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ ยอมรับในภาพตัวแทนของ “คุกเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” ว่าไม่สามารถทำอะไรได้เลย ต้องถูกจำกัดอิสรภาพอยู่ตลอดเวลา และก็คงไม่มีใครที่อยากจะอยู่ในคุก จะเห็นได้จากการสัมภาษณ์ นักโทษทุกคนจะสร้างความหมายในเรื่องของอิสรภาพเป็นหลัก เนื่องจากทุกคนให้การยอมรับเช่นเดียวกันหมดว่า “คุกเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” เมื่อมาอยู่ในคุกไม่สามารถทำอะไรได้เลย ทุกอย่างจะต้องถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา

จากการตีความหมายของนักโทษ จากที่นักโทษกล่าวว่า “คุกก็นั่นแหละดี ๆ ...” จากการอธิบายเช่นนี้ ทำให้เห็นว่า คุกไม่ใช่แค่พื้นที่ที่ไร้อิสรภาพ แต่นักโทษยังรับรู้คุกในเชิงความรู้สึกด้วย นั่นก็คือคุกเป็นนรกอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่เลวร้ายมากสำหรับตัวนักโทษ

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“น่าจะใช่เลยละ มันคงจะไปไหนไม่ได้ อยู่แต่ในกรงสี่เหลี่ยม คุกเป็นดินแดนที่ไม่มีใครอยากเข้าไปอยู่” (วิทยา แ่งอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“ขาดอิสรภาพ ถ้านับเป็นเปอร์เซ็นต์ 100% ก็ขาด 98% เพราะจะต้องทำตามกฎของเขา ทำตามใจตัวเองไม่ได้ ส่วนอิสรภาพที่ได้ อาจจะเป็นอิสรภาพน้อย ๆ ที่เขาให้ อย่างให้อ่านหนังสือ ให้ทำอะไรที่มีเวลาของเขา แต่ก็ยังถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ใช่ มันต้องขาดอิสรภาพแน่นอน ในคุกก็สูญเสียอิสรภาพ ทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้ คืออยู่ข้างนอกอยากไปไหนมาไหนก็ได้ อยากดูโทรทัศน์ ดูหนัง อาบน้ำตอนดี 2 ก็ได้ แต่นักโทษก็คืออะไรก็ต้องเป็นระเบียบอยู่ในนั้น ก็คือขาดอิสรภาพจะดูมาดูโทรทัศน์ก็ไม่ได้ เขาไม่เปิดให้ดู” (บุญธรรม มุลยแพทย์, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยอมรับภาพตัวแทนของคุกว่า “คุกเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” อาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแทนของคุกในลักษณะดังกล่าว ทำให้ผู้รับสารที่ได้ชมภาพยนตร์รับรู้ภาพของคุกเช่นนั้น ภาพยนตร์ได้นำเสนอสิ่งที่นักโทษจะต้องทำภายในคุก และการควบคุมของพัศดี (ผู้คุม) ที่ไม่ว่านักโทษจะทำอะไรก็ตามจะมีพัศดี (ผู้คุม) ปรากฏอยู่ตลอดเวลา

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างภาพความหมายหรือภาพตัวแทนของ
 คุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ” ในที่นี้ หมายถึง คุณ
 ในการจำกัดพื้นที่ จำกัดบริเวณของคุณ จำกัดพื้นที่ให้นักโทษจะต้องอยู่ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า
 นักโทษมีความพยายามที่จะแหกคอกอยู่ตลอดเวลาที่สามารถจะทำได้ ทำให้เห็นว่าการนำเสนอ
 ภาพตัวแทนของคุณดังกล่าว เป็นการนำเสนอภาพของคุณ ที่เป็นพื้นที่ซึ่งขาดอิสรภาพของนักโทษ

ผลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงพัสดี
 (ผู้คุม) เป็นผู้ใช้อำนาจ, นักโทษ เป็นผู้ถูกใช้อำนาจ และผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์
 สร้างความหมายของคุณในลักษณะเดียวกัน โดยกล่าวถึงว่าคุณพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ

3.3.5 คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารถึงกรณี “คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปน
 กัน” สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ ดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัสดี (ผู้คุม)

...คนดีที่มาติดคุก ก็คิดว่าจะมีบ้าง ไม่ใช่ว่าจะไม่ดีซะทุกคน ส่วนคนเลว
 ในคุก ก็มี ก็พยายามแหกกฎแหกระเบียบของเรือนจำ บางทีก็จั่วรวมกลุ่มกัน
 เล่นการพนัน ไปลักลอบแอบเล่น บางทีในกลุ่มมีเพื่อนรวมกันเยอะ ก็จะไป
 ช่มผู้ต้องขังอื่นที่ไม่มีพรรคพวก ช่มเหงว่าพวกตัวเองมีพรรคพวกเยอะ (บุญลือ
 ดุลย์มา, สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552)

...ในความรู้สึกของผม นักโทษทุกคนเป็นคนดีหมด แต่จะคือเขาจะแสดง
 ความไม่ดี ความชั่ว ความก้าวร้าว อะไรก็แล้วแต่ของเขาที่สังคมภายนอกรับ
 ไม่ได้ เขาจะคือต้องสุด ๆ จริง ๆ เขาจึงแสดงออกตรงนั้นออกมา ส่วนคนเลว
 ในคุก ก็มีเยอะเพราะว่า ผู้ต้องขังพวกนี้ บางคนติดคุกรอบที่ 4 รอบที่ 5 บาง
 ทีก็พยายามทำตัวให้เป็นขาใหญ่ เก็บค่าคุ้มครอง คอยทำผิดกฎระเบียบ
 เรือนจำเรื่อย ๆ แล้วก็ไปบีบบังคับผู้ต้องขังที่อ่อนแอกว่า ชูตรี๊ดไถอะไรพวกนี้
 คือทำ จะทำผิดอยู่เสมอ ๆ (จักรีชัย คุณวงศ์, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552)

...เรายังไม่รู้เลยว่าเขาดี มั้ยยาก เอาหลัก ๆ ที่เข้ามา 90% ที่แจ้ง ๆ อยู่แล้วละ
 คือมันผิดมาเน่อยู่แล้ว แต่มันน้อยที่มันจะผิดพลาดมา ซึ่งเราก็ไม่สามารถที่
 จะไปแยกกลุ่มนั้นมา ถ้าจริง ๆ นะ พวกคดีฆ่าที่แบบไม่ใช่อาชญากร ที่ไม่ใช่
 มือปืน ไม่ใช่ “อาชญากรโดยสันดาน” ทะเลาะกันในวงเหล้า เกิดอารมณ์
 อะไรประมาณนี้ก็มี (กริฑาพล ศิริพงษ์พันธ์, สัมภาษณ์, 22 มิถุนายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พศดี (ผู้คุม) ผู้ใช้อำนาจ ในประเด็นเรื่องของคนดีและคนเลวภายในคุก แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับกับภาพตัวตนของคุณที่ว่า คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแตนดังกล่าวขึ้นมา และทำให้ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง พศดี (ผู้คุม) เชื่อเช่นเดียวกับที่ภาพยนตร์ได้สร้างขึ้น

ผู้รับสารกลุ่มนักโทษ

“คนดีในคุก มีเยอะครับ ก็มีอย่าง ๆ ของผมนี่ ของกลางไม่ใช่ของผมเลย เพียงแต่ว่าเรา เราจับจำเขาทำเนี่ย เจ้าของเขาก็ไม่ได้มาติด เขาสู้อยู่ดีชนะไป คนเลวในคุกก็มี คือพวกที่ทำตัวเป็นขาใหญ่ในคุก มีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่น” (นักโทษคนที่ 1, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2552)

“คนดีในคุก มีครับ บางคนก็ไม่ได้ทำเลยจริง ๆ คนเลวในคุก ก็มีอยู่ มันก็เหมือนคนภายนอกทั่วไป เป็นมาเพียเป็นอะไร” (นักโทษคนที่ 2, สัมภาษณ์, 29 พฤษภาคม 2552)

“ครับผม อันนี้ชัดเจนเลย คือเรื่องจริง ดี ๆ ก็มีเยอะ ชั่ว ๆ ก็มีเยอะ ข้างนอกอาจจะทำความผิดมาแต่ข้างในจะมีความจริงใจให้กัน เปลี่ยนตัวเองได้” (นักโทษคนที่ 4, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจในประเด็นเรื่องของคนดีและคนเลวภายในคุก แสดงให้เห็นว่าผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับกับภาพตัวตนของคุณที่ว่า คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแตนดังกล่าวขึ้นมา และทำให้ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง นักโทษ ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้อำนาจ เชื่อเช่นเดียวกับที่ภาพยนตร์ได้สร้างขึ้น

ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย

“คนดีในคุกก็อาจจะมึนนะ คนที่ไม่ได้ทำความผิด แล้วโดนยึดเยียดข้อหาไป ส่วนคนเลวในคุก มันก็น่าจะมี เพราะก็เหมือนกับคุณเป็นที่รวมพวกอาชญากรอยู่ในนั้น” (วิทยา แสงอินทร์, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2552)

“คนดีในคุกก็น่าจะมีนะ เพราะคนที่ไม่ได้ตั้งใจทำผิดกฎหมายก็น่าจะมี” (ปฐมพงษ์ ท่าข้าม, สัมภาษณ์, 24 มิถุนายน 2552)

“ใช่ บางคนไม่ได้ทำความผิดแต่โดนยึดเยียดข้อหา เขาก็ต้องไปอยู่ร่วมกับคนที่ทำความผิดจริง ๆ เพราะฉะนั้นมันก็ต้องคละกันไป มาตรฐานความยุติธรรมของประเทศไทยยังใช้ไม่ได้ ตั้งแต่ตำรวจ จนถึงศาลยุติธรรม คงจะพึ่งพาใครไม่ได้” (ยิ่งยศ ขำคม, สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2552)

จากการสัมภาษณ์ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในประเด็นของการรับรู้เรื่องคนดีในคุก และคนเลวโดยสันดาน แสดงให้เห็นว่าผู้ให้

สัมภาษณ์ยอมรับกับภาพตัวแทนของคุณที่ว่า คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป ภาพยนตร์ได้สร้างภาพตัวแทนดังกล่าวขึ้นมา และทำให้ผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย เชื่อเช่นเดียวกับที่ภาพยนตร์ได้สร้างขึ้น

จากการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน สามารถสรุปได้ว่า ผู้รับสารทุกกลุ่มจะมีการสร้างความหมายกับภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย แต่ในแง่ของการอ้างอิง ผู้รับสารแต่ละกลุ่มจะใช้อ้างอิงแตกต่างกัน อย่างกรณีของอดีต (ผู้คุม) ผู้ใช้อำนาจ และนักโทษ ผู้ถูกใช้อำนาจ จะใช้อ้างอิงโดยการอ้างของจริงรองรับ เนื่องจากผู้รับสารที่มีประสบการณ์โดยตรงกลุ่มนี้อยู่ในโลกที่มีของจริงทางกายภาพรองรับ ส่วนผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ ที่ไม่มีของจริงทางกายภาพ ภาพยนตร์ที่ผู้รับสารกลุ่มนี้ได้ชม จึงเป็นตัวอ้างอิงในการสร้างความหมาย เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มนี้ไม่มีของจริงทางกายภาพรองรับ ภาพยนตร์จึงกลายเป็นตัวอ้างอิงในการสร้างความหมายของคุณ ซึ่งผู้รับสารทั่วไปกลุ่มนี้จะมีความสำคัญเนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่สื่อภาพยนตร์ต้องการสร้างมาให้คนกลุ่มนี้ได้ดู และเชื่อตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การสร้างความหมายของคุณ ไม่ว่าจะใช้อ้างอิงจากคุณของจริงที่รองรับ หรือว่าการอ้างอิงคุณจากภาพยนตร์ แต่ก็จะมีการกระบวนการสร้างความชอบธรรมให้กับคุณ โดยใช้จุดยืนเดียวกัน และสถาบันเดียวกัน นั่นก็คือ สถาบันศาลและกฎหมาย นั่นเอง

จากการที่ภาพยนตร์ได้ประกอบสร้างความหมายหรือภาพตัวแทนของคุณในภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชาย ในแง่ของ “คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน” ในที่นี้หมายถึง ว่าภาพยนตร์เรื่อง น.ช.นักโทษชายได้มีการนำเสนอภาพของคุณในลักษณะที่มีนักโทษทั้งที่เป็นคนดี และนักโทษที่เป็นคนเลวปะปนกันอยู่ในคุก แสดงให้เห็นว่าคุณไม่ใช่เป็นพื้นที่สำหรับคนเลวเสมอไป แม้แต่คนดีที่เป็นเหยื่อของระบบ หรือคนดีที่กระทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถที่จะมาติดคุกได้เช่นกัน

จากการวิเคราะห์การสร้างความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงสัญลักษณ์แตกต่างกัน สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5.3

แสดงการเปรียบเทียบการสร้างความหมายของคุณโดยผู้รับสารที่มีโลกเชิงลักษณะแตกต่างกัน

การสร้างความหมาย	พัศดี	นักโทษ	ผู้รับสารทั่วไป
เกณฑ์ที่ 1 นิยามตามวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา - คุณเป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม - คุณเป็นพื้นที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย	- ตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ การฟื้นฟูพฤติกรรม - ตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ ผู้คุมจะต้องควบคุมดูแลนักโทษอยู่ในระเบียบวินัยตลอดเวลา	- นักโทษส่วนใหญ่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองให้ได้ - มันเป็นกฎของคุณที่กำหนดให้นักโทษจะต้องทำ	- คุณจะต้องฝึกให้นักโทษมีอาชีพติดตัวเพื่อจะใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ - เหมือนเป็นกฎของคุณที่นักโทษจะต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นความชอบธรรม
เกณฑ์ที่ 2 นิยามตามวาทกรรมหลักของการใช้อำนาจและการต่อต้านอำนาจ - คุณเป็นพื้นที่ที่มีการใช้อำนาจ - คุณเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้านอำนาจ	- ยอมรับว่ามีการใช้อำนาจแต่เป็นอำนาจอันชอบธรรมตามกฎหมายหรือ พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ - ยอมรับว่ามี เช่น นักโทษแอบสีกลาย, เล่นการพนัน เป็นต้น	- เป็นการสมยอมกันระหว่างผู้คุมกับนักโทษ - มีความคิดในการต่อต้านอำนาจ แต่ก็ทำไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะการคิดที่จะแหกคุก ส่วนการเล่นการพนัน แอบสีกลาย ก็มี	- ยอมรับว่ามีอำนาจระหว่างนักโทษกับนักโทษ และอำนาจระหว่างผู้คุมกับนักโทษ - จากหนึ่งมีการเล่นการพนัน, การแอบสีก การเสพยาเสพติด, การแหกคุก เป็นต้น

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การสร้างความหมาย	พัศดี	นักโทษ	ผู้รับสารทั่วไป
เกณฑ์ที่ 3 นิยามตามวาทกรรมหลัก ชุดอื่น ๆ - คุณเป็นแหล่งรวมคนที่กระทำความผิด - คุณเป็นสถานที่รวมของความเลวร้าย เช่น ยาเสพติด เป็นติด - คุณเป็นพื้นที่ของพวกที่มีความคิด หรือ พฤติกรรมที่แปลกไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น พวกวิกลจริต รักร่วมเพศ - คุณเป็นพื้นที่ที่ขาดอิสรภาพ - คุณเป็นพื้นที่ที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน	- เมื่อศาลสั่งว่าบุคคลนั้นทำผิด ก็ต้องมาอยู่ในคุก - ไม่ใช่/ไม่มีในคุก ยาเสพติดเป็นสิ่งของต้องห้ามที่ร้ายแรง - ก็มีทั้งสองแบบอยู่ในคุก - ยอมรับว่าคุณไม่มีอิสรภาพ มีตารางชีวิตประจำวันกำหนดไว้ จำกัดด้วยกำแพง เสื้อผ้า อาหาร ฯลฯ - ยอมรับว่าคุณมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน	- ศาลตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด ก็ต้องเข้ามาอยู่ในคุก - คุณมีสิ่งเหล่านี้อยู่ - ยอมรับว่าคุณมีพวกนี้อยู่ - ยอมรับว่าคุณไม่มีอิสรภาพ - คนดีในคุกก็มี บางคนก็ไม่ได้ทำเลยจริง ๆ ส่วนคนเลวในคุกก็มี	- ใ้ใครทำผิดกฎหมายก็ต้องมาอยู่ในคุก - คุกก็น่าจะมียาเสพติดอยู่ - ก็น่าจะมีพวกนี้อยู่ในคุก - ขาดอิสรภาพแน่นอน อยู่ในคุกเหมือนสูญเสียอิสรภาพ ทำอะไรตามใจตัวเองก็ไม่ได้ - ใ้ คนดีในคุกก็อาจจะมี ส่วนคนเลวใน คุกก็น่าจะมีเช่นกัน

จากตารางที่ 5.3 จะเห็นได้ว่า นิยามตามวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา ผู้รับสาร ทุกกลุ่มจะเห็นพ้องกันหมด แต่ถ้าเป็นวาทกรรมหลักของการใช้อำนาจและการต่อต้านอำนาจ และวาทกรรมหลักชุดอื่น ๆ นั้น ผู้รับสารจะมีการสร้างความหมายในลักษณะที่แตกต่างกันไป โดยจะมีการสร้างความหมายหรือจะเริ่มตั้งคำถามตามประสบการณ์ของแต่ละคน (ต้นทุนเดิมของตนเอง)

สำหรับนิยามตามวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา การสร้างความหมายของผู้รับสารในส่วนของ การสร้างความหมายว่าคุณคือพื้นที่ในการฟื้นฟูพฤติกรรม และคุณเป็นสถานที่ที่มีการจัดระเบียบวินัย ซึ่งไม่มีผู้รับสารกลุ่มใดปฏิเสธวาทกรรมชุดนี้ โดยทุกคนยอมรับวาทกรรมชุดนี้ตั้งแต่โลกที่อยู่ในภาพยนตร์ จนถึงโลกของความเป็นจริง เหตุผลในการยอมรับอาจเนื่องมาจากคำอธิบายดังต่อไปนี้

ผู้รับสารกลุ่มพัศดี (ผู้คุม) อยู่ในฐานะของผู้ใช้อำนาจ ให้การยอมรับนิยามตามวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา เพราะว่า กลุ่มพัศดี (ผู้คุม) เป็นคนที่แสดงอำนาจ หรือใช้อำนาจผ่านหลักทัศนวิทยา ในการฟื้นฟูพฤติกรรมของนักโทษ รวมถึง การจัดระเบียบวินัยของนักโทษอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นการใช้อำนาจอันชอบธรรมผ่านการจัดระเบียบวินัยของคุณ เป็นอำนาจที่พัศดี (ผู้คุม) สามารถพึงกระทำได้นักโทษ นอกจากนี้ พาศดี (ผู้คุม) ยอมรับวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา เพื่อไม่ให้ให้นักโทษกลับเข้ามาอยู่ในคุกอีก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งพัศดี (ผู้คุม) มีแนวโน้มจะมองถึงเหตุหรือเงื่อนไขของการเข้ามาอยู่ในคุกของนักโทษ เหมือนการเข้ามาอยู่ใน “วังวน” ของอำนาจคุณนั่นเอง

ส่วนผู้รับสารกลุ่มนักโทษ ในฐานะของผู้ถูกใช้อำนาจ ให้การยอมรับวาทกรรมชุดนี้ เพราะว่า หลักทัศนวิทยาเป็นหลักที่นักโทษจะต้องปฏิบัติตาม ถ้านักโทษไม่ปฏิบัติตามกฎของคุณ หรือหลักทัศนวิทยา ก็อาจจะทำให้ถูกลงโทษได้ ดังนั้น นักโทษไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักดังกล่าวได้เลย หลักทัศนวิทยาเสมือนเป็นหลักที่ใช้ในการควบคุมดูแลนักโทษ เป็นหลักที่พัศดี (ผู้คุม) ใช้ และนักโทษจะต้องปฏิบัติตาม นอกจากนี้ นักโทษยอมรับวาทกรรมหลักของหลักทัศนวิทยา แต่ในเรื่องของอำนาจว่ามีความชอบธรรมหรือไม่นั้น นักโทษไม่ยอมรับ แต่กล่าวถึงเรื่องของอำนาจว่าเป็นการ “สมยอม” หรือ “ยินยอม” กันระหว่างพัศดี (ผู้คุม) กับนักโทษ อย่างไรก็ตามเหตุผลของการที่นักโทษต้องยินยอมปฏิบัติตามวาทกรรมหลักชุดนี้ เนื่องจากนักโทษมองในแง่ของการออกไปจากคุก เสมือนเป็นความปรารถนาของนักโทษที่จะออกไปจาก “วังวน” ของอำนาจคุณ เพื่อจะได้รับอิสรภาพ หรือพ้นจากอำนาจนั้น นั่นเอง

ในส่วนของผู้รับสารที่ไม่มีประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่ภาพยนตร์ต้องการสร้างให้ผู้รับสารกลุ่มนี้ดูนั้น ก็จะยอมรับหลักทัศนวิทยานี้ตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ ผู้รับสารทั่วไปจะมองว่า ถ้านักโทษไม่ปฏิบัติตาม ไม่ทำตามหลักนี้ ก็จะไม่สามารถออกมาจากคุกได้ หรือถ้าไม่ฟื้นฟูพฤติกรรม ไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง ก็ไม่สามารถที่จะเข้ากับสังคม

ภายนอกได้นั่นเอง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ผู้รับสารทั่วไปก็จะสร้างความหมายตามประสบการณ์ผ่านสื่อภาพยนตร์ เนื่องจากไม่มีประสบการณ์ตรงกับคุณ ทำให้การสร้าง ความหมายของผู้รับสารทั่วไปอยู่บนความไม่แน่ใจ โดยมักจะมีคำว่า “น่าจะ”, “อาจจะ” ในการสร้างความหมาย ซึ่งเป็นการเชื่อว่าอำนาจมีความชอบธรรม โดยมีความชอบธรรมตามที่ภาพยนตร์นำเสนอ

อาจกล่าวได้ว่า อำนาจของคุณนั้นอยู่ที่การสร้าง ความหมายให้กับตัวมันเองว่า คุณ เป็นพื้นที่ในการฟื้นฟูพหุตินิสัยและเป็นพื้นที่ในการจัดระเบียบวินัย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คุณมี การแสดงอำนาจ คุณมีอำนาจในการนิยามความหมายของตัวเองตามหลักทฤษฎีวิทยา แต่ถ้าการ นิยามความหมายชุดอื่น ๆ อำนาจของคุณก็จะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของผู้รับสารแต่ละ กลุ่ม